JULIA LAINE

În amintirea noastră

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Jocelynei i se întâmpla foarte rar să nu audă ceasul deșteptător, dimineața. Însă nu era de mirare că de data aceasta inevitabilul se produse. Doar avusese o noapte aproape albă, se gândi ea cu melancolie. Trebuia să recunoască faptul că mama ei avea câteodată dreptate, deși remarcele ei o călcau pe nervi. Degeaba încercase să-și uite îndoielile, acestea ieșiră din nou la iveală după câteva ore de somn agitat.

Pedala cu furie pe bicicletă, având încă în minte observațiile dure – deși adevărate – ale mamei. Coborî repede panta, uitând să ridice brațul ca să semnalizeze schimbarea benzii. Imprudența ei provocă un adevărat cor de claxoane.

Zări cu coada ochiului o mașină roșie care lua curba și intra la rândul ei în parcarea spitalului naval.

Șoferul o depășì, claxonând-o de mai multe ori. Jocelyn se prefăcu a nu auzi protestele acestuia și-și continuă drumul până la parcare ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Se apropia de clădirea maternității, când fu nevoită să frâneze brusc ca să evite un ofițer de marină postat în mijlocul drumului.

– Era cât pe ce să te răstorn! urlă el. Tu nu te uiți pe unde mergi?

– Dar am semnalizat la timp, răspunse ea indignată.

Dar… Ce naiba? Mai văzuse undeva silueta asta înaltă, de o eleganță impertinentă, acești ochi negri scânteietori. Înghețată de uimire, rămase pe loc, cu gura căscată. Nu-i venea să creadă că-l are în față tocmai pe Richard Sheridan, a cărui amintire o urmărise mai bine de cinci ani.

– Nu-i necesar să mă privești cu atâta atenție! continuă el cu arțag. Sunt încă aici și am de gând să-ți atrag atenția că șoseaua asta nu e a ta. Dacă bicicliștii ar învăța să conducă mașini, și-ar da numaidecât seama că sunt un pericol public.

În ciuda tulburării, Jocelyne încercă să-și păstreze calmul.

– Din întâmplare, eu am și carnet de conducere, răspunse ea cu un zâmbet suav. Dar stau destul de aproape de spital, așa că prefer să vin din când în când pe bicicletă. Și apoi, repet că am semnalizat la timp schimbarea benzii. Nu e vina mea că sunteți picat din lună!

Omul căpătă un aer amenințător.

– Câtă obrăznicie! mormăi el, îndepărtându-se cu pași mari.

Dusă pe gânduri, Jocelyne începu să împingă bicicleta spre garajul de lângă maternitate. Fizic, Richard Sheridan părea neschimbat. Avea aceeași alură mândră și marțială. Dar ce naiba făcea aici, în acest spital din Sud? Oare prezența lui avea să deschidă răni mai vechi? Sau, dimpotrivă, o va ajuta să-și învingă și ultimele ezitări?

– Bună ziua, domnișoară.

Vocea bărbatului o aduse la realitate. Nu putea face nici o clipă abstracție de meseria de moașă a spitalului Regina Alexandra. Dar era mândră de această poziție. Și pe bună dreptate.

Richard Sheridan avea gradul de medic-comandant de marină. Avusese timp să remarce galoanele auriu cu purpuriu pe care le avea pe mânecă.

– Salut, Harry, răspunse distrată Jocelyne, aruncând portarului o privire preocupată. Frumoasă vreme, nu?

– Pneurile bicicletei dumneavoastră mi se par cam dezumflate. Dați-mi voie să mă uit puțin.

– Sunteți foarte amabil. Eu nu prea am grijă de ele. Nu mă prea pricep.

– Doar de asta mă aflu aici, domnișoară. Au și bărbații utilitatea lor, în afara rolului esențial... care vă dă dumneavoastră de muncă, zâmbi omul cu subînțeles.

Jocelyne intră în hol. Renunță la lift și se hotărî să urce pe scări cele patru etaje, ca să-și mai revină după întâlnirea cu Richard Sheridan. Va întârzia. Dar ce are a face?

Cu cinci ani în urmă, era la școala de infirmiere. Acest tânăr medic, pe care-l adora, nici nu se sinchisea de ea, o tânără de nouăsprezece ani. De fiecare dată când îl vedea însă, Jocelyne se simțea atrasă de el ca un magnet. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, urechile îi vâjâiau, obrajii îi ardeau și pe chip avea o expresie de câine bătut. Cam cât să aibă el acum? Treizeci și trei, treizeci și patru de ani? Probabil că se căsătorise și avea deja copii…

Pe atunci, celelalte infirmiere nu-l prea înghițeau, din pricina relației pe care o avea cu una dintre șefe, legătură pe care nu o ținea deloc secretă.

De aceea, Jocelyne se ferise să-și dezvăluie sentimentele. Chiar și acum roșea la gândul pasiunii pe care o simțise pentru el. Totuși, în acești cinci ani se maturizase. Aceste reverii adolescentine nu-i mai stăteau bine la vârsta ei.

Dar era încă frumos, cu chipul lui bărbătesc și bronzat, cu ochii lui negri și pătrunzători, cu sprâncenele lui groase. Probabil că se întorsese din colonii.

Odată cu această apariție, întreg trecutul reînviase. La drept vorbind, în marină era normal să intri mereu în contact cu o mulțime de oameni. Puteai întâlni oricând o veche cunoștință sau să-ți faci noi prieteni. Dar amintirile despre Richard Sheridan nu erau dintre cele mai obișnuite.

În vestiar, Jocelyne își schimbă haina și tricoul bleumarin cu un halat și o bonetă albe, îngrijit apretate, înainte de a se prezenta în salon. Monica Birch o anunțase că fuseseră două internări în weekendul Paștelui.

Jocelyne era bucuroasă că se întorsese în salonul ei cu douăzeci și patru de paturi. Trecând prin camera bebelușilor, își aminti de sfârșitul de săptămână care tocmai trecuse. Colegii și pacienții o întâmpinară călduros, întrebând-o cum își petrecuse scurta vacanță. Răspunsese evaziv. Cum ar fi putut să spună că mama ei îi făcuse o scenă de zile mari în legătură cu proiectele ei de căsătorie?

– Degeaba e medic-colonel de marină, eu nu cred că va fi un soț bun pentru fata mea, spusese aceasta pe un ton care nu-ți lăsa replică.

Era timpul să se ocupe de această problemă, își zise Jocelyne, cu inima strânsă. Legătura dintre ele nu fusese niciodată prea strânsă, iar de când se recăsătorise cu un politician bine cunoscut, Boulie-Smythe, acesteia nu-i păsase foarte mult de fericirea fetei.

Jocelyne nu avea amintiri foarte precise despre copilăria sa. Își amintea vag o atmosferă tragică, chipuri de femei înlăcrimate... Tatăl și apoi bunicul ei muriseră la un interval de

numai șase luni. Mai târziu, internatul îi ținuse loc de cămin. Nu-și revedea mama decât în vacanțe.

Meseria de infirmieră îi aducea multe satisfacții, dar de departe cea mai importantă calitate era aceea că-i permisese să se desprindă de foarte tânără de mediul familial. Și apoi, Hugh intrase în viața ei...

– Dar, în sfârșit, o întrebase mama ei, spune-mi și mie ce ai împotriva băieților de vârsta ta?

– Nu mă simt atrasă de ei, asta-i tot, replică ea.

Cum ar fi putut să-i explice mamei jena pe care o simțea alături de tinerii ei pretendenți? Cu ei, nu se simțea niciodată naturală, niciodată sigură pe ea.

Cu Hugh era cu totul altfel. Chiar de la transferarea lui în spital, bărbatul îi arătase multă înțelegere și interes. Jocelyne își luase diploma cu doi ani în urmă, dar, ghidată de sfaturile lui, care era medic ginecolog, reușise să învețe multe într-un timp foarte scurt.

– Ar putea să-ți fie tată, Jocelyne, ce naiba! protestase doamna Boulie-Smythe. Îmi dau seama că nu e vina ta că vezi în el imaginea tatălui de care ai fost lipsită, dar…

– Mamă, nu mai vorbi prostii! Hugh are cincizeci de ani, e adevărat, dar dacă tu crezi că nu văd îl el decât un tată, te înșeli!

Și totuși... nu fusese ea atrasă tocmai de această diferență de vârstă dintre ei? Cu Hugh se simțea în siguranță. Se iubeau. Și nimic altceva nu mai conta pentru ea.

– Te îndrepți către dezastru, insistase mama ei. Pentru numele lui Dumnezeu, Jocelyne, trebuie să fii mai rezonabilă. Nu-ți distruge viața căsătorindu-te cu acest om. Dacă îți place atât de mult, locuiți împreună o vreme... te vei sătura repede.

Și atunci n-ai decât să-ți faci bagajul... Nu aș fi crezut că voi ajunge să-i dau un astfel de sfat fiicei mele. Dar ce vrei? Când te implici în politică, ți-e frică de scandal. Un divorț ar putea ruina cariera tatălui tău vitreg.

– Nu te teme, mamă, răspunse Jocelyne enervată, voi avea grijă ca nefericirea mea conjugală să nu aibă consecințe grave asupra familiei tale. Să înțeleg că nu vrei să vii la nuntă?

Cu o expresie de agrevisitate, mama se întorsese spre ea:

– Ba da, voi veni, iar tatăl tău vitreg te va conduce la altar. Presupun că un medic cu grad de colonel de marină ține la etichetă.

– Îți reamintesc că este văduv și că are trei copii...

– Ah, prefer să nu mă mai gândesc la asta! Trebuie să mă întind. Simt că voi avea o migrenă...

Atunci, Jocelyne redevenise infirmiera perfectă și devotată. O ajutase să se culce, trăsese draperiile, îi adusese aspirină, apă… Și, odată „bolnava“ adormită, plânsese îndelung, știind că mama sa abuza de firea ei docilă și iubitoare.

La plecare, îi promisese că nu va face nimic înainte de a organiza o întrevedere între Hugh și familia Boulie-Smythe.

De fapt, doar cu doamna Boulie-Smythe, se gândi ea, pregătind căruciorul cu medicamente. Probabil că tatăl ei vitreg va fi la Cameră sau în circumscripție.

Auzi deschizându-se o ușă. Ieși pe culoar și se întâlni cu Hugh Montrose și cu echipa lui, care se pregăteau să facă turul obișnuit prin saloane.

– Ah, domnișoară Wade, permiteți-mi să vă prezint…

– Ne-am cunoscut deja, domnule. În parcare. Și nu pentru prima dată, nu-i așa domnișoară?

Jocelyne roși violent. Reuși totuși să-i zâmbească lui Hugh înainte de a răspunde:

– Nu… nu-mi mai amintesc, se bâlbâi ea.

– Acum doi ani. În Malta. Sau a fost în Gibraltar?

– Am lucrat în amândouă locurile. Da... poate Gibraltar... Dar asta a fost acum cinci ani, adăugă ea cu un aer gânditor.

– Mi se părea că a fost mai de curând... începu Richard.

– Domnul Sheridan va fi cu siguranță bucuros să vă aduceți aminte împreună de toate astea, dar ceva mai târziu, domnișoară, spuse Hugh, îndrumându-și însoțitorul către sala comună.

Toată lumea era la curent cu relația dintre Hugh și Jocelyne. Dar când munceau, erau amândoi foarte oficiali. Se comportau politicos, ca doi colegi. Erau medicul și infirmiera. Nimic mai mult.

Jocelyne încerca în van să-și îndrepte atenția către ce avea de lucru. Gândurile îi reveneau mereu la Richard Sheridan.

Richard nu se schimbase deloc în toți anii ăștia. Parcă doar slăbise puțin și trăsăturile i se mai accentuaseră. Odată trecute surpriza și jena provocate de întâlnirea cu el, Jocelyne se mira de calmul cu care primise această lovitură. În fond, fusese cândva îndrăgostită nebunește de el...

Înainte de a a se angaja la acest spital și de a-l întâlni pe Hugh, nu încetase să viseze la o posibilă reîntâlnire miraculoasă. Și iată că visul i se împlinise... Dar poate că făcuse bine că reapăruse, își spuse ea încercând să se consoleze. Acum lucrurile erau clare, iar Richard nu mai era pentru ea decât un simplu medic. În curând se va mărita...

Pe parcursul acestei interminabile zile, se surprinse adesea privind în jur fără să vadă... Trebuia să facă un efort imens de voință ca să se întoarcă la realitate.

Chiar în acea seară, Richard Sheridan veni să-i vorbească despre starea unei internate.

– Probabil va fi nevoie de o cezariană, spuse el. Domnul Montrose o va supraveghea până la sfârșitul săptămânii, apoi va decide cum vom proceda.

– Mulțumesc. Am notat.

– Nu v-ați schimbat deloc, domnișoară, spuse el atunci, privind-o cu atenție. Aceiași ochi mari și frumoși, aceeași expresie de...

Jocelyne ridică din sprâncene cu un aer ironic.

– ... de candoare, continuă el... Da, imposibil de uitat... Credeam că v-ați căsătorit și aveți copii... A trecut atât vreme… De când sunteți moașă?

– De aproape trei ani, răspunse ea, flatată de interesul ei pentru acest detaliu. Doi ani am fost plecată peste ocean. De opt luni mă aflu aici.

– Trebuie să reluăm…

– Să reluăm ce? Nu-mi amintesc…

– Nu? Și totuși, aș fi putut jura că am avut o... am fost prieteni.

– Pe atunci, nu eram decât o tânără infirmieră. Nu se prea obișnuiește ca un medic să fie prieten cu o elevă.

El îi așeză mâinile pe umeri și o privi îndelung.

– Nu v-ați schimbat deloc. Cu excepția acestei roșețe din obraji. Îmi amintesc perfect acești ochi mari și albaștri, acest păr blond ondulat... cum numeați această culoare… blond închis?

– Coadă de vacă, zise ea cu dezinvoltură, reușind să scape de privirea lui pătrunzătoare.

– Am putea lua masa împreună într-o zi, sugeră el, dacă nu sunteți cumva foarte ocupată.

– Nu prea am timp liber... începu ea.

– Ah! Înțeleg, e vorba despre un soț sadic… sau un iubit, zise el sarcastic. Nu face nimic. În dragoste, sunt foarte eclectic.

După care o părăsi cu un surâs larg pe chip.

„E mai bine să creadă că sunt foarte ocupată", își spuse Jocelyne. Nu-i plăcuseră complimentele lui, nici felul insinuant în care-i vorbise. Poate că până la urmă nu era căsătorit. Ridică din umeri. În orice caz, prea puțin o interesa.

Câteva zile mai târziu, după un concert, Hugh o duse la restaurant. Vorbeau de una, de alta, bându-și pe îndelete cafeaua, când iubitul ei o întrebă, făcând-o brusc să roșească:

– E adevărat că Richard Sheridan e un vechi prieten de-al tău?

– Să nu exagerăm, răspunse Jocelyne cu o asemenea grabă încât o puteai crede vinovată de cine știe ce.

– Din discuția voastră se putea înțelege că vă cunoașteți destul de bine, insistă Hugh.

– Cred că mă confundă, zise ea sec. Din câte îmi amintesc, nu era genul care să-și piardă vremea cu o biată elevă. Pretențiile lui mergeau de la infirmieră în sus.

– Dar, draga mea, acum cinci ani el însuși trebuie să fi fost la începutul carierei.

Jocelyne nu mai răspunse. Nu mai avea chef să dezbată subiectul. Nu pentru că ar fi avut cel mai mic sentiment pentru Richard Sheridan sau că i-ar fi fost jenă să dezgroape trecutul – până la urmă, nu avea nimic să-și reproșeze – ci pur și simplu prefera să uite dragostea ridicolă pe care o simțise pentru medicul cel tânăr și seducător.

Așa că îndreptă conversația spre cele întâmplate în weekendul trecut. Până acum nu reușiseră să vorbească despre asta.

– Și, întrebă Hugh, mama ta te-a enervat iar?

– Nu mai mult ca de obicei, răspunse ea, zâmbindu-i lui Hugh, supranumit de colegi „Monty".

– Dar nici nu vrea să-l întâlnească pe cel care are curajul să iasă cu fiica ei.

Nu fusese o întrebare, ci o afirmație cât se poate de calmă. Mâna lui fină se așeză peste brațul Jocelynei în semn de înțelegere.

Aceasta îl privi cu mândrie. Ce om fermecător! Întotdeauna atent și tandru, avea un calm infinit și vorbea pedant, cu cel mai pur accent de Oxford.

Înalt, distins, întotdeauna foarte îngrijit, elegant până în vârful unghiilor, fie că era în uniformă, în costum civil sau în ținută sport… Sigur, nu era frumos ca Richard Sheridan, dar nu-și arăta vârsta. Părul lui castaniu închis, pieptănat pe spate, abia dacă albise puțin la tâmple.

Dar ce naiba o apucase să facă astfel de comparații? Hugh era deosebit. Iar ea îl iubea cu o tandrețe infinită.

– Ba da, Hugh, vrea să te cunoască. Dar știi cum e ea. Întotdeauna pe fugă. Ba la conferințe, ba la o întâlnire electorală. Trebuie să-și susțină bărbatul! Noi, aici, la Marină, suntem niște amărâți! Ar fi mai bine să ne facem planurile fără să ținem cont de ea.

– Avem tot timpul, draga mea. Nu vreau să fiu cauza unei certe între noi.

– Dar nu e vorba despre asta! răspunse Jocelyne.

– Stai liniștită, am ghicit. Și eu am avut părinți. Iar experiența mea de tată m-a învățat că nu ne respectăm întotdeauna părinții așa cum ar trebui.

Gânditoare, Jocelyne amesteca zahărul de pe fundul ceștii... amintindu-și cu o claritate uimitoare chipul fetiței care-și implora mama să n-o trimită de acasă.

– Dar de datoriile părinților față de copii ce zici? întrebă ea deodată. Crezi că e normal ca mama să mă trimită la internat și să mă abandoneze printre străini?

– Cum aș putea să judec așa ceva? Mama ta avea fără îndoială motivele ei. Dar nu cred că te-a părăsit.

– După moartea tatei, am locuit la bunica. Eu nu-mi mai amintesc, dar lumea zice că mă iubea foarte mult. Mama era geloasă. E greu de crezut, nu? Nu e ceva foarte obișnuit... dar mama a fost întotdeauna o ființă aparte, adăugă ea pe un ton sarcastic.

– De ce anume o acuzi, Jocelyne?

– Cel mai rău era că nu o cunoșteam! După ce tata a murit, mama a început să facă afaceri. Era mereu la întâlniri, în călătorii... Cînd a murit bunica, aveam șapte ani. Imediat după aceea, mama m-a trimis de acasă.

– Ai impresia că ți-a lipsit ceva?

– Nu-i vorba de asta, Hugh. Aveam sentimentul că nu sunt importantă pentru nimeni. În vacanțe mama încerca să stea câteva zile acasă cu mine, dar în majoritatea timpului eram trambalată între prieteni și verișori. N-am să-mi las niciodată copiii la internat, jur.

Tonul ei fusese foarte tranșant. Își dădu seama de asta și-l privi pe Hugh încurcată.

– Scuză-mă, dragul meu, zise ea în șoaptă. Știu că în anumite stuații nu ai altă alternativă. Nu vorbeam despre tine.

– Știu, micuțo. De altfel, sunt convins că nu-mi neglijez copiii. Sora mea mă ajută foarte mult. Din nefericire, nu erau

foarte mici când a murit soția mea. Dar Samantha suferă încă. Are cincisprezece ani, o vârstă ingrată. Iar ceilalți doi vor avea în curând aceleași probleme.

– Crezi că vor vrea să stea cu noi?

– E foarte drăguț din partea ta că te gândești la asta, Jocelyne, dar nu cred că această decizie trebuie luată așa ușor. Să ai grijă de trei copii mari e destul de greu pentru o tânără delicată ca tine.

– Știu că cincisprezece ani este o vârstă dificilă. Trebuie să fiu foarte înțelegătoare, asta e sigur. Și nici nu ți-am văzut până acum copiii... Dar, una peste alta, cred că nu ne vom înțelege prea rău.

Hugh o privi cu admirație.

– Ai dreptate. Va fi nevoie să facem multe concesii, și unii, și alții. Dar, înainte de toate, mi se pare absolut necesar să-ți cunosc mama. Îi înțeleg perfect îndoielile cu privire la căsătorie.

– Dar opinia ei nu va schimba nimic între noi, nu-i așa?

Hugh nu răspunse imediat. O privi cu mare atenție.

– Sper, draga mea, zise el în sfârșit, strângându-i ușor mâna. Dar nu vreau să ne căsătorim în grabă, fără să luăm în calcul consecințele actelor noastre. Mi-ar plăcea să avem consimțământul mamei tale, recunosc.

Hugh o însoți până acasă. La despărțire, o luă în brațe și o sărută.

Dar nopțile Jocelynei nu mai erau la fel de liniștite ca înainte de vizita făcută mamei. Îl iubea cu adevărat pe Hugh, își repeta ea, și se simțea legată de copiii lui. La cincisprezece ani ai ei, Samantha îi va fi ca o soră. Odată întoarsă acasă, Gemina, care avea treisprezece ani, va fi probabil mai deschisă la nou, mai puțin dependentă de tatăl ei. În ceea ce-l privea pe

Mark, fiul lui de zece ani, el nu punea, deocamdată, probleme. Vor deveni repede prieteni. Dar se simțea ea în stare să devină atât de repede mamă a trei copii și soția unui bărbat cu douăzeci și șase de ani mai în vârstă?

Când se întoarse a doua zi la muncă, se străduí să-și alunge aceste gânduri și să se concentreze exclusiv asupra pacienților.

Atmosfera din maternitate era în general destinsă. Era o muncă plăcută, mai ales atunci când mamele aduceau pe lume copii sănătoși, după o naștere normală.

Dar asta nu se întâmpla întotdeauna. Cînd se întâlni, spre după-amiază, cu Monica Birch, aceasta o avertiză:

– Doamna Tarrant este în travaliu, dar situația e neschimbată. Dilatarea e mică. Monty a văzut-o azi-dimineață... probabil că va fi nevoie de forceps. Fii pregătită din clipă în clipă să-l chemi pe doctorul Sheridan.

– Nu cred că va fi cazul. Chiar ea spunea că nu are nevoie de doctor.

Șefa zâmbi.

– Mi-a povestit că, după terminarea liceului, a vrut să se facă infirmieră. Dar a renunțat repede, pentru că și-a dat seama că nu are chemare. Probabil că era prea tânără pe vremea când a încercat să facă practică la maternitate. Cred că s-a săturat pentru totdeauna.

– Dar nici acum nu e mult mai mare, spuse Jocelyne. Cel puțin impresia asta mi-a lăsat-o.

– Nu pare, dar are mai mult de treizeci de ani. E o femeie foarte simpatică și inteligentă. Dar e foarte stresată și sperioasă.

– Dar de ce a păstrat copilul, atunci?

– Nu era foarte hotărâtă să-l facă, pentru că e în vârstă. Dar viața i se părea goală, așa că soțul ei a sfătuit-o... Până la urmă,

zicea el, nu poate fi chiar așa groaznic, de vreme ce femeile insistă de mii de ani să nască. Are bazinul cam îngust. Dar, cu răbdare și ceva noroc, va putea să nască fără probleme. I-am administrat un calmant. Sper că după un pic de odihnă…

Dar nici a doua injecție nu avu efectul scontat. Jocelyne aștepta în sala de nașteri, încercând în van să-și liniștească pacienta, speriată de ideea că va trebui să aibă de-a face cu un medic.

Mai târziu, spre seară, doctorul Sheridan veni în sala de nașteri.

Jocelyne îl privi cu ușurare.

Înainte ca femeia să aibă timp să protesteze, Richard Sheridan își luă forcepsul și, câteva minute mai târziu, bebelușul se născu. Jocelyne îl preluă, iar mama fu lăsată în grija altei infirmiere.

Jocelyne îl urmă în birou și-i predă dosarul doamnei Tarrant. Dar el refuză să-l ia și o privi cu un aer grav:

– Dacă asta numiți aici spirit de echipă, zise el acru, ei bine, mă pot lipsi.

Jocelyne îi privi chipul desfigurat de furie. Nu mai avea nimic din donjuanul de altădată.

– Nu mai căscați ochii la mine, domnișoară, continuă el, ridicând și mai mult tonul. Ar fi trebuit să mă chemați acum câteva ore.

– Am trimis să vă caute… începu Jocelyne.

– Iată o chestie nouă! Am ajuns aici din pură întâmplare… și la timp, din fericire. Femeia aia era complet epuizată. Nu e permis ca travaliul să dureze atât... Nu știați?

Ce naiba îndrăznea să sugereze...? Enervată, Jocelyne era gata să-i replice dur! Dar el reluă:

– Ar trebui să cunoașteți riscurile unei astfel de nașteri. Femeia trebuia avertizată de mult că vom fi nevoiți să folosim forcepsul.

– Dacă-mi permiteți să spun și eu ceva, interveni Jocelyne foarte calm, doamna Tarrant e o femeie foarte fricoasă. Ne-a avertizat de la bun început că nu are de gând să accepte nici un medic la naștere, iar domnul Montrose a ținut cont de dorința ei. Copilul nu a avut de suferit, așa că... Mă așteptam să ceară până la urmă ajutorul, dar s-a ținut tare și m-a rugat să nu chem pe nimeni. Nu am îndrăznit s-o las singură, așa că am scris un bilet și l-am dat unei infirmiere, fără ca ea să vadă. Am crezut că ați venit ca răspuns la biletul primit.

– Ei bine, nu! În orice caz, deja durase prea mult.

– Dar nu aveați de unde să știți când v-am trimis mesajul…

– Nu mă contraziceți, domnișoară, urlă el. Și nu vă mai căutați scuze tâmpite. Incompetența dumneavoastră este strigătoare la cer.

– Dar, domnule, țipă Jocelyne, nu sunt la prima naștere. Nu mai sunt o începătoare!

– Asta știu. Dar, ca toate moașele, vreți să faceți totul de una singură. Aveți și dumneavoastră orgoliu! Iar eu nu pot să stau aici douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru ca să verific dacă totul decurge cum trebuie.

– Cu toate astea, ne-am descurcat de minune și înainte de venirea dumneavoastră, răspunse ea indignată.

– Aș vrea să am o mică discuție cu Monty.

– Chiar vă rog. Vă va spune el ce înseamnă pentru noi competența și spiritul de echipă. Are deplină încredere în personalul de aici.

– Regret, dar nu e cazul meu. Pe viitor, am să las instrucțiuni scrise să fiu avertizat în cazul unei nașteri iminente. Ați înțeles?

– Perfect! O să fie plăcerea mea să vă caut, fie că sunteți sau nu de gardă, fiți fără grijă! spuse ea, înainte de a ieși nervoasă din birou.

Capitolul 2

Jocelynei îi luă ceva timp ca să se poată calma. Omul ăsta nu se schimbase! Era la fel de arogant! Auzi, să îndrăznească s-o acuze de incompetență! Își amintea că în Gibraltar, toate infirmierele erau scoase din sărite de comportamentul lui. Pe atunci, era încă scuzabil. Se știa că doctorii proaspăt ieșiți de pe băncile școlii aveau oroare de sfaturile celor mai experimentați și nu făceau decât ce-i tăia capul. Se putea considera deci un păcat de tinerețe.

Dar iată că, la vârsta lui, Richard Sheridan nu învățase încă să se poarte așa cum trebuie cu personalul și va ajunge să facă atmosfera din spital insuportabilă. Riscau să apară conflicte destul de grave. Slavă Domnului, își spuse ea, dragul ei Hugh, cu calmul lui imperturbabil, va ști să rezolve lucrurile.

Puțin mai târziu, Jocelyne se întoarse la doamna Tarrant. Femeia era fericită. Își strângea copilașul la piept. Jocelyne fu emoționată, ca de obicei în astfel de cazuri. În astfel de momente, era fericită că e femeie și că alesese meseria asta. Era la fel de mândră de copilași ca și mămicile lor.

– Oh, priviți, domnișoară, spuse lăuza, cu ochii strălucitori de emoție, nu e minunat?

– E cel mai frumos băiețel pe care l-am avut la noi, afirmă Jocelyne pe un ton convingător. Ce părere aveți? Vă doreați un băiat?

– Nu mă gândisem la asta, răspunse doamna Tarrant cu un zâmbet vesel. Ne-am fi dorit amândoi un băiat, dar eram pregătiți și pentru o fetiță. Numai sănătos să fie!

– În această privință puteți sta liniștită, o asigură Jocelyne. E un copil perfect normal. Ce păr frumos și negru are...

– Da, e brunet și frumos ca soțul meu. Va fi foarte mândru! adăugă ea privindu-și copilul admirativ.

Femeia ezită o clipă, apoi o privi pe Jocelyne și-i spuse, jenată:

– Ar fi trebuit să-l ascult pe doctorul Montrose. Îmi... dau seama că v-am provocat probleme.

– Stați liniștită, spuse Jocelyne, bătând-o ușurel pe umăr. Dimpotrivă, v-am admirat curajul. Ați avut mult de luptat, dată fiind conformația dumneavoastră. În fine, acum toate au trecut. Nu vă mai gândiți la asta.

– Nu am să uit felul în care v-ați purtat cu mine, domnișoară. Îmi pare rău că doctorul Sheridan v-a certat.

Jocelyne nu răspunse. Ce naiba îi spusese omul ăla doamnei Tarrant?

– Pentru el, continuă lăuza fără să se lase rugată, moașele sunt toate o apă și-un pământ. Încearcă să facă ele tot, fără să cheme medicul. I-am spus că exact același lucru l-am cerut și eu. A părut dezamăgit că are de-a face cu astfel de "specimene". În orice caz, pretinde că știe să se poarte cu femeile. Ceea ce nu mă miră. E un bărbat fermecător, nu credeți? Una peste alta, am avut noroc că a venit la timp.

Jocelyne zâmbi, întrebându-se de ce femeia îi spune toate lucrurile astea. Trebuia să verifice ce s-a întâmplat cu mesajul încredințat Sandrei King. Doamna Tarrant o privi cu atenție.

– Ați trimis să-l caute, nu-i așa? Trebuie să vă mulțumesc pentru asta! Pentru că, deși îmi dădusem seama că nu voi reuși de una singură, nu voiam să cedez. I-am spus doctorului Sheridan că v-am văzut când ați scris ceva pe un bilet și i l-ați dat domnișoarei King. El e nou aici, nu? Îmi pare atât de rău că am fost fără voie cauza unui...

– Nu vă mai faceți griji, doamnă. E nevoie de puțin timp ca să se adapteze și el. Și acum, gata cu vorba! Am să pun copilul în leagăn. Cred că un pui de somn vă va face bine. Am să las ordin să nu fiți deranjată.

Jocelyne se întoarse în birou ca să completeze raportul pentru schimbul de noapte. Fără să vrea, se gândi din nou la Richard Sheridan. De ce se dusese să o vadă pe doamna Tarrant? se întrebă ea. Nu va afla probabil niciodată. Cu cât avea mai puțin de-a face cu el, cu atât mai bine. Ce naiba găsise la el? Slavă Domnului că se reîntâlniseră. Era momentul ca această veche pasiune să fie total dată uitării.

A doua zi la ora zece, când intră în birou, îl găsi acolo pe Richard Sheridan. Părea absorbit de lectura unei scrisori. Jocelyne se pregătea să citească raportul infirmierei de noapte, dar se opri, auzind zgomot de pași. Ridică privirea. Era Hugh.

– Bună, Jocelyne.

Vocea logodnicului ei o înveselea întotdeauna. Dar acum, știind că Richard Sheridan îi putea auzi, se simți foarte prost.

– Bună ziua, domnule, răspunse ea pe un ton impersonal, îndreptându-se spre ieșire.

Hugh păru surprins.

– Avem de făcut o cezariană... Sheridan a venit...?

– Bună ziua, domnule.

Richard apăru din spatele Jocelynei și-i întinse lui Hugh scrisoarea.

– Ah, sunteți aici! Perfect. Mă duc să văd ce face pacienta noastră, adăugă el, îndreptându-se către blocul operator.

Jocelyne se întoarse spre birou, dar Richard îi bloca drumul.

Ușor jenată, ea ridică privirea.

– Bună, Jocelyne! repetă el ironic. Din câte văd, toată lumea e foarte intimă în spitalul ăsta...

Ea roși ca o școlăriță. Ar fi putut să-și țină părerile pentru el.

Dar doctorul Sheridan insistă:

– Dumneavoastră și... Monty! zise el râzând. Incredibil. Dumneavoastră și acest... repetă el mângâind-o pe obraz. Mă bucur că am descoperit asta la timp. Am să încerc să mă țin deoparte de povestea voastră de amor.

Spunând asta, ieși cu pași mari din încăpere, urmându-l pe Hugh. După plecarea lui, Jocelyne își regăsi cu greu calmul. Din fericire, de serviciu la blocul operator era astăzi Monica Birch și nu ea. Jocelyne avea impresia că Richard Sheridan ar fi profitat de această ocazie ca să-i supravegheze îndeaproape pe ea și pe Hugh.

La prima vedere, relația lor îl amuza. În orice caz, fusese foarte surprins să afle că între ei se petrece ceva.

Tot gândindu-se la cele întâmplate mai devreme, Jocelyne intră în bucătărie, unde se întâlni întâmplător cu domnișoara King.

– Ah, Sandra! zise ea sec.

Uimită că fusese abordată pe un astfel de ton, ea se întoarse grăbită:

– Da?

– Ce s-a întâmplat cu mesajul pe care vi l-am încredințat ieri după-amiază?

Sandra tresări și-și duse palma la gură, roșind violent. Începu să se caute de zor în buzunare și în sfârșit scoase o bucată de hârtie foarte mototolită.

Jocelyne o privi cu severitate.

– Era și timpul! spuse ea, așteptând explicații.

– Îmi pare rău, domnișoară. Știți... am... nu am putut să-l găsesc imediat pe doctorul Sheridan și... pe urmă... a venit ora mesei... m-am dus la cantină, mă gândeam să-l caut mai târziu... Dar după aia...

– Ați uitat! o întrerupse brusc Jocelyne. Mesajul acela, ca orice mesaj, avea importanța lui, domnișoară. În orice caz, era mai important decât masa dumneavoastră. Și cred că știați foarte bine că, înainte de a ieși din tură, trebuia să preveniți personalul superior de această cerere. Iar cei de acolo trebuia să-l caute. Doctorul Sheridan a venit, dar absolut din întâmplare, și mult mai târziu decât ar fi fost nevoie. Vedeți unde poate duce egoismul?

– Îmi pare foarte, foarte rău, domnișoară.

– O astfel de neglijență poate costa viața unui nevinovat, spuse Jocelyne rece. Sper să nu se repete.

Fără să mai spună nimic, Sandra îi întoarse spatele și ieși din bucătărie. Cu un oftat, Jocelyne se uită lung în urma ei, amintindu-și de lungii ani de ucenicie, când avusese și ea destule de îndurat. Nu uitase ordinele de neînțeles ale infirmierelor, observațiile lor seci și disprețuitoare. Odată ce terminase școala, își promisese să-și amintească de toate astea și să fie mult mai îngăduitoare cu elevele infirmiere pe care le

avea în subordine. Și uite că făcea și ea aceeași greșeală... Drumul spre iad e pavat cu intenții bune...

Mai târziu, ducându-se la spălătorie, auzi o frântură de conversație venind din camera vecină.

– De obicei e atât de calmă...

– Da, nu-i stă în fire să se poarte așa!

– Părerea mea e că nu-l prea place pe noul comandant.

Găsind ce avea de luat, Jocelyne ieși rapid din încăpere. Auzise destul. Și era conștientă că merita să fie judecată astfel.

Se afla în salonul nou-născuților, când Sandra King veni s-o caute.

– Vă cheamă la birou, domnișoară.

Jocelyne o privi întrebător.

– Domnișoara Birch m-a trimis. Probabil că e pentru cafea...

În spital, se împământenise obiceiul de a bea o ceașcă de cafea sau de ceai împreună, după fiecare naștere.

Bun, își spuse Jocelyne, trebuie să mă duc. Monica și Hugh mă așteaptă... Probabil că e și... Doamne, ce bine ar fi fost ca el să fi plecat deja! Dar rugămintea ei nu fu ascultată. La sosirea sa, încăperea era plină. Dar atmosfera nu era deloc primitoare.

Hugh se ridică și-i oferi scaunul pe care stătea, continuând să asculte doleanțele lui Richard Sheridan.

– Pun mare preț pe respectarea acestui principiu, domnule, spunea acesta din urmă, vehement. Am văzut cazuri când o astfel de întârziere a provocat moartea copilului și a pus în pericol viața mamei.

Jocelyne îi făcu semn lui Hugh să nu se deranjeze. Nu voia să stea, era prea nervoasă. Devenise albă de furie. Richard Sheridan ăsta era o adevărată catastrofă!

Monica Birch, aflată în spatele biroului, umplu o ceașcă de cafea și i-o întinse Jocelynei, privind-o cu simpatie.

– Am toată încrederea în angajatele spitalului, replică Hugh, calm. Au și competența, și experiența cerute pentru munca asta. Prezența noastră nu este necesară, decât dacă lucrurile se înrăutățesc. Ne așteptam ca domna Tarrant să nască greu. Dar nu are bazinul atât de îngust cum spuneți. Era la limită. Și, cum susținea sus și tare că nu voia nici un medic, cred că domnișoara a făcut tot ce a depins de ea.

– Dar de când hotărăște mama ce e mai bine pentru ea și pentru copil?

– Cred că experiența domnișoarei Wade i-a permis să aleagă momentul când să treacă peste dorințele doamnei Tarrant. Aveți ceva de adăugat, domnișoară?

– Doar ce am mai spus deja. Din păcate, domnul Sheridan nu a fost anunțat că i-am cerut să vină de urgență. Iar acest fapt se datorează neglijenței uneia dintre tinerele infirmiere. Îmi pare rău, domnule, că am provocat o astfel de agitație în sânul echipei. Domnul Sheridan va descoperi că personalul nu este atât de incompentent cum crede domnia sa.

– Haideți, domnișoară, interveni Hugh cu autoritate. Nu e necesar ca această poveste să ia proporții ridicole. Nici unul dintre colaboratorii mei nu poate fi acuzat de incompetență. Nu cred că vă aflați aici de suficient timp, se adresă el lui Richard Sheridan, ca să puteți condamna pe unul sau altul dintre angajați.

– În acest caz, îmi pare rău, domnule.

– Cred că trebuie să-i cereți scuze domnișoarei Wade.

O tăcere grea se lăsă în cameră. Jocelyne abia avea curajul să respire. Când îndrăzni să ridice privirea, Richard Sheridan se afla în fața ei, studiind-o cu o privire batjocoritoare.

– Văd că v-ați hotărât în sfârșit să mă priviți. E mai bine așa, pentru că aveam impresia că îmi cer scuze în fața unui zid. Îmi pare rău că v-am jignit, dar asta nu înseamnă că opinia mea s-a schimbat. Voi aștepta să mai treacă puțin timp ca să vă pot judeca munca așa cum se cuvine.

Furioasă de obrăznicia medicului și de rușinea pe care o simțea și pe care nu o putea ascunde, Jocelyne pleacă fruntea fără să răspundă.

Din fericire, chiar atunci sună telefonul. Bucuroasă de această diversiune, Jocelyne își bău cafeaua până la ultima picătură și așeză ceașca la loc pe platou. Cu un zâmbet liniștitor, Hugh îi mai ceru o ceașcă de cafea.

Îi admiră calmul. Ah, Richard Sheridan ar avea multe de învățat de la el. Nici nu se putea compara cu Hugh Montrose. Probabil că femeile s-ar fi aruncat și în foc pentru el. Dar pentru Jocelyne, farmecul lui de seducător nu însemna decât un amestec de dezinvoltură și autosuficiență.

Luă platoul, cu gând să-l ducă înapoi la bucătărie, dar fu oprită cu un gest brutal. Richard îi întinse ceașca goală.

– Eu nu am dreptul să mai beau o ceașcă?

Jocelyne luă cafetiera și turnă cafeaua rămasă în ceașa întinsă de Richard. Îi puse lapte, îi oferi zahăr... toate astea fără să-și ridice privirea, conștientă că nu va întâlni o priveliște prea plăcută. Din fericire, Monica Birch reuși să îndrepte discuția către situația unei noi paciente, al cărei travaliu începuse. Jocelyne găsi că e momentul să se retragă.

„Ce individ enervant“, își spuse ea cu năduf, încercând să se concentreze asupra muncii. Toată ziua fu nervoasă. Seara, când Hugh sosi la ea pentru cină, nu-i trecuse încă starea de enervare.

Îi deschise grăbită și se întoarse imediat în bucătărie, spunând:

– Sosul ăsta o să se prindă, dacă-l mai las mult pe foc.

– Miroase foarte bine, spuse Hugh, urmând-o. Pot să te ajut cu ceva, draga mea?

– Nu, totul e aproape gata.

– În cazul ăsta, am să deschid sticla pe care am adus-o și am să torn niște vin.

Venea aici destul de des ca să cunoască locul fiecărui lucru. În momentul în care Jocelyne se întoarse, cu cratița în mână, se lovi de Hugh care-i întindea un pahar.

– Ce naiba! izbucni ea, punând cratița la loc pe foc și ștergându-și mâna plină de porto. Cum crezi că pot să beau când gătesc? adăugă ea, iritată.

Fără să se enerveze din cauza acestei ieșiri, Hugh se apropie de ea și-i mângâie părul.

– Calmează-te, Jocelyne. Uită de Richard Sheridan măcar în seara asta.

Contrariată, Jocelyne se întoarse către el:

– Îmi cer iertare, Hugh, nu știu ce am. Gătitul nu e punctul meu forte. Și nu mă descurc deloc mai bine dacă cineva mi se încurcă în picioare. Toată lumea știe că bucătăresele nu sunt foarte istețe.

– Până acum, nu mi-am dat seama de asta, remarcă Hugh. Haide, numără până la zece, respiră adânc și vei vedea că te vei descurca mult mai bine.

Străduindu-se să zâmbească, ea luă paharul întins.

– Ah, mi-aș dori să fiu perfectă. Așa ca tine, spuse ea oftând.

Hugh ezită.

– Să ne așezăm la masă. O să avem timp să-mi povestești tot ce te supără.

Se aplecă peste chipul ei crispat și o sărută pe buze. Acest sărut avu darul să risipească toate tensiunile zilei.

Cum de un bărbat ca el, atât de bun și de inteligent, cu un statut social de invidiat, a putut s-o aleagă pe ea, o tânără fără nimic special? De ce ea și nu o infirmieră ceva mai coaptă?

Câteva săptămâni după sosirea ei în spitalul de aici, într-o bună dimineață, în zori, la sfârșitul unei nașteri dificile, se întâlniră în birou la o ceașcă de ciocolată fierbinte. El o privi cu mare atenție și-i spuse autoritar:

– Trebuie să învățați să vă destindeți. Vă luați responsabilitățile foarte în serios, și asta e bine, dar nu trebuie să vă lăsați doborâtă de ele! În momentele libere, încercați să faceți abstracție de problemele de serviciu și găsiți-vă o ocupație de alt gen.

Oare să fi fost din pricina izolării în care o aruncase această mutare? Oricare ar fi fost motivul, simțise atunci cum lacrimile începură să-i inunde ochii. Mândria îi interzicea să-și arate suferința în fața unui medic, așa că se reculese repede, în ciuda faptului că simțea nevoia unui umăr pe care să plângă.

După această scenă, el găsise întotdeauna un cuvânt bun pentru ea, de fiecare dată când se întâlneau. Într-o zi, o invită la un concert. De atunci, începură să iasă des împreună.

Mai întâi fusese flatată de interesul lui... se simțea bine cu un bărbat atât de distins. Mai apoi, în inima ei se născu o veritabilă afecțiune pentru Hugh. Încet-încet, deveniseră inseparabili. El îi povestise despre soția lui, dispărută tragic în urmă cu câțiva ani, și despre copiii care rămăseseră singuri. Jocelyne îl ascultase cu atenție și simpatie.

La început, era departe de a crede că această prietenie se poate transforma într-un sentiment mai profund. Dar pe

măsură ce săptămânile treceau, deveniseră din ce în ce mai apropiați. Plânsese de bucurie și de emoție când el îi împărtășise pasiunea lui.

Acum, el însemna totul pentru ea. Simțea că din zi în zi sentimentele lui Hugh deveneau mai puternice. Știa să se stăpânească, desigur, dar când o îmbrățișa, iubirea lui își dezvăluia pasiunea.

Experiența ei cu tinerii de aceeași vârstă o învățase că se ajungea invariabil la momentul când deveneau insistenți... Cu Hugh nu se întâmpla așa. Nu era genul care să creadă că totul i se cuvine. Jocelyne nu se simțea niciodată jenată în prezența lui.

Bineînțeles, relația a stârnit la început multă bârfă la spital. Dar, după ce toți s-au săturat s-o întoarcă pe toate fețele, gurile rele au fost nevoite să se calmeze. În fond, nu era nimic scandalos în prietenia lor. Iar colegii lor au ajuns să se obișnuiască. Acum, relația le părea tuturor absolut normală. Tuturor, cu excepția lui Richard Sheridan, ale cărui insinuări o făceau să se simtă foarte prost.

– A fost foarte bun, draga mea, spuse Hugh, așezând tacâmul pe farfurie.

Jocelyne tresări și ridică ochii spre el, realizând brusc faptul că abia scoseseră câteva cuvinte de un sfert de oră.

– Mă bucur că ți-a plăcut, cu toate că nu mă prea pricep la bucătărie. Trebuie să recunosc însă că e mult mai frumos să gătești pentru doi. Dar în entuziasmul meu, am cumpărat, cred, întrega piață! Nu voi reuși să le mănânc singură. Va trebui să mai vii!

Se ridică și începu să strângă farfuriile. El îi prinse mâna și i-o strânse cu drag.

– Sunt foarte fericit de această invitație, Jocelyne și o accept cu plăcere. Ca să fiu sincer, când am venit am avut impresia că nu mă așteptai cu brațele deschise.

Jocelyne roși, cu un aer vinovat.

– Ești întotdeauna binevenit, Hugh, știi foarte bine. Dar... în seara asta... eu... lucrurile nu au mers cum aș fi vrut...

– Nu trebuie să te lași doborâtă de probleme.

Se gândi o clipă, apoi adăugă:

– Toate sunt bune și frumoase. Îl vom lăsa pe Richard Sheridan să spună ce are de zis. Ai să vezi că se va calma repede și va fi din nou frumos la serviciu.

Jocelyne se îndreptă spre bucătărie, spunându-i:

– Niciodată până acum nu m-a acuzat vreun medic de incompetență!

Hugh o așteptă să revină, aducând cupele de înghețată cu fructe, acoperite de un munte de frișcă, și reluă:

– Tehnic vorbind, Sheridan avea dreptate în ceea ce o privește pe doamna Tarrant. Ar fi trebuit să insistăm de la bun început pentru declanșarea travaliului și să n-o lăsăm așa.

– Crezi că am greșit, nu-i așa? îl înfruntă Jocelyne.

Hugh o privi cu o dragoste infinită în ochii lui gri, catifelați. În vocea lui nu se ghici nici cea mai mică intenție de ceartă când îi spuse:

– Personal, nu am ce să-ți reproșez. Poate că, în dorința noastră de a nu răni sentimentele acestei femei, am pierdut din vedere riscul posibil asupra sănătății ei. În sfârșit, bine că s-a terminat cu bine. Richard Sheridan a venit la timp, iar doamna Tarrant are un băiețel frumos și voinic.

– Da, dar comandantul Sheridan nu vede lucrurile chiar așa. Se pare că nu i-am fost pe plac chiar de la început. Iar

acum încearcă să mă prindă cu vreo greșeală, e evident... Ah, e absolut de nesuportat, spuse ea cu un ton radical.

– Stai puțin, Jocelyne, se împotrivi Hugh, această intransigență nu-ți e caracteristică. Băiatul ăsta e destul de simpatic și, în plus, e un excelent profesionist. Îi trebuie doar puțin timp să se adapteze.

Dar Jocelyne nu era hotărâtă să facă pace cu nou-venitul.

A doua zi, când o întâlni pe Monica Birch, aceasta o preveni că doctorul Sheridan nu sosise încă.

– E foarte multă lume care așteaptă la consultația prenatală. A sunat și a spus că va veni într-o jumătate de oră. Dosarele sunt pregătie pe cărucior.

Oftă adânc și continuă:

– Nu înțeleg de ce toate femeile sunt moarte după el! Ce diferență e între el și Monty!

Cu stomacul strâns de emoție, Jocelyne o privi îndepărtându-se. Își zise că singura soluție era să-l trateze pe doctorul Sheridan ca și cum nici nu ar fi existat. Se va comporta politicos, dar nu va ceda niciodată în fața lui.

Alăptarea de la ora șase începuse când medicul sosi în sfârșit, privind în jur dominator.

– Îmi pare rău că am întârziat, domnișoară, spuse el privind-o amenințător. Simțeam nevoia unei cești de ceai înainte de începerea vizitelor.

Jocelyne abia se abținea să nu-i spună verde în față că momentul era cât se poate de prost pentru vizite, dar reuși să se stăpânească și zise cu un ton neutru:

– Este ora de alăptat.

– Da, știu. Este ora șase. Exact ca la Zoo. Vom arunca mamele copiilor sau invers?

Jocelyne nu-i aprecie gluma. Luă căruciorul și plecă înainte. El o urmă, intrând în sala comună, și începu să vorbească vesel cu tinerele mămici.

Cu un aer sever, ea îi întinse primul dosar și se îndreptă către următorul pat, dându-i de înțeles astfel că asta era singura ei însărcinare.

Simțindu-se în elementul lui și evident flatat de admirația tinerelor mame, el se mai calmă.

Când îi întinse al doilea dosar însă, el o lovi ca din greșeală peste mână. Dosarul căzu și hârtiile se răspândiră pe jos.

Ea îl privi furioasă, dar doctorul Sheridan păru să n-o observe. Discuta în continuare cu doamna Tarrant, zâmbindu-i radios.

Gata să izbucnească, Jocelyne își calmă încă o dată nervii și se aplecă, ridicând de pe jos foile. Le puse în ordine și le dădu din nou. Dar el îi ignoră gestul.

– Mai bine mi-ați rezuma conținutul fișelor, spuse el, întorcându-se brusc spre ea.

Înnebunită de furie, Jocelyne ar fi dat orice să-l poată ucide acolo, pe loc. Făcu un efort imens ca să nu explodeze.

– Dumneavoastră sunteți doctorul care a asistat această naștere, îi aminti ea pe un ton sarcastic, înainte de a-i prezenta starea mamei și a copilului.

Richard zâmbea, cu un aer impenetrabil. Înghițindu-și cuvintele, Jocelyne îl privi în tăcere. Dar el porni mai departe, părând să nu bage în seamă atitudinea ei sfidătoare. Jocelyne fu nevoită să-l însoțească pe toată durata vizitei și fu vizibil ușurată văzând că aceasta se apropie de sfârșit.

Când terminară, Jocelyne luă căruciorul și se îndreptă spre birou. Observă cu uimire că Richard Sheridan o urma.

– Aș vrea să vorbim despre două cazuri care mă îngrijorează, îi explică el.

Jocelyne era gata să-i sugereze să se adreseze asistentei șefe. Dar își dădu seama că așa ceva ar fi fost un gest copilăresc.

Richard intră în încăpere și-i arătă cu degetul un dosar aflat pe masă. În timp ce ea se pregătea să-l ridice, el se întoarse spre ușă și o închise cu zgomot.

Jocelyne tresări. Se pregătea să-i spună că ușa biroului rămâne întotdeauna deschisă, dar el nu-i lăsă timp.

– Și acum, între noi doi, drăgălașo! începu el, pășind încet către ea. Să știi că nimeni nu mă poate trata în felul ăsta și să scape... nevătămat. Nu permit nimănui... niciodată...

– Dar nu înțeleg ce vreți să spuneți, spuse ea cu un aer inocent, încercând să-și ignore inima care bătea să-i spargă pieptul.

– Oooo... dar văd că sunteți și obraznică pe deasupra! Știu foarte bine că Monty vă adoră... e atât de îndrăgostit încât se expune ridicolului! Dar înțelegeți o dată pentru totdeauna, domnișoară, că nu e și cazul meu! Pe mine nu mă duceți așa ușor...

– Dar nu am..., începu ea, indignată.

– Lăsați-mă, vă rog, să vorbesc. Sunteți supărată că v-am pus la îndoială competențele... Desigur, Monty vă crede perfectă. E normal. Fără să vrea, devine subiectiv. Pentru că, nu-i așa, să ai la vârsta lui șansa să umbli cu o fetișcană, nu e de ici, de colo!

– Viața mea personală nu vă privește, îi replică prompt Jocelyne. Ar fi trebuit să aveți minimul bun-simț să așteptați o vreme, să vă obișnuiți aici, cu noi, și abia apoi să îndrăzniți să

emiteți judecăți de valoare atât de categorice. Dar întotdeauna ați fost un tip orgolios...

– Ca să vezi! îi răspunse el imediat. Parcă nu vă mai aminteați de mine...

Jocelyne îl privi aproape cu ură și replică:

– Mă tem că lăsați o amprentă foarte vizibilă pe oriunde treceți.

– Mă simt flatat, răspunse Richard Sheridan.

Înainte de a-și da seama de intențiile lui, Jocelyne îi simți mâna strângându-i brațul. Încercă să riposteze, dar Richard o luă în brațe și o sărută apăsat, aproape violent. Se zbătu, dar, mult mai puternic, bărbatul reuși s-o imobilizeze. Sărutul lui arzător se prelungi la nesfârșit...

– Poftim, draga mea, o adevărată... amprentă. Îmi dau seama, după reacția pe care o aveți, că nu ați mai fost niciodată sărutată așa.

– Ieșiți imediat din cameră! reuși ea să articuleze. Am să... spun ceea ce ați făcut... am să mă plâng de... asta, termină ea cu greu.

El îi susținu curajos privirea, iar ea se simțea din ce în ce mai lipsită de voință. Era fascinată de privirea lui intensă, ca o pasăre de ochii șarpelui.

– Să vă plângeți? Cui? Lui Monty? Așa ceva m-ar mira să se întâmple.

– Lăsați-mă în pace, pentru numele lui Dumnezeu, îl rugă ea. Ar putea intra cineva în birou... peste noi...

– Acum cinci ani, Jocelyne, când s-a întâmplat ceva asemănător, nu-mi amintesc să fi fost foarte jenat... când ați dat buzna acolo... Dumneavoastră ați fost însă foarte rușinată de ce ați văzut... Nu vă trecea atunci prin minte că într-o bună zi rolurile se vor schimba...

– Sunteți o ființă absolut odioasă! Sper totuși că mă veți lăsa... Dacă aveți puțină decență, veți...

– Decență? Hmm... să ne gândim puțin. În ce mă privește, pot să vă asigur că atunci când voi avea cincizeci de ani, am să-mi aleg o parteneră de vârsta mea. Sunteți de râsul spitalului, toată lumea vede că povestea voastră de amor este indecentă.

– Cum puteți vorbi așa despre Hugh? țipă ea.

Furioasă, ridică hotărâtă palma, dar el îi pară la timp lovitura.

– Dar nici nu vorbesc despre Monty, ci despre dumneavoastră, domnișoară Jocelyne. Sunt convins că ați pus ochii pe el și i-ați făcut avansuri până când bietul om a trebuit să cedeze. Și când te gândești că ar putea să vă fie tată! Dumneavoastră sunteți demnă de dispreț!

– Terminați odată mascarada asta! strigă Jocelyne, exasperată.

În loc de răspuns însă, Richard se apropie de ea și o sărută din nou. Jocelyne era complet ametită. Capul îi vâjâia, inima îi bătea cu putere... Aiurită, mânată de o dorință mai puternică decât voința care-i mai rămăsese, i se abandonă... Când el o lăsă în sfârșit din brațe, abia se mai ținea pe picioare.

– Sper că nu veți uita prea curând... amprenta pe care v-am lăsat-o! Data viitoare când Monty vă mai sărută părintește, sunt convins că-l veți ruga să încerce și altfel...

Jocelyne se lăsă fără vlagă într-un scaun, în timp ce el ieși din birou, trântind ușa în urma lui.

Capitolul 3

Buzele Jocelynei era umflate și o ardeau. Se simțea umilită, distrusă. Ținându-și capul în mâini, încerca să respire, întrebându-se dacă nu cumva totul fusese un vis urât. Nu, ceea ce se întâmplase fusese real. Richard Sheridan își lăsase într-adevăr amprenta asupra ei. Și chiar într-un mod cât se poate de concret. O victimă în plus, pe care o va trece în jurnalul lui de seducător... și atât. Trebuie să fie foarte mândru de performanța lui!

Încerca să-și ducă aminte chipul asistentei pe care o surprinsese în brațele lui acum cinci ani.

Trimisă să-l caute, Jocelyne deschisese timidă ușa biroului. Fusese atât de uimită de scena compromițătoare care i se înfățișa în fața ochilor, încât rămăsese imobilizată pe loc, cu gura căscată. Richard Sheridan întorsese capul și-i făcuse degajat semn să plece.

Era pe atunci atât de îndrăgostită de el, încât fugise înnebunită de acolo și se ascunsese în vestiar ca să-și plângă amărăciunea. El era îndrăgostit de altcineva... Plânsese mult, cu disperare...

Acum, îl putea judeca altfel. Richard Sheridan nu era decât un vulgar seducător. Acum cinci ani însă, gestul său îi dăduse o lovitură foarte dureroasă. Fusese geloasă. Ce prostie! Astăzi își dădea seama că fusese atât de absorbit de noua sa cucerire, încât pe ea nici n-o remarcase. Îi dădea atât de puțină importanță, încât nici măcar nu fusese rușinat de faptul că ea, o asistentă tânără, îl surprinsese în flagrant cu femeia aia... cum o chema... parcă... Rosemary.

Ei bine, dacă avea de gând să se amuze puțin cu ea, se înșela amarnic. Nu mai voia să aibă de-a face cu un astfel de individ.

Se ridică și zări dosarele de pe birou. Ah, da, voia parcă să-i vorbească despre două cazuri mai dificile...

Dar, privindu-le de aproape, își dădu seama că nu erau decât niște fișe vechi, numai bune de clasat. Simți cum pălește la gândul că era probabil foarte încântat acum de felul în care reușise s-o păcălească. Premeditase această mișcare, știind foarte bine că în timpul programului de alăptare tot personalul îngrijitor era ocupat.

Își privi chipul în oglindă. Ochii ei bleu-turcoaz păreau mai albaștri pe fondul de roșeață... Și mai puțin limpezi.

– Ce ai împotriva băieților de vârsta ta? o întrebase mama ei.

Cum o putea face să priceapă că îi ura? Îi ura pur și simplu. Pentru ei, a flirta era un hobby. Pentru ei, cuvântul dragoste nu avea nici un sens.

Hugh o iubea. Ea îl iubea. Și nici mama ei, nici Richard nu puteau schimba asta.

Își trecu gânditoare degetul peste buzele umflate apoi, ca să nu se mai gândească la ceea ce simțise cât se aflase în

brațele lui Richard Sheridan, fugi spre bucătărie ca să bea un pahar cu apă.

Trecea ca de obicei de la un pat la altul, supraveghind alăptarea. În jur era liniște, dar în sufletul ei se născuse furtuna. De la îmbrățișarea lui Richard rămăsese cu impresia că i se deschisese un nou orizont. Dintr-o dată, era mai conștientă de trupul ei, își simțea cu precizie formele trupului strânse în uniformă. Și, o dată cu această acută percepție a propriului corp, în ea se trezi o dorință răscolitoare intensă.

Femeile din salon o priveau cu uimire, înțelegând că era tulburată. Doamna Arnold, mai bună observatoare, îi remarcă buzele umflate, sugerând și un posibil motiv...

Jocelyne roși din nou, fapt care stârni imediat veselia mamelor.

Se simți cu adevărat ușurată când în sfârșit fu liberă să se întoarcă în birou. Copiii fuseseră schimbați și dormeau.

Îi fu foarte greu să se concentreze asupra raportului pe care-l avea de făcut. Cel mai mic zgomot, soneria telefonului, pașii ce se auzeau pe culoar o făceau să tresară din clipă în clipă. Când i se termină tura, era epuizată, golită.

Nu, nu putea spune că este dezamăgită că Richard nu se întorsese. Dimpotrivă. Era sătulă de sarcasmele lui. Îl detesta. Îl ura. Iubirea ridicolă de altădată era moartă, moartă pentru totdeauna, își repeta ea fără încetare, pedalând cu furie în drum spre casă.

Nici nu apucase bine să-și lase bicicleta și să intre în casă, când soneria telefonului răsună puternic în casa goală. Doamne, ce bine! Măcar de ar fi Hugh. El știa s-o liniștească întotdeauna.

– A, tu ești, mamă? spuse ea cu un ton dezamăgit, la auzul vocii atât de familiare.

– Te caut de vreo două zile. Pe unde tot umbli? întrebă doamna Boulie-Smythe, autoritară.

– Am fost la serviciu. Unde credeai?

– Toată ziua?

Jocelyne scoase un oftat exasperat.

– Nu. Am un program cu pauze, așa că între timp mă duc la cumpărături, mă plimb... Asta mă scutește de turele lungi de douăsprezece ore.

– Sper că ai grijă de tine! Mi s-a părut că ești cam obosită, ultima oară când ne-am văzut. În legătură cu întâlnirea asta cu Hugh... voiam să-ți spun că weekendul viitor vom fi amândoi acasă. La drept vorbind, aveam și noi nevoie de o pauză.

– E cam din scurt, răspunse Jocelyne, căutând să-și ascundă iritarea, dar cred că putem aranja. Pe de altă parte, copiii lui Hugh sunt în vacanță și vor veni acasă o vreme. Nu știu dacă ai chef să ne primești pe toți cinci...

Dintr-o dată, îi trecuse pofta de vizite.

– Dar va trebui, i-o tăie scurt mama ei. William zice că e de datoria noastră să-l primim pe viitorul tău soț, de vreme ce asta ți-ai pus în cap să devină...

– Mamă, căsătoria nu e o chestie pe care ți-o bagi în cap, spuse ea indignată.

Doamna Boulie-Smythe pufni cu dispreț.

– Exact, draga mea. Și vei descoperi asta pe pielea ta foarte curând. Presupun că ți s-a urcat la cap gradul lui de colonel! Doamna colonel! Ei, ce spui? Sună bine, nu? Dar, în sfârșit, să nu mă pripesc să judec. Cum spune și William, cu cât am să insist mai mult, cu atât te vei încăpățâna mai tare.

– Aici nu-i vorba de încăpățânare, răspunse Jocelyne. Sunt majoră de ceva vreme, mamă, și sunt perfect capabilă să iau singură o decizie care mă privește numai pe mine.

– Bine, bine, sper doar că îți dai seama de importanța acestui gest. În fine, am să mă străduiesc să fiu imparțială. Mărturisesc că reușești să mă surprinzi.

În ciuda ironiei care se ghicea în vocea mamei, Jocelyne se stăpâni să replice. Odată stabilită întâlnirea, puse ușurată receptorul în furcă.

În minte îi răsuna încă vocea ascuțită a mamei.

Își făcu de lucru prin casă, încercând să-și alunge din minte vizita care urma.

Hugh va face față, asta era sigur. Știa să fie maleabil. Anii petrecuți în marină, schimbările inevitabile de la un post la altul îl învățaseră să se adapteze.

Dar de ce fusese atât de proastă încât să-i povestească mamei ei despre el? În fond, ar fi fost atât de simplu să se căsătorească și abia apoi să-l prezinte familiei! Da, dar... Corect și scrupulos cum era, Hugh nu ar fi acceptat niciodată așa ceva.

Nu era vorba numai despre aprobarea familiei ei. La fel de important era ca cei trei copii ai lui Hugh s-o accepte în calitate de mamă vitregă. Și apoi, trebuia să privească adevărul în față. În adâncul sufletului ei știa că, în ciuda dragostei pe care el i-o purta, și care era mai presus de orice îndoială, ea nu va reprezenta pentru Hugh decât „o altă soluție".

Cum putea ea lupta cu o femeie pe care nu o cunoscuse, o femeie pe care moartea prematură o idealizase în ochii soțului și a copiilor ei? Dar copiii vor crește și vor pleca la casele lor... Cei ai lui Hugh, ai ei poate... dacă va avea...

Nu, adevărata problemă era să afle dacă îl iubea pe Hugh îndeajuns pentru a risca atâta pentru el. Era ca și cum și-ar fi jucat existența la ruletă. Era pregătită să facă toate sacrificiile necesare ca să-și unească viața cu cea a unui bărbat cu douăzeci și șase de ani mai mare? Acum două săptămâni, Jocelyne nu ar fi avut nici o îndoială în această privință. Ar fi dărâmat munții ca să poată fi împreună cu el.

Dar apoi a urmat reacția descurajantă a mamei... care a obligat-o să se gândească la viitor cu ceva mai mult realism. Ar fi putut bineînțeles să nu țină cont de părerea ei. Dar aceeași părere o avea și Richard Sheridan. Același Richard pe care-l iubise atât de mult cândva. Richard era puțin mai mare ca ea. Richard lua în râs planul lor de căsătorie...

Nopțile următoare îi fu din ce în ce mai greu să adoarmă. Din ce în ce mai stresată, număra cu îngrijorare zilele rămase până la weekendul întâlnirii cu mama ei.

***

Sala comună era plină. Mai mulți bebeluși se aflau în secția prematurilor. Pe scurt, avea mult de muncă. Dar asta îi convenea. Cel puțin în acest fel avea mintea ocupată, iar relațiile cu medicii erau reduse la minimum.

Temerile ei începură să se ripisească. Acum era aproape bucuroasă la ideea că va putea în sfârșit să-i dovedească mamei cât de mult se înșelase în privința lui Hugh.

Într-o dimineață, preluând schimbul, găsi pe toată lumea foarte agitată. Și asta pentru că starea uneia dintre internate se agravase foarte mult spre zori. Trebuia să se procedeze fără

întârziere la cezariană. Infirmiera de noapte se dusese în birou ca să întocmească raportul medical, așa că Jocelyne o lăsă să-și vadă de treabă și se duse să facă ordine în sala de operație și s-o pregătească pentru următoarea intervenție.

Îngrijitoarele deja începuseră munca, dar mai trebuia să verifice instrumentele și să le trimită la sterilizare, să arunce haina și masca utilizate de chirurg.

Intrând în vestiar, auzi apa curgând și crezu că cineva uitase robinetul deschis.

Trase hotărâtă perdeaua de plastic de la duș. Dar chiar când întinse mâna spre robinet, un braț bărbătesc plin de săpun o opri.

– Bună ziua, domnișoară, se auzi o voce gâjâită.

Era gata să se scuze și să plece, când Richard Sheridan, gol pușcă, o trase spre el.

– De vreme ce vă aflați aici, fiți drăguță și dați-mi un prosop.

– Dați-mi drumul! strigă ea, roșie la față. O să mă ud!

Enervată de faptul că deja i se udase uniforma, îi aruncă repede un prosop, fără să îndrăznească să-l privească.

Apoi, sperând că va scăpa numai cu atât, se îndreptă grăbită spre ușă. Abia apucă să facă un pas însă, că Richard Sheridan o prinse din urmă și o forță să se întoarcă. Din fericire, își legase prosopul în jurul mijlocului.

– Iată ce numesc eu muncă în echipă, o ironiză el. O adevărată comuniune... de idei. Un fel de telepatie, aș îndrăzni să spun. Ați ghicit că aveam nevoie de dumneavoastră și ați venit într-un suflet să-mi dați o mână de ajutor. Dar... din păcate, ați venit îmbrăcată! Am fi putut să ne distrăm foarte bine împreună.

– Cu riscul de a fi prinși și dați imediat afară din spital! replică ea, ridicându-și ochii din pământ.

– Dar de ce? Doar muncim, nu? Trebuie să încep consultările în mai puțin de o jumătate de oră. Așa că se presupune că v-am chemat aici ca să vă ofer toate informațiile necesare cu privire la ultima internare făcută azi...

– Sunt convinsă că aceleași informații prețioase le pot obține și de la infirmiera de noapte.

– Aveți dreptate. În fond, în ce mă privește, am ieșit din tură. De ce mi-aș mai pierde timpul vorbind despre slujbă? Dar ați venit cam devreme azi la serviciu, nu?

– Da. În caz că nu ați observat, clinica este plină. Și Monica Birch este în concediu.

– Dar și dumneavoastră aveți treabă. Trebuie să vă pregătiți pentru un weekend plin.

Tăcu o clipă și o privi cu un aer ironic.

– Și? Cred că asta nu vă privește pe dumneavoastră!

Richard Sheridan își îndepărtă picioarele și se aplecă peste chipul ei. Picăturile de apă curgeau din părul lui negru, în dezordine, și-i curgeau pe umeri și pe pieptul puternic.

– Ba da, îngeraș! Mă privește. De ce? Pentru că vă acoperiți de ridicol insistând cu relația asta... nepotrivită. Fiți sinceră! Nu puteți iubi cu adevărat cu bărbat de vârsta lui Monty. Weekendul ăsta ce va reprezenta? Un examen? O probă?

– Sunteți un tip infect! replică ea nervoasă. Viața mea mă privește pe mine și numai pe mine!

– Și ca să dovediți asta, sunteți gata s-o distrugeți. Ce s-a întâmplat cu tânăra infirmieră cu ochii fermecători și candizi? Haideți, nu mă păcăliți, nimeni nu se schimbă atât de repede! Pe vremuri aveați o slăbiciune pentru mine, nu? Credeți că nu am observat? Știu că pe atunci aveam altfel de interese, dar...

– Erați prea preocupat de propria persoană ca să remarcați o elevă, îl întrerupse Jocelyne.

– Dar asta nu m-a împiedicat să ghicesc că erați îndrăgostită nebunește de mine, răspunse el cu o voce caldă.

– Nu vă mai minți singur. Nu a fost decât o pasiune trecătoare, replică ea.

El o prinse de bărbie, obligând-o să-l privească în ochi. Sub privirea lui pasională, arzătoare, învăluitoare, ea simți cum genunchii i se înmoaie brusc.

O picătură de apă îi intră în ochi bărbatului. Scutură capul, clipi din ochi și, fără nici o jenă, își desfăcu prosopul de la mijloc și începu să-și steargă energic părul. Discretă, Jocelyne vru să se retragă, dar el o prinse de umăr.

– Sunteți chiar atât de blazată încât vederea unui trup gol nu vă mai impresionează? Sau vă prefaceți? Eu cred că ceva din pasiunea de altădată mai e încă vie.

– Ah! Luați mâna de pe mine! șuieră ea printre dinți.

El începu să râdă în hohote.

– Monty nu riscă să vă facă să roșiți! În fine, sper că veți fi mulțumită de weekendul pe care-l veți petrece împreună. Dar vă previn, Jocelyne, nu am să mă opresc aici. Nu am să permit să se realizeze căsătoria asta. Nu am să vă las. E păcat că destinul ne-a despărțit atunci... Dar sunt convins că nimeni nu v-a mai făcut să vă bată inima... așa ca mine.

– Dar... sunteți... absolut... se bâlbâi ea, căutându-și în zadar cuvintele.

– Am să vă fac să renunțați la planurile pe care le aveți, amenință el. Și am să vă aduc înapoi la mine. Când voi termina cu dumneavoastră, veți fi mai îndrăgotită ca niciodată. Dar nu de bătrânul Monty, ci de mine, mă auziți? E timpul să vedeți

lucrurile așa cum sunt, să nu mai visați cu ochii deschiși. Monty este probabil soțul perfect și tatăl ideal, dar sunt sigur că o fată ca dumneavoastră merită să fie iubită altfel... cu pasiune. Cu mine, vă veți da seama repede de ceea ce vă lipsește.

– Vă faceți iluzii! țipă Jocelyne, în culmea exasperării. Vă credeți un dar ceresc, un om al destinului, un bărbat ideal? Am fost cândva destul de proastă ca să cred pentru o clipă că vă iubesc. Nu voiam să dau crezare zvonurilor răutăcioase care circulau pe seama dumneavoastră. Dar acum toate astea îmi apar într-o lumină nouă. Vreți să știți ce cred despre dumneavoastră? Cred că nu sunteți decât un seducător de doi bani. Nu vă pot suferi. Și v-aș fi foarte recunoscătoare dacă m-ați lăsa în pace și v-ați îndrepta atenția spre altcineva.

Drept răspuns, Richard își zvârli prosopul pe umăr, o strânse pe Jocelyne la piept și o sărută cu pasiune. O amețeală plăcută o cuprinse deodată. Răvășită de ceea ce simțea, încetă să se mai zbată și-i răspunse fără voie la sărut, agățându-se de el ca o înecată.

Dintr-o dată, el îi dădu drumul. Clătinându-se, ea se îndreptă spre ușă.

Cu un hohot ironic, el aruncă prosopul în direcția ei.

– Nu e rău pentru o primă lecție, draga mea! Mai aveți de învățat, dar... Și apoi, sunt un tip onest. Vreau să-i las șanse și rivalului meu. Poate altă dată vom relua lecțiile și am să vă arăt câteva lucruri... foarte utile. Pentru azi, ajunge. Între timp, ar fi mai bine să vă dați seama că nu-l iubiți pe Monty decât în mintea dumneavoastră. E un tip șic, toată lumea recunoaște asta, dar cred că s-a lăsat păcălit de așa-zisa dumneavoastră pasiune și nu-și dă seama că nu vedeți în el decât un tată.

Gândiți-vă la viitor, Jocelyne. Când veți avea cincizeci de ani, el o să fie un bătrânel. Atât vă spun. Mai devreme sau mai târziu, până și Monty va trebui să înfrunte adevărul. Să dea Dumnezeu să se întâmple cât mai repede.

Jocelyne trânti ușa în urma ei.

Ia te uită cine ajunsese să-i dea lecții! Ce ironie! În inima ei nu mai exista loc pentru altcineva, și el... își pusese în cap s-o despartă de singurul om care însemna totul pentru ea. Dur, plin de cruzime... avea un tupeu fantastic!

Cu fața roșie de furie, se grăbi către sala de nașteri și se apucă să verifice compresele și să le aranjeze pe cărucior, bombănind fără încetare:

– Bruta! Măgarul! Golanul!...

– Crezi că un astfel de vocabular te ajută?

Jocelyne era atât de absorbită de propria ei nervozitate, încât nici nu auzi zgomotul de pași. Ridică privirea și-l zări pe Hugh.

– Bună ziua, domnișoară, continuă el pe un ton cald. Se vede că azi ne-am trezit cu fața la pernă.

Ea oftă adânc și continuă să pregătească medicamentele.

– Nu... totul a mers bine... până am ajuns aici, răspunse ea cu o voce surdă. Jur că am să-l ucid pe doctorul Sheridan cu mâna mea...

– Vă aștept cu o deosebită plăcere să vă îndepliniți promisiunea, domnișoară, o întrerupse o voce gravă.

Jocelyne întoarse capul. Cu un zâmbet ironic pe chip, Richard Sheridan își făcuse apariția în sală, înnodându-și cravata.

Hugh îi privi cu atenție câteva secunde bune, apoi începu să râdă din toată inima. La început un pic surprinsă, Jocelyne

realiză până la urmă că, în ciuda diferenței de vârstă și de personalitate dintre ei, șeful îl plăcea pe medicul cel tânăr.

– Credeți că sunteți în stare să țineți piept instinctelor criminale ale personalului, Sheridan?

Jocelyne îi privi pe cei doi și-și dădu seama că între ei se formase o oarecare complicitate.

– Domnul meu, această tânără era până la venirea dumneavoastră în spital o angajată model, continuă Hugh cu umor. Acum, s-a transformat într-o ființă imposibilă.

Richard Sheridan nu răspunse imediat. Cu răsuflarea tăiată, Jocelyne îi întoarse spatele. Oare ce avea să răspundă ticălosul?

– Dar care femeie nu e, domnule? Cu puțin curaj însă, dresajul dă întotdeauna rezultate.

– Suntem într-un spital, răspunse Hugh cu o voce scăzută, nu la circ.

După aceste cuvinte, cei doi se îndepărtară ca la un semn. Jocelyne îl auzi pe Richard vorbind despre cazul doamnei Thomas, pacienta pe care tocmai o operase.

Când Hugh se duse s-o viziteze pe aceasta din urmă în salonul cel mic unde stătuse singură în primele zile, Jocelyne se afla deja acolo, alături de un grup de studenți. Ascultau cu toții ce spunea Richard Sheridan despre acest caz. Trebuia să recunoască faptul că era uimită de comentariile lui – foarte detaliate, și foarte pertinente – și de cunoștințele lui vaste. Atitudinea lui disprețuitoare la adresa ei și imensul lui orgoliu nu o puteau face să treacă peste competența lui profesională. Pasionat de domeniul pe care și-l alesese, doctorul Sheridan era cu adevărat un nume în specialitatea lui. Era normal ca Hugh să-l aprecieze și să aibă cu el excelente relații de muncă.

Această atitudine îi făcea Jocelynei situația destul de dificilă. În felul ăsta, îi era aproape imposibil să se mai confeseze lui Hugh. Nu-i putea spune că Richard considera căsătoria lor o poveste fără sens și că avea de gând să se opună cu toată forța realizării ei.

În orice caz, trebuia să se descurce în situația asta cum putea mai bine. Cât timp Richard Sheridan fusese doar o amintire îndepărtată, o umbră din trecut, Jocelyne era fericită la ideea căsătoriei cu Hugh Montrose. Era un tip răbdător, tolerant și mai ales bun, foarte bun. Ce mai putea să-și dorească de la un bărbat?

Faptul că personalul din spital găsea ridicolă prietenia lor era fals. Monty era iubit și respectat de toată lumea, iar Jocelyne la rândul ei era foarte populară. Prietenii se bucurau pentru fericirea lor.

Jocelyne era conștientă că asistentele mai vârstnice și chiar una sau două doamne doctor o invidiau puțin, dar nu-i păsa. Esențialul era ca dragostea lor să fie destul de profundă, de puternică pentru a dura veșnic.

Într-un anumit sens, Richard nu se înșela în legătură cu sfârșitul de săptămână ce avea să vină. Era într-adevăr vorba despre o probă. Dar ea nu dădea acestui termen semnificația la care se gândea el.

Slavă Domnului, munca reuși s-o distragă suficient pentru a-i schimba cursul gândurilor.

Seara se duse să-i ia din nou temperatura doamnei Thomas și observă că femeia avea febră.

– Cum vă simțiți? întrebă ea, luându-i pulsul și remarcându-i obrajii îmbujorați.

Femeia avea patruzeci de ani, dar părea chiar mai în vârstă. Nașterea fusese grea, mai ales că era primul copil...

– Obosită. Doar puțin..., articulă ea cu o voce scăzută.

Jocelyne observă că buzele femeii tremurau.

– Vreți să vă dau ceva ca să puteți dormi? întrebă ea amabilă. Ați trecut printr-o încercare grea. Dar veți vedea că mâine vă veți simți mai bine.

Doamna Thomas zâmbi cu greutate și clătină din cap în semn de refuz.

– Bine, zise infirmiera, dar dacă aveți nevoie de ceva, sunați oricând. Cineva se va afla aici toată noaptea.

Jocelyne căzu pe gânduri. Din câte știa, domnul Thomas nu venise încă să-și viziteze soția. Și totuși, în Marină nu se zgârcea nimeni cu acordarea permisiilor în astfel de cazuri.

– Bănuiesc că soțul dumneavoastră va avea în curând o permisie, nu? întrebă ea, aranjând cuvertura și verificând dintr-o privire dacă încăperea era în ordine.

– Probabil, răspunse doamna Thomas, încurcată.

Femeia închise ochii, iar Jocelyne pricepu că voia să fie lăsată singură.

– Bun, eu vă spun noapte bună. Pe mâine, zise ea, închizând ușa.

Dar, înainte de plecare, era hotărâtă să discute cu infirmiera de noapte despre cazul doamnei Thomas.

– Am văzut că doamnei Thomas i-a crescut temperatura, explică ea. Din câte se pare, nu prea are chef de vorbă și nici nu vrea să ia nimic ca să doarmă. Am impresia că tot ce vrea este să fie singură... să plângă în voie. Îmi dau seama că a născut greu. Dar după observațiile doctorului Sheridan nu a apărut nici o complicație.

– Atunci? Mi se pare că e puțin cam devreme să vorbim despre o depresie postnatală, spuse gânditoare Fay Royston.

– După părerea mea, e vorba despre o problemă personală, dar nu sunt sigură. În fine, m-am gândit că e mai bine să te pun în gardă.

Jocelyne se schimbă și se pregăti de plecare.

La ora asta, coridoarele era aproape goale. Era liniște.

Lifturile se opreau la fiecare etaj, luând ultimii vizitatori.

Jocelyne ajunse la parter și așteptă să iasă cei veniți în vizită. Abia trecută de ușă, infirmiera fu strigată. Se opri, uimită. Era Richard.

– Ah, Jocelyne, spuse acesta, trăgând-o într-un colț mai retras. Am un mesaj pentru dumneavoastră. De la Monty...

Jocelyne îl privi cu îndoială, așteptând să-i zărească în ochi obișnuita lucire ironică. Nimic. Richard Sheridan era cât se poate de serios.

– A fost chemat de urgență, continuă Richard, punându-i mâna pe braț și încercând s-o liniștească. O să vă sune înainte să plecați în weekend.

– Dar ce s-a întâmplat? întrebă Jocelyne, neliniștită.

– Se pare că fiul lui a pățit un accident.

– Grav?

Richard ridică din umeri.

– Chiar dacă i s-ar fi spus că nu e nimic grav, Monty nu ar fi crezut. A vrut să se ducă acolo să se convingă singur de gravitatea situației. Îmi pare rău... Se pare că weekendul s-a dus pe apa sâmbetei...

– Probabil! Dar... de ce...?

De ce Hugh nu a anunțat-o chiar el? Probabil că se mai afla încă în spital când i s-a dat vestea. Dar pentru că nu voia să-i arate lui Richard că era supărată, își lăsă propoziția neterminată.

– S-a întâmplat acum ceva timp, reluă el, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile. Și a plecat imediat, evitând să vă spună chiar atunci, ca să nu vă neliniștească. Cred că preferă să vă sune acasă, după ce va ști cu siguranță ce s-a întâmplat. Iar eu nu am apucat să vă spun până acum pentru că am avut un caz grav. Un accident de circulație. Din păcate, nu am putut salva copilul.

Fără un cuvânt, Jocelyne se îndepărtă. Richard se luă după ea.

– Când trebuia să plecați la mama dumneavoastră?

– Vineri după-amiază. Hugh trebuia să ia copiii de joi seara și să se întoarcă vineri dimineață... m-ar fi luat de aici, de la spital. Ar mai fi timp...

– Sigur, spuse Richard, strângându-i mâna încurajator. Nu vă faceți griji, vă va suna...

Bucuroasă că venise cu mașina, nu pe bicicletă, Jocelyne se îndreptă către parcare.

Ajunse acasă în câteva minute și avu grijă să-și aducă aproape telefonul, sigură că Hugh o va suna dintr-o clipă într-alta. Dar aparatul rămase mut. Poate că ăsta era un semn bun, își zise ea cu speranță. Dacă accidentul ar fi fost grav, Hugh ar fi anunțat-o fără întârziere.

Timpul trecea, iar starea ei de spirit se înrăutățea cu fiecare clipă. De ce Hugh nu făcuse minimul efort de a o căuta cât era încă în spital? El trebuia s-o anunțe despre accident, nu Richard...

De ce naiba s-a gândit să-i încredințeze acest mesaj tocmai lui? Dacă weekendul lor avea să fie distrus, acest individ va fi primul care se va bucura.

Dar, din câte își dădea seama, Richard fusese sincer impresionat de ceea ce se întâmplase. Se mulțumise să transmită mesajul, fără să strecoare nici o remarcă ironică... Se purtase foarte drăguț, trebuia să recunoască.

Iată că supărarea o transformase într-o ființă meschină. Dacă era sinceră cu sine, trebuia să nu ocolească unul dintre cele mai importante aspecte ale problemei. Doar știa foarte bine că ea una nu era deloc bucuroasă la gândul întâlnirii cu mama sa. Așa că... nu trebuia să mai arunce vina asupra lui Hugh.

Dar Hugh însuși ținea să-i cunoască părinții. Și, de vreme ce asta era dorința lui, se grăbise să stabilească întâlnirea cât mai repede. Dumnezeu știe când aveau să mai găsească o altă ocazie... Și apoi, mama ei va considera această amânare ca pe un adevărat afront...

Își prepară un ceai și se pregăti de culcare, luând telefonul în dormitor. Dar telefonul nu sună nici în acea noapte.

Capitolul 4

A doua zi, cu moralul la pământ, plecă pe bicicletă spre spital. Dormise puțin, era obosită și nervoasă. Orice ar fi fost, se gândi ea, Hugh ar fi trebuit să sune. Își făcea griji pentru micuțul Mark... și apoi se întreba dacă mai puteau merge la mama ei, așa cum stabiliseră. Dacă nu, trebuia s-o anunțe din timp... și atunci se va ivi ocazia pentru o altă lecție de morală... Numai gândindu-se la ce o aștepta, Jocelyne simțea cum i se ridică sângele la cap.

Imediat după sosira ei, în spital sosi o nouă viitoare mămică. Jocelyne fu ocupată cu această naștere care, din fericire, decurse normal. La întoarcerea în birou, se așeză ca să semnaleze în fișă febra persistentă a doamnei Thomas. Chiar atunci sosi și Richard, gata de vizite.

– Bună ziua, domnișoară, o salută el cu un zâmbet amabil. Nici o veste? se interesă el, discret.

– Păi... ba da... doamna Thomas are în continuare temperatură. Mai devreme a mai fost o naștere... așa că abia am avut timp să mă ocup de celelalte mame.

– Vă faceți că nu pricepeți, continuă el. Nu am aflat nimic despre doctorul Montrose. Pe dumneavoastră v-a sunat?

– Nu încă, răspunse Jocelyne cu o voce neutră.

– Nici o veste de la bărbatul vieții... hm... Nu mai fiți supărată, o să vă sune... Poate chiar astăzi... Și acum, ce-i cu doamna Thomas? Accesul de febră vă neliniștește?

– Da, zise Jocelyne. Pare foarte tulburată.

– Dar e ceva foarte normal, după toate prin câte a trecut. A fost o intervenție foarte grea. Puneți-vă în locul ei și, dacă-mi permiteți să vă dau un sfat, încercați să nu vă mai descărcați pe alții doar pentru că doctorul Montrose nu v-a sunat.

Cum putea fi atât de crud? Își bătea pur și simplu joc de ea. Era cât pe ce să-i replice dur, spunându-i că ironia de dragul ironiei nu e un semn de mare inteligență. Dar se calmă și îl urmă în tăcere.

– Cum ne mai simțim în dimineața asta? întrebă el vesel, când ajunse în salon.

Pacienta îi răspunse la fel de bine dispusă.

Văzând-o atât de vioaie, Jocelyne se gândi că s-a înșelat în privința stării ei. Richard o examina, vorbind fără încetare, glumind...

– Soțul dumneavoastră și-a luat permisie?

– Încă nu, răspunse scurt doamna Thomas.

Richard se duse la fereastră și dădu la o parte perdeaua ca să intre lumina, apoi aruncă o privire nemulțumită în jur.

– Nu aveți flori aici... și asta se vede... e mai mohorât, observă el, privind-o pe Jocelyne cu reproș. Dar domnișoara va avea grijă să vă înveselească „domiciliul". Am putea să-i dăm impresia domnului Thomas că are un rival! Ce spuneți?

Un zâmbet palid lumină chipul bolnavei.

Richard se uită în dosar și i se adresă doamnei Thomas cu bucurie în glas:

– Cred că vă putem muta deja în sala comună... ia să vedem...

– Aș prefera să rămân aici.

– Da? se miră Richard. Nu vă simțiți singură aici?

– Într-un spital nu poți fi niciodată singur. Ușa este mereu deschisă, personalul intră și iese... Dar îmi place, am mai multă liniște.

– De acord. Pentru moment, puteți rămâne aici. Dar când vă veți înzdrăveni, probabil că veți fi bucuroasă să stați la o șuetă cu celelalte mămici.

Jocelyne observă din nou un tremur ușor al buzelor femeii. Dar Richard nu băgă de seamă. Îi întinse grăbit dosarul și părăsi încăperea.

O așteptă pe culoar. Ea îl văzu, dar îl ignoră. Așeză dosarul pe cărucior și începu să-l împingă către sala comună.

– Nu am observat nici un motiv de îngrijorare în privința doamnei Thomas. Mai bine vă îngrijiți puțin de camera ei. Trebuie să aibă flori, cărți... asta ar putea să-i mai ridice moralul. Nu mai rămâne decât să sperăm că va sosi cât de curând și soțul... O vom lăsa în camera ei până atunci. Asta dacă nu avem nevoie de ea între timp.

– Și totuși, doamna Thomas are un motiv de îngrijorare. Dar nu îmi dau seama despre ce este vorba.

– Haideți, grijile dumneavoastră nu trebuie să se răsfrângă asupra altora. Monty vă va suna chiar azi, așa că liniștiți-vă.

– Dacă Mark nu are nimic grav, răspunse ea prefăcându-se mai liniștită decât era în realitate, se va întoarce mâine, așa cum am stabilit.

Richard zâmbi cinic. Nu era omul care să se lase păcălit de această aparentă siguranță de sine. Se așeză în fața Jocelynei și o opri, obligând-o să-l privească.

– Monty o fi uitat cum să se poarte cu o fată... cu așa o ființă gingașă și sentimentală... Ah, câte pot citi în ochii ăștia albaștri și adânci...

– Mă îndoiesc! răspunse ea sec.

– Dacă am avea un moment la dispoziție, aș putea să vă dovedesc...

Dar ea nu-l mai asculta. Cu obrajii în flăcări, nervoasă, dar și cuprinsă de o emoție pe care nu voia s-o recunoască, împinse cu furie căruciorul spre sala comună.

Cu nervii întinși la maximum, aștepta fără încetare telefonul lui Hugh. Știa foarte bine că o găsește la spital până la ora două și apoi între șase și zece. Dar poate că, din discreție, va aștepta să ajungă acasă și abia apoi o va suna.

Între două și șase stătu acasă, așteptând. Dar telefonul nu suna, iar ea nu avea curajul să-și facă bagajul înainte de a afla vești de la el. Se gândise să-i cumpere mamei un ghiveci cu flori, dar nu putea părăsi nici o clipă apartamentul. Dacă Hugh suna chiar atunci?

Ce să facă? se întreba ea, plimbându-se fără încetare dintr-o cameră într-alta. Să-și anunțe mama? De mai multe ori, fu gata s-o facă, dar se răzgândi în ultima clipă, sigură că Hugh va suna.

Timpul trecu și se făcu ora de plecare la spital. Se hotărî să meargă pe bicicletă. În cazul în care Hugh va veni s-o ia, își va lăsa bicicleta în parcare și vor pleca împreună cu mașina lui.

Alăptarea de la ora șase începuse deja când Jocelyne sosi, cu câteva minute întârziere.

– I s-a dus copilul doamnei Thomas? își întrebă ea colega.

– Nu, mi s-a părut că dormea când am intrat în cameră. Nu am vrut s-o deranjez. Știi, copilul nu a fost încă pus niciodată la sân, așa că e ceva mai dificil...

– A primit vreo vizită?

– Nu. Dar am văzut că i-a venit o telegramă.

– Da?

– Da, probabil de felicitare. Cred că e de la soțul ei. M-am gândit că vrei să te ocupi tu personal de asta, așa că nu m-am amestecat.

– Ai dreptate. Mă duc la ea chiar acum.

– Bună ziua, doamnă, spuse Jocelyne, intrând în cameră. Vă aduc copilașul?

Nu obținu nici un răspuns, așa că se apropie de pat și observă că femeia plângea cu suspine.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Nu vă simțiți bine? Nu... Atunci? Spuneți-mi ce vă supără.

Doamna Thomas se întoarse cu spatele, iar telegrama îi căzu din mână. Jocelyne o luă de pe jos, o desfăcu și o citi.

– Dar aici sunt numai vești bune... ar trebui să fiți mai veselă. Nu cred că vreți ca soțul dumneavoastră să vă vadă așa. Probabil că e foarte încântat că-și va vedea în sfârșit copilul.

– Nu, nu, domnișoară, suspină doamna Thomas, agățându-se de brațul fetei. Nu-l lăsați să intre, vă implor.

– Dar ce de? întrebă Jocelyne, surprinsă.

– Speram că nu va obține permisia atât de curând. Tre... trebuia să divorțăm... Nu vreau să-l văd și nu vreau să vadă copilul. E capabil să mi-l ia.

– Nu cred că ar fi în stare de așa ceva...

– Nu-l cunoașteți. Deja m-a amenințat. Vrea să ne împăcăm. Dar, domnișoară, am avut o viață atât de grea... nu am curajul să mă întorc la el.

Infirmiera luă un șervețel umed, îi șterse ochii înroșiți și umflați și-i aranjă părul.

– De ce nu mi-ați spus mai devreme toate astea? Am fi putut să vă sfătuim, să vă ajutăm. Așa...

– Dar puteți să nu-l lăsați să intre.

– Stați liniștită, ora de vizite a trecut. De obicei, suntem înțelegători cu soții care vin în permisie, dar în acest caz, nici nu se pune problema... De asta vreți să rămâneți în camera asta?

– Și din cauza asta. Voiam să evit un scandal în sala comună. Aveți grijă, domnișoară, e o persoană dificilă.

– Nu vă faceți griji. Ne vom descurca... Acum, trebuie să plec. Am să vă trimit o ceașcă de ceai înainte de a vă aduce bebelușul.

Jocelyne plecă să caute o îngrijitoare. Era la rândul ei foarte tulburată de ceea ce auzise.

După ce verifică dacă afișul cu „vizitele interzise“ se pusese la ușă, plecă să avertizeze personalul de serviciu. Sub nici o formă nu trebuia să i se permită domnului Thomas să treacă de ușa biroului.

Era deja prea târziu ca să mai ia legătura cu cei de la serviciul social al Marinei. Dar avea să lase instrucțiuni stricte ca cineva să se ocupe de asta la prima oră a doua zi dimineață.

O dată ce-și primi copilul în brațe, doamna Thomas păru să-și uite toate temerile.

– Mă bucur că v-ați hotărât să-l alăptați, spuse Jocelyne, verificând dacă băiețelul stă cum trebuie la sân. E cel mai bine așa. Și pentru copil, și pentru dumneavoastră. Îi asigură un bun start în viață și creează între mamă și copil o legătură afectivă foarte puternică.

Ochii doamnei Thomas se umplură de lacrimi, dar se strădui să zâmbească:

– Amândoi avem nevoie de asta, suspină ea.

– Bine, zise Jocelyne, vă las să faceți cunoștință. Asta e cel mai important. Ne vom gândi mai târziu ce vom face în privința tatălui. Până atunci, încercați să vă concentrați asupra copilașului.

În ceea ce o privea însă, Jocelyne nu era deloc liniștită. Dacă soțul apărea în timpul orelor de vizită, nu va fi ușor să i se explice faptul că soția lui refuza să-l vadă.

Încercă să-l prevină pe doctor Sheridan. Nu ca să-i dovedească faptul că intuiția ei fusese exactă, ci ca să-i prescrie femeii un sedativ ușor. I se răspunse că Richard Sheridan lua masa, așa că renunță să-l mai deranjeze.

De ce oare îl proteja? se întrebă. Doar el fusese cel care o acuzase de incompetență. Nu-i promisese atunci că va avea grijă să-l cheme oricând la datorie, fie că era sau nu de gardă? Da, dar acum nu era vorba despre o naștere. Doamne, era absolut îngrozitoare! Și toate astea din pricina unui telefon care se încăpățâna să nu sune!

Ce putea face? Să aștepte... Nu avea adresa surorii lui Hugh, deci nu știa unde să-l caute. Dar ce se întâmplase oare cu el? Nu era genul care să fie atât de neglijent. Trebuia să-și dea seama că își face și ea griji pentru Mark. Ca să nu mai pună la socoteală faptul că trebuia să plece la mama ei...

Oftă. Așteptarea, incertitudinea îi puneau nervii la grea încercare. Și ca și cum nu ar fi fost de ajuns, iată că apăruse și problema doamnei Thomas. Din fericire, ora de vizite se scursese fără incidente. Când văzu că pleacă și ultimul vizitator, Jocelyne își reluă munca obișnuită.

Dar rămase cu toate simțurile în alertă, la pândă. Se uita mereu la ceas, rugându-se ca timpul să treacă mai repede, și aștepta cu sufletul la gură telefonul lui Hugh. Când ajunse în sfârșit la momentul raportului, se simțea la capătul puterilor.

Hugh nu sunase. Ce putea să însemne asta? Că Mark era grav bolnav? Sau că Hugh fusese prea ocupat ca să se mai gândească la tot ce lăsase în urmă? Spitalul, copiii, pacientele, pe ea...

Se simțea jignită. Weekendul începea prost... Și-l va petrece probabil într-o singurătate deprimantă. Iar ceea ce o enerva cel mai tare era că trebuia să-și sune mama ca să-i explice de ce nu vor ajunge. După cum o știa, se va supăra cu siguranță și nu va scăpa ocazia să insinueze că viitorul ei ginere ținea mai mult la copiii săi decât la ea. Ce plăcere!

Era aproape zece când auzi liftul oprindu-se la etajul ei. Aruncă o privire la ceas și zâmbi. Fay Royston sosise și ea o dată la timp!

Ieși pe hol, cu gând s-o întâmpine, dar în locul așteptatei colege zări un bărbat bine făcut îmbrăcat în uniformă. Chipul lui frumos era umbrit de o expresie de duritate.

– Aș vrea s-o văd pe doamna Thomas, zise el scurt, pe un ton care nu-ți lăsa replică.

– Regret, domnule, dar ora de vizite a trecut de mult și... Dar cine sunteți?

– Soțul. Mi s-a spus că pot s-o văd câteva minute, chiar dacă e târziu.

Părea un tip dintr-o bucată.

– Nu știu cine v-a spus, domnule, dar la această oră este imposibil. Copiii trebuie hrăniți...

– Știu că soția mea a avut probleme la naștere. Vreau s-o văd imediat. Și să-mi văd copilul. Probabil că stă singură în cameră, așa că nu va fi foarte dificil. Dar, din câte o cunosc, v-a cerut să nu mă lăsați să intru. Nu-i nimic, nu vă deranjați, am s-o găsesc singur.

– Vă atrag atenția că vă aflați într-un spital, domnule, așa că... Mamele nu trebuie deranjate sub nici o formă. Vă rog să plecați.

– Nici nu mă gândesc. Cine răspunde de secția asta?

– Eu.

– Nu există nici un medic?

– Nu e de gardă și nu vine decât în cazuri de urgență. Vă amintesc încă o dată că este ora zece...

– Vreau să-mi văd soția.

Bărbatul devenise alb de furie. Jocelyne își spuse că era recomandabil să cheme pe cineva în ajutor. Nu-l putea lăsa să tulbure liniștea întregii maternități.

– O să încerc să aflu dacă doctorul Sheridan se mai află încă aici. El a fost cel care v-a operat soția. Până atunci, am să vă conduc în sala de așteptare. Dacă nu-l găsesc, va trebui să reveniți mâine.

– Duceți-vă, spuse el cu hotărâre, dar eu nu mă mișc de aici.

Jocelyne îl conduse într-o cameră retrasă.

– Doriți să beți ceva? îl întrebă ea, amabilă.

– Vă rog să aduceți doctorul. Asta e tot ce vreau.

Îngrijorată, Jocelyne se întoarse la birou. Și Fay asta care întârzia mereu!

Îl sună pe Sheridan și, cu toată tulburarea, încercă să-i explice pe scurt situația.

– Și nu vă simțiți în stare să faceți față? îi replică el, ironic.

– Știam încă de ieri că se va întâmpla ceva neplăcut.

– Nu-l putem împiedica să-și vadă soția.

– Dar ea nu vrea să-l vadă. Iar el e gata să facă un scandal teribil.

– Am încredere în puterea dumneavoastră de convingere.

Deci, refuza s-o ajute! Asta era culmea!

Auzi pași pe culoar, apoi o voce... Domnul Thomas o găsise probabil pe Fay Royston, care nu era la curent...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Richard, vă implor să veniți, strigă ea în receptor, apoi închise, alergând în întâmpinarea colegei.

– Fay, strigă ea, mă tem că domnul Thomas nu-și poate vedea soția în această seară. E foarte obosită și are febră. După o noapte de odihnă, poate...

Dar nu reuși să-și termine fraza. Bărbatul se întoarse și o prinse de umăr, zguduind-o cu putere.

– Vă bateți joc de mine, domnișoară? E vorba de soția mea, despre copilul meu. Nu mă puteți împiedica să-i văd.

Sub privirea uimită a infirmierei de noapte, bărbatul începu s-o înjure, scuturând-o bine.

Manifestarea zgomotoasă a domnului Thomas o împiedică să audă pașii lui Richard Sheridan.

Fără să stea pe gânduri, Richard o smulse pe Jocelyne din mâinile agresorului apoi, cu o voce liniștită, ordonă scurt bărbatului:

– V-aș ruga să părăsiți cât mai curând spitalul.

Cu gesturi protectoare, o ajută pe Jocelyne să-și aranjeze ținuta, înainte de a-l conduce pe soț la lift.

Protestele se mai făcură auzite câteva minute, apoi se lăsă liniștea.

– Cred că ești foarte fericită că scapi de aici pentru un întreg weekend, rosti Fay Royston, cu un oftat de ușurare.

– Sunt absolut încântată! răspunse Jocelyne cu o voce nesigură. Acum, trebuie să fac raportul... fără să uit să menționez acest incident.

Se întoarse în birou și se așeză în fața caietului.

Își dădu seama cu uimire că mâinile îi tremurau fără încetare. Se străduí să scrie câteva rânduri, apoi se duse să caute dosarul doamnei Thomas.

„Ăsta era ultimul lucru de care aveam nevoie“, se gândi ea, încă sub șoc. Intră în bucătărie și bău un pahar cu apă rece.

La întoarcerea în birou, îl găsi pe Richard Sheridan, așteptând-o calm pe un colț de masă, cu brațele încrucișate la piept. Ce naiba mai făcea aici? Venise să-i ceară socoteală pentru întâmplarea de mai devreme?

Fără să-l privească, încercă să se concentreze asupra scrisului. În zadar. Era încă tulburată, iar prezența lui nu o ajuta deloc să-și revină.

Dintr-o dată, ochii i se umplură de lacrimi. Toată stăpânirea de sine pieri.

– Jocelyne, observă el cu un glas plin de căldură, tremurați toată.

Uimit, se aplecă peste masă, dădu la o parte dosarul care acoperea chipul fetei și... expresia lui se schimbă. O luă ușor în brațe. Fără să mai lupte, Jocelyne se lipi timidă de umărul lui.

– Nu... nu am mai avut niciodată de-a face cu un astfel de individ... m-a atacat..., spuse e printre lacrimi.

El o strânse mai tare la piept și începu s-o legene încetișor, șoptindu-i cuvinte liniștitoare.

– Ați pățit ceva? întrebă el cu un murmur, sărutând-o tandru pe tâmplă.

Ea clătină din cap, un pic rușinată. Nu pățise mare lucru, dar se speriase foarte tare... Și apoi, ce bine era să te poți odihni pe umărul unui bărbat după tot stresul ultimelor douăzeci și patru de ore!

– V-a fost frică, nu-i așa? Mi-am dat seama după voce, la telefon.

O mângâie pe spate, iar ea se destinse treptat.

– Un pahar de tărie vă va face mult bine.

– Eu... mi-e mai bine. A fost ceva trecător. E târziu, sunt obosită...

– Dar aveți nevoie de un întăritor.

– Mulțumesc, dar nu am terminat de scris raportul.

– Mă ocup eu de el. Până la urmă, am fost acolo...

– Dar e sarcina mea să-l fac..., insistă ea.

– Bine, vă dau cinci minute. Dar atât. Mă duc să anunț la intrare să nu-l mai lase să intre pe domnul Thomas. Ne vedem în hol.

O ajută să se așeze, îi înapoie dosarul, și ieși.

Câteva minute mai târziu, Jocelyne termină raportul și-și luă rămas-bun de la colega ei.

– Weekend plăcut, Jocelyne. Sper să nu fie prea trist din pricina absenței lui Monty.

– O, vor mai fi și altele, răspunse Jocelyne, curajoasă.

Când liftul ajunse la etajul patru, se opri și ușile se deschiseră. Richard se afla în hol, așteptând-o.

– Era și timpul, spuse el. Eram pregătit să vin după dumneavoastră.

Jocelyne îl așteptă să intre și apăsă în tăcere pe butonul pentru parter.

– Nici o veste?

– Nimic, răspunse ea cu tristețe.

– Îmi pare rău. Dar, cunoscându-l pe Monty, cred că are motive serioase să nu sune.

Jocelyne nu se simțea în stare să discute despre asta, așa că nu răspunse. Căutase ea însăși să-l scuze pe Hugh, dar acum i se părea că depășise pur și simplu măsura.

Ajunseră la parter și străbătură holul în tăcere. Richard îi ținu ușa, dar Jocelyne făcu doar un pas afară și se întoarse înapoi, înfrigurată. Ploua cu găleata.

– Ah! Ziua asta e absolut imposibilă, spuse ea cu descurajare. Și când mă gândesc că tocmai astăzi am ales să vin cu bicicleta!

– Lăsați-o în parcare, spuse el imediat, pe un ton autoritar. Am să vă duc acasă cu mașina.

Fără să-i mai aștepte răspunsul, dispăru în întunericul nopții și se întoarse două minute mai târziu. Opri mașina în fața intrării și-i făcu semn să urce.

Jocelyne ezita, așa că lăsă geamul și-i spuse cu nerăbdare:

– Haideți, vă rog, mai repede. Ploaia a ajuns înăuntru...

– Nu vă faceți probleme. Nu vreau să vă oblig să faceți un ocol din pricina mea.

– Dacă nu urcați imediat, am să ies de aici și am să vă sparg pneurile de la bicicletă. Așa am să vă dau satisfacția de a vă descurca singură și de a ajunge acasă pe jos. Haide, repejor!

Deși cu inima îndoită, Jocelyne acceptă să se urce lângă el.

Ploua torențial, iar în depărtare se auzeau tunete înăbușite.

Jocelyne nu voia să recunoască, dar ajutorul lui Richard se dovedea cât se poate de binevenit pe o vreme ca asta. Alternativa era să se întoarcă acasă pe bicicletă...

– Stați puțin, zise ea cu o tresărire, observând că nu merg în direcția bună, eu nu locuiesc în zona asta.

– Știu. Mergem să bem ceva și vă conduc acasă pe urmă.

– Dar e foarte târziu. Probabil că nu mai e nimic deschis.

– Cunosc eu un loc unde e încă deschis, spuse el, calm.

Fulgerele brăzdau cerul întunecat. Trebuia să admită că o prezență masculină era foarte reconfortantă.

Străbăteau acum un cartier rezidențial. La un moment dat, Richard opri în fața unei case vechi, înconjurată de arbori.

– Fiți gata să fugiți, îi zise el. Poarta este deschisă, treceți repede și adăpostiți-vă sub streașină. Parchez mașina și vin îndată.

Îl ascultă și ieși fără nici un protest. Ce altceva putea face?

Ajunse în fața casei și abia avu timp să-și scoată boneta și s-o scuture că Richard sosi și el și descuie ușa.

În hol, o ajută să-și scoată haina și o agăță grijuliu pe un umeraș.

Cu aerul ironic dintotdeauna, Richard îi făcu mai apoi turul casei, deschizând fiecare ușă și anunțând: „dormitor, baie, living".

După ce termină cu prezentarea casei, se întoarseră în sufragerie.

– Ce vreți să beți? o întrebă el.

Jocelyne nu răspunse. Nu-i venea încă să creadă că se afla la el acasă.

Privi cu milă mocheta groasă și curată care acoperea podeaua și-și scoase la rândul ei espadrilele. Rămase în picioare, nehotărâtă. Tremura încă, pătrunsă de frigul de afară, dar și de o emoție necunoscută. Căută cu înfrigurare în geantă și găsi un șervețel ca să-și șteargă fața udă.

Între timp, el puse pe masă două pahare pe care le umplu cu o licoare aurie.

Ploaia bătea puternic în geamuri. Tunetele se auzeau din ce în ce mai aproape, făcând să vibreze întreaga casă. Din când în când, lumina becurilor pâlpâia.

– Vă e frică de furtună? întrebă el înainte de a ieși din cameră.

Reveni aproape imediat, ținând în mână un prosop, și începu să-i șteargă delicat fața și gâtul.

– Sunteți udă până la piele, observă el. Deși eu am fost cel care a umblat mai mult prin ploaie.

– Afară e un adevărat potop, răspunse ea, luându-i din mână prosopul ca să-și șteargă piocioarele.

– Beți-vă coniacul. Mă duc să fac o cafea și să mă schimb.

Jocelyne fu mulțumită că rămăsese în sfârșit singură. Se simțea ușor vinovată. Dacă Hugh o suna tocmai acum? Dar avusese atâta timp s-o facă și totuși nu dăduse nici un semn de viață. Nu stătuse zi și noapte lipită de telefon? Și apoi, pe vremea asta oribilă, era preferabil să fie cu cineva.

Coniacul băut o încălzi îndată. Se așeză pe canapea, privind curioasă în jur. Apartamentul era curat și foarte ordonat. Richard părea un tip meticulos. Nu existau nicăieri fotografii sau obiecte care să trădeze o prezență feminină în viața lui.

Afară, furtuna se dezlănțuise. Un tunet căzu în apropiere de casă... încăperea fu aruncată în întuneric.

Capitolul 5

Din camera de alături se auzi o înjurătură nervoasă.

– Sunteți bine? întrebă el din bucătărie.

– Da, răspunse ea liniștită, luând o gură de coniac.

Încăperea era luminată din când în când de fulgere.

Richard reveni, aducând o lumânare.

– Bravo, zise ea surprinsă. Văd că sunteți pregătit pentru orice.

– Întreruperile de curent sunt frecvente... Bun, mă duc să aduc cafeaua. Din păcate, e doar călduță.

Când se întoarse, Jocelyne observă că Richard se schimbase. Își pusese un pantalon din catifea reiată și un tricou cu mânecă scurtă. Se așeză în fotoliu, de cealată parte a mesei și începu să toarne cafeaua în cești.

– Cum vă mai simțiți? întrebă el. Nu-i așa că v-a făcut bine coniacul? Păreți mai liniștită.

– Nu eram chiar atât de stresată, totuși... Să nu exagerăm... Ați fi putut să mă duceți direct acasă.

Richard nu răspunse imediat. Părea preocupat.

– Ușa e deschisă, zise el în sfârșit, întinzându-i ceașca de cafea. Dacă aveți chef să vă udați, sunteți liberă. Dar ar fi mai inteligent să rămâneți aici până se termină furtuna. Apoi, vă voi conduce acasă cu plăcere.

– Mulțumesc. E drăguț din partea dumneavoastră.

– Mă bucur să observ că sunteți sensibilă la galanteria mea, spuse el sarcastic.

Se lăsă un scurt moment de tăcere, apoi el continuă:

– Probabil că sunteți mulțumită că ați avut dreptate în privința doamnei Thomas...

– Mulțumită? În nici un caz, răspunse ea prompt. Dar am învățat să cunosc stările prin care trec mămicile... și știu că o criză de plâns nu e ceva foarte obișnuit. Așa ceva survine abia când mamele trebuie să plece acasă și încep să realizeze toate responasabilitățile care le așteaptă. Iar ăsta nu era cazul doamnei Thomas.

– I-ați spus că soțul ei a ajuns?

– Nu. Dar am lăsat vorbă lui Fay să-i transmită mâine, înainte de vizita asistentei sociale. Dacă oamenii ar avea mai multă încredere în noi... Dacă ne-ar fi spus de la început, am fi putut evita acest incident.

– Dacă aș fi stat pe mare luni întregi, iar soția mea ar fi născut, aș fi mutat și munții ca să-i pot vedea cât mai repede.

– Dumneavoastră exact așa ați fi făcut, replică ea, ridicând din umeri.

– Nu, Jocelyne, nu numai eu. Bărbații își iubesc la fel de mult copii, sunt la fel de îngrijorați pentru soarta lor... De ce cred femeile că dețin monopolul sentimentelor părintești? Nu pot pricepe iubirea de tată pentru că nu încearcă să se pună în locul nostru.

– Mie nu mi-a fost deloc greu să înțeleg ieșirea domnului Thomas.

– Dar l-ați împiedicat să-și vadă totuși soția, remarcă el.

– Și ce credeți că trebuia să fac? Să-l las să intre?

– Nu, bineînțeles că nu. Dar o astfel de situație necesită multă diplomație. Nu trebuie să uitați că într-un conflict există întotdeauna două părți. Noi nu cunoaștem mai nimic despre povestea asta. Poate că nu vom ști niciodată... Dar acum nouă luni, trebuie să fi existat și niște momente fericite.

Jocelyne refuză să se lase antrenată într-o astfel de discuție. Amintindu-și ce-i spusese doamna Thomas, răspunse:

– Mămica mi-a dat de înțeles că soțul s-a purtat urât cu ea. Poate că nu-și dorea acest copil...

Richard o privi cu atenție.

– S-ar părea că nu sunteți departe de a sugera că a violat-o.

– Nu asta am vrut să spun! răspunse ea, înroșindu-se.

Se lăsă din nou tăcerea.

– Dacă așa s-ar fi petrecut lucrurile, zise Richard după un moment de gândire, am fi aflat foarte repede. Pot să mă înșel, dar pariez că la întoarcerea din weekend o vom găsi pe doamna Thomas înconjurată de flori și cadouri. Toată povestea pare a fi o banală neînțelegere, agravată de perioada de separare îndelungată. Dacă asistenta socială va ști să pună problema, împăcarea va fi floare la ureche... Dacă bărbatul ăsta nu și-ar fi iubit soția, nu ar fi venit la o oră atât de târzie la spital și nu ar fi făcut tot posibilul ca s-o vadă.

– Dacă o iubea cu adevărat, i-o întoarse ea rece, ar fi evitat s-o pună într-o situație atât de jenantă.

– Cred că greșiți dacă-i judecați pe toți bărbații după exemplul lui Monty, draga mea. Nu-i puteți cere unui tip care

a stat în izolare pe un vas atâta amar de vreme să se comporte rezonabil la întoarcerea acasă... Dar ar fi mai bine să punem capăt acestui subiect. Observ că nu mai sunteți atentă. Și sunteți iarăși neliniștită. Ar trebui să vă mai destindeți. Mă tem că nici dumneavoastră nu v-ați comportat prea rezonabil în seara asta. Nesiguranța cu privire la Monty vă face foarte iritabilă. Ar fi trebuit să mergeți să-l prezentați tatălui, nu?

– Nu, mamei mele, răspunse Jocelyne, iritată. Tatălui meu vitreg nu-i prea pasă...

– Da? făcu Richard, privind-o insistent.

– Tata a murit când era mică, îi explică ea.

– Și nu vă înțelegeți bine cu tatăl vitreg?

Ea începu să râdă cu veselie.

– Nu-l interesez în nici un fel. Are lucruri mai bune de făcut decât să-mi poarte de grijă.

Îi povesti pe scurt perioada copilăriei ei, a doua căsătorie a mamei, plecarea la internat...

– Acum înțeleg de ce un om ca Monty vă atrage, spuse Richard, privind-o atent.

– Nu văd legătura, zise ea sec.

Puse ceașca la loc pe masă și se îndreptă către fereastră.

Ploua în continuare, dar mai încet. Furtuna se îndepărta încet, lăsând în urmă o adâncă melancolie. În casă domnea o liniște apăsătoare.

De ce oare Hugh o trata astfel? se întrebă ea pentru a mia oară, privind grădina scufundată în întuneric.

Tresări fără voie, simțind palmele calde ale lui Richard înconjurându-i mijlocul.

– La ce oră trebuia să ajungeți la mama dumneavoastră? o întrebă el, mușcându-i lobul urechii.

Ea îi scăpă din brațe și se îndepărtă, răspunzându-i calmă:

– Nu am de gând să mă duc singură. Mama e absolut îngrozitoare. Hugh mă va suna mâine, sunt sigură. De fapt, nici nu ar trebui să fiu aici. Poate că deja m-a sunat acasă.

– În orice caz, nu se putea întoarce pe o astfel de vreme, spuse Richard, strângând-o la piept.

Ea își ridică privirea spre el, așteptându-i sărutul. Inima îi bătea cu putere. Nu de teamă, ci de emoție. Sărutul lui o găsi... fără apărare. Profitând de reacția ei pasivă, Richard începu să-i desfacă nasturii rochiei.

Pentru Jocelyne, Hugh era uitat. Uitate erau mângâierile caste și săruturile lui respectuoase. Înțelegea abia acum ce înseamnă o adevărată pasiune. Poate că ceea ce se întâmpla nu însemna nimic pentru bărbatul de lângă ea... bărbatul pe care-l iubise atât de mult altădată, dar nu-i mai păsa. Trăia un vis din care nu voia să se trezească.

În cameră se auzi o pendulă bătând ora, dar Jocelyne pierduse noțiunea timpului.

Era gata să cedeze, dar conștiința că face un lucru rău o trezi la realitate:

– Nu, Richard, nu! spuse ea, încercând în zadar să scape din brațele lui.

Își aminti avertizarea lui că o va face să capituleze. Iată că aproape reușise!

– Nemernicule! strigă ea, în culmea furiei. De asta m-ai adus aici?

– Nu mai face pe inocenta! Știai foarte bine de ce ai venit, spuse el, împingând-o cu dispreț. Iar ceea ce bănuiam, mi s-a confirmat. Nu vezi în Monty decât un tată, un bătrânel gata să te răsfețe și să-ți satisfacă orice poftă. Ce soție îi poți fi unui

altfel de bărbat? Pentru el nu ești altceva decât un copil în plus... Sărmanul! Și nici nu eziți să-l înșeli cu primul care îți face ochi dulci!

– Cine ești tu, să-mi dai lecții? răspunse ea cu violență. Nu ești decât un fustangiu! În Gibraltar, nici nu-ți păsa cu cine erai, doar să fi fost o femeie lângă tine în fiecare seară. Nu te-ai schimbat deloc. Ce s-a întâmplat cu iubita ta de atunci? Te-ai însurat cu asistenta visurilor tale? spuse ea dintr-o răsuflare, străduindu-se să-și încheie nasturii.

Richard se dădu un pas înapoi, aruncându-i o privire ucigătoare.

– Nu, nu încă, drăguțo, spuse el cu o voce care răsună straniu.

Apoi, părăsi încăperea.

Jocelyne își stăpânea cu greu lacrimile. Îl ura pentru felul în care își bătuse joc de ea și era supărată pentru lipsa ei de prevedere. Richard avea dreptate s-o acuze de toate relele din lume. Până la urmă, nu se aruncase în brațele lui? Bineînțeles că-și putea găsi scuze... Dacă Hugh ar fi telefonat... dacă domnul Thomas nu s-ar fi purtat așa... Dacă... Dar nu, în realitate, ceea ce făcuse era de neiertat. Se purtase ca o proastă.

Dumnezeule, de ce trebuise să-l întâlnească din nou pe acest om? Acum câteva săptămâni, era foarte fericită la gândul că se va căsători cu Hugh, doar îl iubea cu adevărat.

Se duse în hol și-și luă haina și espadrilele, dar își dădu seama că furtuna reîncepuse. Ploua violent. Richard îi deschise ușa și-i întinse o mică lanternă.

– Cred că o să ai nevoie de ea, zise el autoritar.

O conduse în tăcere afară și se urcară în mașină. Pe drum, nu schimbară un cuvânt, Jocelyne mulțumindu-se să-i indice traseul.

Richard frână în fața locuinței, iar ea își căută cheile cu o mână tremurândă. Trebuia să-i spună ceva la despărțire? Să-i mulțumească? Pentru ce? Că reușise să-i deschidă răni mai vechi? Că trezise în ea sentimente pe care încerca să le înăbușe de ani de zile?

Richard fu mai rapid și o sărută pe obraz în semn de împăcare.

– Noapte bună, îngerul meu. Haide, să nu ne mai jucăm de-a dragostea, pentru că știm amândoi ce vrem. Data viitoare, îți promit că nu am să mă mai opresc când ai să-mi ceri. Nu sunt foarte tare în chestiile astea galante...

– Data viitoare nu va mai exista, răspunse ea hotărâtă. Mulțumesc că m-ai condus acasă.

Fără să-i lase timp de replică, ieși în grabă din mașină.

O dată ajunsă în casă, se dezbrăcă rapid și se băgă în pat. Chiar în acel moment, lumina reveni. Se ridică din nou ca să stingă lămpile rămase aprinse, apoi se întoarse în pat tremurând și încercă să adoarmă.

Richard avea dreptate. Amândoi erau conștienți de întorsătura pe care o puteau lua lucrurile dacă erau împreună. De ce destinul făcuse în așa fel încât să se reîntâlnească și de ce le dăduse ocazia să rămână singuri? De ce Hugh trebuise să plece? Sau de ce Richard nu apăruse în viața ei mai devreme, acum câteva luni, de exemplu, când mai era încă liberă?

Alături de el se simțea ca în Paradis... Dar acest Paradis îi era interzis.

***

Telefonul suna. Pe jumătate adormită încă, sări din pat dintr-o mișcare și se îndreptă spre aparat.

– Draga mea, în sfârșit dau de tine!

Era vocea lui Hugh.

– Ah, Hugh! șopti ea cu bucurie. Am fost atât de îngrijorată!

– Sper că ai să mă ierți, draga mea. Samantha mi-a promis că te sună, dar a uitat. Când am aflat, am încercat să te sun, dar nu am dat de tine cu nici un chip. Nu erai acasă...

– Am... avut niște probleme cu soțul unei paciente. Am fost nevoită să rămân peste program. Pe urmă a fost furtună și s-a oprit curentul..., se bâlbâi ea, vinovată.

Auzi! Să dea vina pe furtună!

– Dar sper că te simți bine. Ai pățit ceva?

Dragul de el, mereu îngrijorat pentru ea și mereu încrezător în buna ei credință!

– Sunt bine. Mark ce face? Ce s-a întâmplat până la urmă?

– Un accident la crichet. Traumatism cranian. A fost în comă până ieri după-amiază. Acum mai rămâne să facă testele de rigoare ca să fim siguri că nu a fost atins nici un centru vital. Nu pot să-l las singur tocmai caum. Mă înțelegi, nu-i așa?

– Da, dragul meu. Mă bucur foarte mult că ce era mai greu a trecut.

– Îmi pare rău că nu putem ajunge la ai tăi. Te rog să-i transmiți scuzele mele mamei. Mi-era teamă că ai plecat deja.

– Nu mă duc acolo fără tine, Hugh.

– Dar nici nu ai să stai singură atâtea zile, nu? Nu ar fi mai bine să te duci?

– Hugh, știi foarte bine că nu mă duceam decât pentru că trebuia și pentru că tu voiai să mergem.

– Nu e decât o amânare. Mă întorc cât de repede posibil, dar atâta vreme cât Mark are nevoie de mine...

– Știu. Și înțeleg perfect. Fetele sunt bine?

– Samantha e foarte tulburată de ceea ce s-a întâmplat. Cât despre Gemina, reacția ei a fost să se închidă în sine, mai mult ca de obicei. Amândouă au fost foarte dezamăgite că nu vom reuși să se întâlnim cu toții nici de data asta. Vor neapărat să te cunoască.

Conversația dură mult. Mai bine dispusă, Jocelyne își pregăti o baie fierbinte, relaxantă. Dar gândurile nu-i dădeau pace. Avea impresia că-și înșelase iubitul, chiar dacă nimic concret nu se petrecuse între ea și Richard. Își jură să nu mai permită să se întâmple așa ceva. Nu voia să-l piardă pe Hugh. Era întotdeauna atât de bun, de atent, de tandru...

Dintr-o dată, îi veni o idee. Își aminti un amănunt... De ce Samantha nu reușise s-o sune? Doar pentru că fusese prea preocupată de ce se întâmpla cu fratele ei? Sau pentru că era de felul ei zăpăcită? La cincisprezece ani, așa ceva era scuzabil... Dar dacă uitase... special? Atunci, însemna că fetița era geloasă. Și dacă același lucru se întâmpla și cu ceilalți doi? Viața ei de mamă vitregă nu va fi deloc ușoară. Gândindu-se la aceste perspective îngrijorătoare, realiză că lucrurile sunt mult mai complicate decât păreau la prima vedere.

Apa din cadă se răcise. Jocelyne ieși și se îmbrăcă într-un halat gros, gândindu-se să-și sune în sfârșit mama.

Discuția fu scurtă. Jocelyne ascultă cu răbdare reproșurile pentru această amânare de ultim moment. Dar sesiză în același timp ușurarea abia disimulată a mamei, așa încât nu se grăbi să stabilească o altă dată. Cu atât mai mult cu cât

doamna Boulie-Smythe insistă foarte mult asupra nenumăratelor obligații care o așteptau în săptămânile următoare.

Incapabilă să se concentreze asupra vreunui lucru cât de mic, Jocelyne rămase toată dimineața în pat. Către după-amiază, se hotărî să iasă. Avea cumpărături de făcut și voia să-și facă un mic cadou, ca să mai uite de neplăcerile ultimelor zile.

Dar își dădu repede seama că nu avea chef de nimic. Petrecu totuși două ore lungi și obositoare prin magazine, căutând ceva care să-i atragă atenția. Până la urmă se întoarse acasă doar cu mâncare și câteva cărți.

Ploaia se oprise și timpul începuse să redevină frumos.

Se trezi diminică dimineață, după un somn odihnitor. Razele de soare pătrundeau în cameră, înveselind-o. Trase perdeaua și privi afară. Ziua se anunța deosebit de frumoasă. Regretă faptul că planurile de weekend fuseseră stricate. Ar fi putut să se ducă totuși la plajă... Descoperi pe masă lanterna împrumutată de Richard și pentru un scurt moment fu tentată să se ducă la el să i-o înapoieze.

Dar imediat îi păru rău că se gândise la așa ceva. Oricum, marți se ducea la serviciu, așa că i-o va da atunci.

„Nu mai trebuie să ne jucăm de-a dragostea", îi spusese el, „amândoi știm foarte bine ceea ce vrem, așa că data viitoare nu am să mă mai opresc...". Doar nu avea de gând să se vâre singură în gura lupului!

Da, știa ce voia să facă... Dar nu cu Richard Sheridan. Din partea ei, putea să se ducă la dracu'! își zise ea cu furie, în timp ce-și făcea de lucru prin bucătărie. Cu Hugh și nu cu altul avea să se mărite. Pe Hugh îl iubea și-l admira ca pe nimeni altul. Era sigură că el o va face fericită.

Da, dar... Ce simțise până acum când fusese în brațele logodnicului ei? Siguranță. Era un partener fermecător, atent, discret. Știa să se stăpânească. Dar erau toate astea suficiente pentru a rămâne împreună pentru totdeauna? Ce se va întâmpla dacă, după căsătorie, va descoperi că are nevoie de mai mult? Richard o avertizase cu privire la aceste lucruri.

Hugh era adorabil. Știa foarte bine asta. Dar oare nu se apropiase de el pentru că simțise în el calitățile unui tată? Chiar dacă asta nu era în totalitate adevărat, în esență ar fi putut să fie un motiv important. Poate că doamna Boulie-Smythe văzuse bine...

Va trebui ca Hugh să vadă în ea o femeie adevărată, avidă de dragoste și de mângâieri. Desigur, pe măsură ce relațiile lor deveniseră mai strânse, Hugh începuse să se arate mai demostrativ. Dar săruturile lui, îmbrățișările, îi păreau Jocelynei „călduțe", lipsite de pasiune... Mai ales în comparație cu ce simțise alături de Richard...

Pe de altă parte, ocaziile le lipsiseră... Hugh era prea bine crescut, prea rezervat ca să încerce un astfel de gest înainte de căsătorie. Nici când se aflau la ea, nici acasă la el.

Trebuia să ia însă o decizie, pentru că această situație nu mai putea continua. Trebuia să plece undeva, să evadeze împreună. Nu conta unde, numai să fie singuri. Gata, se hotărâse. Avea să facă turul agențiilor de voiaj și să se înarmeze cu pliante. Va reuși într-un fel sau altul să-l îndepărteze pe Hugh de monotonia spitalului.

Era încă în cămașă de noapte și își bea liniștită a doua ceașcă de ceai, așezată confortabil pe canapea, când telefonul sună. Se grăbi să răspundă, în speranța că era din nou Hugh. Dar în receptor auzi vocea unei colege, o tipă destul de drăguță cu care se împrietenise.

– Salut, Jocelyne! Am auzit că nu ai mai plecat.

– Da, făcu Jocelyne cu o voce plistisită, enervată la ideea că toată lumea din spital era la curent cu problemele ei. Băiatul lui Monty are un traumatism cranian. Nu-l putea lăsa singur.

– Îmi pare rău. Sper că nu e foarte grav.

– Nu, acum se recuperează.

– Bun. Atunci, dacă tot nu ai plecat, nu vrei să vii la o partidă de tenis?

– Nu, Diana, nu cred că pot. Nu am mai jucat de jumătate de an.

– Ar trebui să faci mai mult sport.

– Păi... merg mult pe bicicletă. Apropo, am lăsat-o la spital ieri seară, pentru că m-a condus cineva cu mașina. Trebuie să mă duc s-o iau. Așa că... trebuie să te refuz.

– Nici o problemă. Vin să te iau și te ocupi de bicicletă după aceea, insistă Diana.

– Dar nu mai știu să joc... A trecut atâta vreme... Găsește pe altcineva.

– Vin să te iau la două fix. Să fii gata, spuse ea grăbită.

Ideea de a-și revedea prietenii nu-i displăcea. Era conștientă că în ultima vreme îi cam neglijase. Hugh o ducea mereu doar la concert și la teatru.

De ce nu se gândise să-l invite la o partidă de tenis? Îl considera prea bătrân pentru așa ceva? Dar avea doar cincizeci de ani! Vârsta nu putea fi un handicap, doar că nu se pusese niciodată problema. Va trebui să-l întrebe cât de curând dacă nu prefera și o astfel de ieșire în aer liber.

Jocelyne avea picioare frumoase, iar fusta scurtă de tenis îi venea de minune.

În orice caz, era mai bine să iasă cu prietenii decât să stea de una singură acasă.

Când Diana sosi, starea ei de spirit se schimbase radical. Se simțea ca o școlăriță în vacanță.

Pălăvrăgiră din nou, ca altădată, tot drumul până la club.

– Ceilalți trebuie să vină peste două ore jumătate. Dar, dacă zici că nu mai ai antrenament, vom juca pentru început doar noi două.

Jocelynei îi trebui un sfert de oră ca să-și intre în mână, dar apoi jocul decurse foarte bine.

Obosită, ceru un moment de pauză. Dar nu avu timp să se odihnească, pentru că se trezi... bombardată cu mingi de tenis. O voce familiară se auzi în spatele ei, făcând-o să se întoarcă, surprinsă:

– Nu mă așteptam să vă găsesc aici, spuse Richard, venind lângă ea ca s-o ajute să adune mingiile.

– Trebuia să-mi dau seama..., începu ea, nervoasă.

Spre marea ei surpriză, se aplecă s-o sărute pe obraz.

– Trebuie să recunoașteți că sunteți foarte fericită să mă vedeți! zise el pe un ton de superficialitate voită.

– Dar...

Își lăsă fraza neterminată. Nu era o idee bună să-l întrebe dacă el o sfătuise pe Diana s-o sune.

– Pe locuri, fiți gata..., glumi el. Prietenul Dianei a ajuns și el. Înapoi la joc, deci.

Richard era un jucător excelent. Jocelyne nu-i putea face față. După două-trei partide, ceru un moment de pauză.

– Cu ceva antrenament, veți fi la înălțime, spuse el pe când se îndreptau spre bar. Ar trebui să mai jucați.

Abia răsuflând, Jocelyne îi răspunse:

– Serviciul meu și drumurile pe bicicletă ar trebui să fie suficiente.

Diana și prietenul său o luară înainte.

– Bem un ceai? întrebă prietena ei, întorcându-se.

– Excelentă idee, aprobă Richard.

– Nu știu ce să zic. Și așa am de pedalat până acasă destul..., spuse Jocelyne.

– Dar mai întâi, puțină odihnă. Toate la timpul lor.

În ciuda faptului că partida de tenis o epuizase, Jocelyne se simțea bine, era aproape fericită. Petrecură împreună mai bine de o oră, discutând și glumind ca niște adolescenți. Diana și partenerul ei își făceau planuri pentru seară. Oare Richard le va propune să iasă cu toții, împreună? Sau prefera să rămână numai ei? Iar ea ce va face dacă se va oferi să o conducă acasă cu mașina? Știa foarte bine că nu va avea forța să spună nu.

Când veni momentul despărțirii, Jocelyne își luă rămas-bun de la prietenii săi, sigură că Richard o va conduce la parcare. Dar el se mulțumi să-i răspundă cu un scurt semn din cap și, cu un surâs indiferent, plecă în partea opusă.

Capitolul 6

Chiar și tăind-o de-a lungul peluzei, Jocelyne fu nevoită să străbată o bună bucată de drum până la garajul pentru biciclete. Ajunse aici epuizată... dar mai important era că era cu moralul la pământ.

Se părea că Richard avea o altă întâlnire, probabil cu cineva de la spital. Îl văzuse îndreptându-se către intrarea principală. Din câte îl știa, nu îi lipsea norocul în acest domeniu, iar oportunități se găseau, slavă Domnului! Să fi fost cineva dintre asistente sau o doctoriță?

Înseamna că lucrurile de care îl acuzase erau foarte adevărate. Era clar ca lumina zilei... Iar ea nu era în ochii lui decât o jucărie, pe care o folosești și o abandonezi apoi într-un colț.

Și totuși, el fusese cel care o acuzase de lipsă de loialitate, iar asta nu era deloc confortabil să auzi. Mai ales din partea unui astfel de om. Dar până la urmă, era adevărat. Nu răspunsese ea avansurilor medicului?

Se făcuse de tot râsul.

Tot drumul până acasă, gândurile nu-i dădură pace.

Apartamentul i se păru gol, sinistru. Simțea că se sufocă înăuntru.

Făcu un duș rapid, forțându-se să nu se mai gândească la Richard, nici la senzațiile pe care îmbrățișarea lui i le dăruise.

Seara era foarte frumoasă. Nu avea de gând s-o piardă stând închisă între patru pereți.

Își scoase mașina din garaj și plecă într-o plimbare prin împrejurimi.

Se opri la marginea pădurii și coborî, încercând să-și pună ordine în gânduri.

La întoarcere era foarte obosită, așa că adormi îndată. A doua zi se trezi mai bine dispusă. Monotonia unei lungi zile de duminică fu întreruptă doar de o lungă conversație cu Hugh. Mark se simțea mai bine și Monty spera să se poată întoarce împreună cu cei trei copii spre mijlocul săptămânii.

Restul zilei, Jocelyne „devoră" rapid trei cărți din cele cumpărate deunăzi, iar seara se duse la concert.

Ca să treacă mai repede timpul, a doua zi își făcu ordine în apartament, curățând, sortând și aruncând... Ziua păru într-adevăr mai scurtă.

Ce bucuroasă era că acest nesfârșit weekend se încheiase! La maternitate avea de lucru și nu mai avea timp să se piardă în vise fără noimă al căror obiect era, evident, comandantul Richard.

Richard... Richard nu era decât un tip de joasă speță, un seducător de mahala, își repeta ea pentru a nu știu câta oară, nervoasă și vinovată, distrusă la gândul că îl lăsase să profite atât de ușor de singurătatea ei.

Maternitatea era plină, dar personalul fiind complet, Jocelyne putu discuta în voie cu Monica Birch despre ce se întâmplase în lipsa ei.

– Probabil că ți-a fost frică joi, nu? o întrebă Monica.

– Da... se poate spune și așa! replică Jocelyne.

Roșise violent, dar nu din pricina emoției pe care o încercase în conflictul cu domnul Thomas, ci pentru că își amintise scena care urmase... la Richard acasă.

– Domnul Thomas nu e un tip foarte comod!

Monica Birch răspunse, râzând:

– Ei bine, cred că o să ai o surpriză cu privire la el. A fost mult zgomot pentru nimic. Domnul Thomas s-a întors a doua zi cu asistenta socială și... ține-te bine... întâlnirea s-a încheiat cu îmbrățișări, lacrimi de fericire și... o grămadă de flori...

– Bărbații! șopti Jocelyne, ridicând ochii spre cer.

– Eu cred că nu a fost neapărat vina lui, ci a doamnei, care a exagerat totul, dându-ne de înțeles că viața alături de bărbatul ei era o nefericire continuă. Am mutat-o astăzi în sala comună și nu a mai zis nici pâs. Se va întoarce acasă săptămâna viitoare.

Jocelyne nu mai insistă. Era supărată că intuiția o înșelase. Richard probabil că era foarte mândru că ghicise bine dedesubturile acestei afaceri sentimentale.

După terminarea sarcinilor de dimineață, cele două se reîntâlniră pentru momentul de odihnă al servirii cafelei.

Monica Birch deschise discuția:

– Îmi pare rău că nu ai avut un sfârșit de săptămână prea plăcut. Am avut intenția să-ți propun să facem schimb, ca să ai liber week-end-ul următor, când Monty va fi aici, dar săptămâna viitoare trebuie să vină sora mea la mine. Le-am promis nepoților că vom merge la plajă dacă va fi vreme frumoasă.

– Nu-i nimic, spuse Jocelyne, cu o ridicare din umeri fatalistă. Mai rău e că nu știu când am s-o mai prind liberă pe mama. E mereu ocupată. Și Hugh va avea destulă treabă la întoarcere. Probabil că va veni aici și vom petrece câteva zile împreună cu cei mici, dar apoi îi va duce înapoi. Începe școala și... are multe pe cap și el!

– Dar puteți să vă luați liber joi și vineri. Să mai stați și voi împreună... Ce zici? Îți convine așa?

– Da! exclamă Jocelyne veselă. Va pica la fix, pentru că Hugh speră să se întoarcă miercuri, dacă Mark se va simți mai bine.

În orele libere, Jocelyne vizită din nou câteva agenții de turism și luă broșuri de prezentare, sperând să găsească o locație romantică pentru o excursie în doi.

Doamna Thomas se simțea acum mult mai bine și zâmbea fericită. Abia aștepta să se întoarcă acasă împreună cu băiețelul ei.

După vizite, Jocelyne își luă căruciorul și se îndreptă către birou. Aici avu surpriza să-l găsească pe domnul Thomas, în civil. Bărbatul părea s-o aștepte. În mână ținea un buchet de flori.

– Bună ziua, domnișoară, spuse el cu o voce jenată.

Jocelyne îl privi mirată. Omul nu mai semăna deloc cu bruta care o atacase săptămâna trecută. Îl salută scurt, cu răceală, și se pregăti să intre în birou.

– Știu că sunteți foarte ocupată, domnișoară, începu el, după o scurtă ezitare, dar...

– Soția dumneavoastră se află în sala comună, domnule, îl întrerupse ea cu duritate. Am să chem pe cineva să vă aducă o vază pentru flori...

– Nu... astea nu sunt pentru soția mea... sunt pentru dumneavoastră... Știu că nu e ușor, dar vă rog să mă iertați pentru ce s-a întâmplat în seara aia... Mai sunteți supărată?

Cum ea nu răspunse, bărbatul intră în urma ei în birou... și se aplecă spre ea, sărutând-o delicat pe obraz.

– În mod normal, în felul ăsta mă port cu femeile, adăugă el, încurcat. Dar joi m-am purtat ca un bou, știu și asta foarte bine. Dar mi-a fost dat să trăiesc niște luni teribile. Soția mea devenise aproape insuportabilă... îi veneau tot felul de idei... Știți cum sunt femeile în situația asta. Am să ies la pensie în câteva luni și o să stăm mai mult împreună. Sper că lucrurile se vor schimba.

– Dar, domnule, nu trebuia să...

– Ați avut perfectă dreptate că nu m-ați lăsat să intru. Nu m-am purtat cum trebuia... Acum pot s-o văd, nu-i așa?

– Desigur. Vă mulțumesc pentru flori. Sunt foarte frumoase.

Era un buchet de trandafiri de iunie, cu un parfum delicat și un colorit fermecător. Dintr-o dată Jocelyne deveni sentimentală... Cu ochii plini de lacrimi, mulțumi Cerului pentru împăcarea acestei familii.

– Știți ce se spune despre marinari, domnișoară, îi spuse doamna Thomas când se întâlniră, puțin mai târziu. Și trebuie să vă mărturisesc că am văzut pe pielea mea că e adevărat. Se sălbăticesc pe mare, se molipsesc de obiceiuri proaste și le e greu să se adapteze din nou civilizației... Dar vrea să iasă la pensie. E destul de greu, dar de dragul fiului nostru, soțul meu va face toate demersurile necesare.

– Va fi bine, doamnă, veți vedea. Am fost foarte impresionată de florile pe care soțul dumneavoastră mi le-a oferit, dar trebuia să le păstreze pentru dumneavoastră.

– Acum, sunt copleșită de flori, jucării... Ba chiar mi-a adus și o cămașă de noapte foarte vaporoasă... Bărbații ăștia! zise ea, cu umor.

Jocelyne se bucură văzând-o râzând și glumind.

A doua zi, abia dacă-l zări pe Richard Sheridan. Absența lui Hugh îi dublase practic munca. Atât cât îl întâlni, se arătase incredibil de politicos cu ea și nici măcar nu-i aminti că avusese dreptate în cazul doamnei Thomas.

Cu toată rezerva lui, Jocelyne era în continuare tulburată când îl avea în preajmă.

***

De cum se întoarse, Hugh îi telefonă și o invită acasă la el chiar în acea seară.

Joi, profitând de ziua de concediu, Jocelyne le propuse tuturor un picnic pe plajă. După masă, lăsară copiii în fața televizorului și plecară spre casa ei.

– Haide înăuntru, spuse ea. Vom bea un pahar de vin împreună.

– Draga mea, îmi pare rău, trebuie să te refuz. E târziu și trebuie să mă întorc să-i supraveghez pe copii. Vreau să se culce devreme, mai ales Mark...

„La naiba cu copiii!“, se gândi Jocelyne. Îl îmbrățișă și-l sărută cu pasiune, încerând să-i arate cât de mult i-a lipsit.

Avu impresia că gestul ei nu-i plăcu. Se retrase... Aștepta să-i reproșeze această demostrație pasională. Dar, după o scurtă ezitare, o strânse ușor la piept.

– Ce bine e lângă tine, îi șopti el la ureche. Ți-am lipsit chiar atât de mult? Înseamnă că ar trebui să plec mai des... Ah, draga mea, îmi pare rău că te-am lăsat așa...

Își dădu seama că avea să-l scandalizeze, dar nu se putu abține și se lipi de el. Nu purta decât o rochie subțire de vară, fără mâneci.

Cu un calm exasperant, Hugh o mângâie tandru pe brațele goale. Dar Jocelyne insistă, sărutându-l mai pasional. Trebuia să-l facă să iasă din rezerva lui obișnuită și să-i arate ceva mai mult decât o dragoste părintească. Era o condiție indispensabilă pentru a reuși să-l alunge pe Richard din minte.

– Cred că am avut o bună inspirație să nu vreau să intru..., făcu Hugh cu o voce răgușită, în care se ghicea un ușor reproș.

– Hugh, hai să plecăm noi doi undeva... Să plecăm singuri... Cred că ne putem permite o noapte... doar atât...

El o privi uimit.

– Draga mea, ce vrei să spui? O căsătorie de probă? Asta vrei?

– Dar e ceva atât de obișnuit în ziua de azi, șopti ea. Avem atât de puțin timp pentru noi!

Jocelyne spera că iubitul ei nu-i va observa roșeața din obraji. Afară era destul de întuneric... Acum că îndrăznise să-i facă o astfel de propunere, se simțea îngrozitor de jenată.

– Ai grijă, copila mea, să nu mergi prea departe. S-ar putea să regreți, răspunse calm Hugh.

– Dar ne iubim... Nu văd ce ar fi greșit dacă... începu ea.

– Nu e vorba de asta. Căsătoria e un lucru serios și trebuie să știm foarte bine ce ne dorim cu adevărat... O noapte nu ajunge și în nici un caz nu rezolvă toate problemele.

Spunând acestea, o strânse la piept. Jocelyne își lipi obrazul de al lui.

– Am descoperit un motel la doar o oră distanță. E lângă pădure, aproape de golf... E un loc liniștit, fermecător. Ar fi ocazia perfectă ca să descoperim... să învățăm să ne cunoaștem mai bine...

Hugh îi luă chipul între palme și o privi în ochi.

– Te-ai schimbat, draga mea! De unde această nerăbdare? Nu spun că ideea ta nu mă flatează... dar ai grijă... nu mă ispiti...

„Dar exact asta vreau", se gândi Jocelyne. „Vreau să fiu soția ta, vreau să simt alături de tine ce am simțit în brațele lui Richard".

– Dar ce importanță mai are, de vreme ce tot ne vom căsători?

– Mărturisesc că sunt destul de tradițional în ceea ce privește experiențele dinainte de căsătorie. Nu am uitat niciodată ce mi-a spus tata când am plecat de acasă: „Reputația înseamnă ceea ce cred oamenii despre tine; caracterul reprezintă ceea ce Dumnezeu știe despre tine." Credeam că te cunosc foarte bine, draga mea, dar îmi dau seama că m-am înșelat. În fond, ideea ta nu e rea...

– Îmi pare rău... că propunerea mea nu corespunde principiilor tale, Hugh. Dar... nu înseamnă că dacă vom împărți aceeași cameră vom și...

Se opri. De ce oare se temea?

– Vom lua o cameră, iubita mea... Restul va veni de la sine, spuse el, sărutând-o cu ardoare. Mai mult, cred că ar fi mai bine să stăm două-trei zile, nu doar una. Ce părere ai?

– Dar nu voi avea atât de multe zile libere decât spre sfârșitul lunii.

– În cazul ăsta, vom aștepta.

Mai târziu, întinsă în pat, cu ochii în tavan, își repetă în gând conversația cu un sentiment de triumf. Făcuse un pas foarte important. Și nici nu durase foarte mult ca să-l convingă. Ideea unei excursii romantice alături de Hugh îi dădea fiori.

Dar de ce gândul la Richard Sheridan o tulbura mai tare? Nu-l putea uita nici o clipă, orice ar fi făcut. Oare nu va putea trece niciodată peste această iubire de tinerețe?

Richard nu făcea altceva decât s-o tortureze, își spuse ea plină de nervi. Ei bine, îi va demonstra – și își va demostra – că ea și Hugh puteau fi și amanți, în ciuda diferenței de vârstă.

Fără să vrea, expresia stupefiată a lui Richard când descoperise relația dintre ei îi revenea în minte foarte des.

– Dumneavoastră și Monty! exclamase el, ca și cum ar fi fost vorba despre o absurditate.

Dar nu avea să se lase influențată de părerea lui. Îl iubea foarte mult pe Hugh și își dorea din tot sufletul să fie fericiți împreună, alături de copii, să se simtă iubită, protejată...

Apoi își dădu seama că dorințele ei... spuneau multe. Oare așteptările pe care și le făcuse nu se refereau numai la nevoile ei? Nu dorea de la această relație ceea ce-i lipsise întotdeauna? Siguranță, tandrețe... Așa ceva putea să însemne din partea ei un egoism nepermis. Dragostea adevărată presupunea dăruire, fără să aștepți nimic în schimb.

Dar Hugh, Hugh ce dorea? De ce avea nevoie de ea? El o iubea dezinteresat? Și ce vedea el în ea? Un copil în plus de crescut sau o soție adevărată?

Ideea de a merge împreună undeva pentru mai multe zile, singuri, era de o necesitate absolută. Era mai important chiar și decât întrevederea cu mama ei.

Ziua petrecută astăzi cu el și copiii fusese foarte plăcută. Jocelynei i-ar fi plăcut să se simtă ca și cum ar fi făcut parte din familie. Dar percepuse semnale evidente că micuții nu aveau nevoie de ea. Fuseseră obișnuiți să aibă o oarecare independență. Mătușa care se ocupa de ei și la care își petreceau cea mai mare parte a vacanței, se părea că ajungea nevoilor lor afective.

Când se întorceau acasă, prezența mamei părea să nu fi dispărut însă din amintirea lor. Cum putea Jocelyne să aibă curajul să se măsoare cu această ființă necunoscută, idealizată de moartea prematură?

În fond, reacția lor era normală. Nu așa procedase și ea după moartea tatălui ei? Chiar dacă nu-și mai amintea bine de el, căuta cu înfrigurare să afle tot ce putea despre personalitatea sa. Cu ajutorul poveștilor spuse de unul sau de altul, își crease singură un tată perfect, bun, sensibil, iubitor. Și apoi, regăsise la Hugh toate aceste calități... Dar era el într-adevăr omul alături de care voia să-și petreacă viața? Sub aparenta ei nevoie de tandrețe nu se ascundea totuși o dorință mai mare de pasiune?

Refuza să recunoască faptul că făcuse probabil o alegere greșită, spunându-și că weekendul pe care-l planificaseră

împreună avea să rezolve miraculos orice problemă și avea să le demostreze că erau făcuți unul pentru altul.

A doua zi dimineață plecară cu toții la cumpărături, apoi cinară în oraș.

– Cred că vom pleca la sora mea chiar astăzi, spuse Hugh, conducând-o acasă. Dacă așteptăm până mâine, riscăm să ne confruntăm cu blocaje interminabile pe șosea. Toată lumea se întoarce acasă după vacanță. Și apoi, aș prefera ca Mark să aibă parte de un weekend liniștit înainte de începutul școlii.

La auzul cuvântului școală, copiii făcură un zgomot teribil de dezaprobare.

– E foarte posibil să rămân cu ei până luni dimineață, dar s-ar putea să mă întorc și duminică seară.

– Monica Birch va fi în concediu, așa că eu voi fi de serviciu sau de gardă tot weekendul. Nu voi fi liberă decât duminică dimineață.

– Te sun imediat ce mă întorc, promise Hugh.

Jocelyne nu era deloc nemulțumită de faptul că avea să-și reia lucrul. Când se concentra asupra muncii, mintea i se golea de orice gând și nu-și mai închipuia o lume utopică, unde ea și Richard Sheridan...

Ce bine ar fi dacă nu l-ar mai întâlni o vreme, își spunea ea. Dar, din nefericire, dorința ei nu se îndeplini. Îl revăzu chiar sâmbătă dimineață, pregătit pentru ora de vizite.

Fără să se sinchisească de prezența ei, o salută scurt, în treacăt:

– Bună ziua, domnișoară!

Observă că avea buzele strânse, ceea ce era un semn rău. În orice caz, trebuia să se aștepte la o nouă izbucnire din

partea lui... Jocelyne spera însă că problemele lor personale nu aveau să împieteze asupra relațiilor profesionale.

Dar nu se întâmplă nimic grav. Sarcasmele pe care le aștepta, ironiile lui... Era ca și cum în viața lor ar fi început o nouă etapă.

Părea grăbit, mereu pe fugă. Fu foarte nervos când una dintre femeile din salon îl reținu ceva mai mult pentru câteva întrebări. Hugh nu era niciodată așa. Hugh știa să se poarte cu toate pacientele, să se intereseze de starea lor, să le dea impresia că sunt unice.

Ajunși în fața ușii biroului, Richard îi întinse ultima fișă și-i aminti numele celor care trebuia externate în acea zi. După care îi dădu câteva instrucțiuni rapide despre două femei cărora li se apropia termenul de naștere și plecă grăbit.

Jocelyne îl privi stupefiată. I se părea că Richard face tot posibilul ca s-o evite.

– Nu stați să beți cafeaua? nu se putu ea împiedica să întrebe, văzându-l că pleacă nepăsător.

– Mi-e imposibil, domnișoară. Dar mulțumesc oricum de invitație, răspunse el, îndreptându-se spre lift.

S-ar fi zis că nici nu mai suportă s-o vadă, să se afle în aceeași încăpere cu ea. Dar ce de se făcuse vinovată, ca să primească un astfel de tratament? În timp ce aștepta cafeaua, își aminti partida de tenis la care fuseseră împreună. Crezuse atunci că el îi ceruse Dianei s-o invite. Dar dacă... Și invers era posibil. Dacă el credea că ea aranjase lucrurile în așa fel încât să se întâlnească acolo? Numai așa se putea explica atitudinea lui din ultima vreme. Ah, o cunoștea foarte puțin dacă putea să-și imagineze că se înjosise în halul ăsta!

Doar pentru că atunci când avea nouăsprezece ani se îndrăgostise de el ca o proastă, nu însemna că aceeași poveste este valabilă și astăzi!

Trecutul era trecut. Jocelyne era hotărâtă să nu se mai gândească decât la prezent și la viitor.

Către sfârșitul după-amiezii, o nouă pacientă fu adusă în salon. Jocelyne își dădu imediat seama cu o strângere de inimă că nașterea avea să fie dificilă.

Din fișele domnei Chapman reieșea totuși că sarcina decursese absolut normal. Așa că nu ar fi trebuit să apară nici o problemă deosebită. Totuși, femeia părea foarte nervoasă și neliniștită.

Cum încă nu erau semne că nașterea avea să survină curând, Jocelyne încercă s-o convingă să-și mențină același program ca de obicei, măcar câteva ore.

– Soțul dumneavoastră va sosi în seara asta? întrebă ea, în timp ce îi pregătea femeii patul.

– Nu. Copilul trebuia să se nască câteva zile mai târziu, așa că și-a luat permisie începând cu vinerea viitoare.

– Mă tem că până atunci veți fi deja acasă.

– Ah, mi-aș fi dorit atât de mult să fie aici cu mine! Nu se poate întârzia nașterea?

– Dar nu avem nici un motiv să facem așa ceva, doamnă, spuse Jocelyne, după ce o examină cu toată atenția. Totul pare să fie în perfectă regulă, iar sarcina pare să fi ajuns la termen. Numai copilul poate hotărî când va veni pe lume. Nu ne rămâne decât să așteptăm. Văd că sunteți puțin cam încordată. Am să vă administrez un calmant.

– Orice, dar promiteți-mi că nu mă veți lăsa singură.

– Nici nu mă gândesc, afirmă Jocelyne cu tărie, pregătind seringa.

– Și doctorul Sheridan când va veni?

– Doctorul Sheridan? Dar nici nu știu măcar dacă este de gardă în noaptea asta... Și nu cred că e nevoie, în cazul dumneavoastră, să chemăm un doctor. Totul e sub control.

– Dar vreau să fie un doctor cu mine, domnișoară! Trebuie!

Chiar atunci, femeia avu o contracție puternică. Gemu slab.

Jocelyne făcu tot posibilul s-o poată calma, dar pe măsură ce timpul trecea, viitoarea mămică devenea din ce în ce mai agitată.

Personalul de zi plecă la orele opt. În ce o privea, Jocelyne trebuia să rămână până la sosirea infirmierei de noapte, la ora zece.

Trimise pe cineva să-i aducă doamnei Chapman o ceașcă de ceai, dar nimic nu părea s-o poată liniști. Jocelyne încercase în zadar să-i explice că nu vedea necesitatea aducerii unui medic la patul ei. Femeia nici nu voia să audă. Fără un doctor se simțea nesigură.

– Haideți, doamnă, faceți un mic efort... trebuie să vă destindeți, o sfătui Jocelyne. Nu aveți de ce să vă faceți griji și nu vă mai complicați... E inutil!

– Doctorul Sheridan mi-a promis că va veni.

– E sâmbătă seara. Și apoi, mă tem că bebelușul are de gând să vină pe lume destul de repede, de bunăvoie, cu forța, cu sau fără medic!

– Vreau un doctor. La ce mai e bun spitalul dacă nici atâta lucru nu-ți poate oferi?

– Suntem pregătiți să facem față și celor mai dificile cazuri, fiți fără grijă. Dar cu ajutorul lui Dumnezeu, majoritatea nașterilor se petrec fără probleme.

Doamna Chaman nu părea deloc convinsă. Dându-și seama că femeia va face tot posibilul să nu nască, Jocelyne căută din nou în dosarul ei, sperând că va descoperi vreo indicație utilă. Dar nu era nimic notat. Viitoarea mămică fusese pacienta doctorului Sheridan și se părea că vizitele ei la control fuseseră destul de frecvente. Dar nicăieri nu era semnalată dorința acesteia de a naște asistată de un medic.

Și cum Jocelyne nu uitase încă altercația pe care o avusese cu Richard Sheridan, prefera să se gândească de două ori înainte de a mai face vreun pas greșit. Pe de altă parte, atunci când o acuzase de incompetență, el însuși spusese că ar fi fost preferabil să nu mai încerce să rezolve singură situațiile dificile. Dar, după cele citite în dosarul femeii, nimic nu anunța o naștere grea. Se prea poate ca Richard să nu se aștepte să fie chemat tocmai acum.

Cu toate astea, femeia părea foarte categorică. Oare o asigurase chiar el că va veni?

Jocelyne reuși să se strecoare afară din camera doamnei Chapman și să caute un medic. I se răspunse că Richard Sheridan era de gardă, dar că era invitat la un dineu al ofițerilor și că prin urmare nu poate fi deranjat decât în cazuri de urgență.

În mod normal, Jocelyne ar fi fost perfect capabilă să țină sub control situația. Dar femeia dorea neapărat un medic și

așa ceva nu i se mai întâmplase niciodată. I se punea o problemă cu totul nouă, care putea fi considerată drept urgență.

După o jumătate de oră, văzând că situația nu se schimbase, infirmiera fu nevoită să apeleze la Richard.

Nașterea era iminentă. Dacă doamna Chapman ar fi fost mai cooperantă, copilul s-ar fi născut deja.

Jocelyne avea impresia că trebuie să muncească la fel de mult ca și mama. O încuraja în permanență și o asista răbdătoare.

Deodată, auzi deschizându-se ușa de la sala de nașteri. Richard sosi și se duse îndată la patul femeii. Îi luă mâna și o strânse încurajator.

În câteva minute, Jocelyne ținea în brațe o fetiță frumușică și sănătoasă.

Își ridică privirea către Richard și inima parcă i se opri. Era atât de frumos în uniformă!

Doctorul o consolă glumeț pe mămica ușor dezamăgită că bebelușul nu era băiat. Părea să fie destul de vesel. Dar... nu și cu ea. Când Jocelyne se pregăti să pună copilașul în coșulețul lui, Richard se apropie de ea încruntat și-i aruncă printre dinți:

– Tu chiar vrei să ai mereu ultimul cuvânt, nu-i așa?

Capitolul 7

Richard își scoase haina și-și puse bluza albă pe care i-o întinse una dintre infirmiere. Jocelyne îi privi fața nemulțumită și începu să bâlbie niște scuze timide. El se mulțumi să-i arunce o privire disprețuitoare, apoi se întoarse către doamna Chapman, mai zâmbitor ca niciodată.

Era trecut de zece când femeia fu comod instalată într-o cameră separată, cu două paturi. Infirmiera de noapte sosise deja și se ocupa acum de copilaș.

Cu un pas obosit, Jocelyne se îndreptă către birou. Aici îl găsi pe Richard, pregătit să scrie raportul.

– Îmi pare rău, murmură ea jenată, nu știam că vă aflați la o recepție.

– Și chiar dacă știați, asta nu ar fi schimbat mare lucru, nu-i așa?

– Ba da, aș fi putut să chem un generalist. Hugh lipsește încă și...

– Nu-mi spuneți tocmai mie asta! strigă Richard, închizând cu violență dosarul. Monty nu se află aici și de asta a trebuit să

mă duc în locul lui la dineu. E sâmbătă seara și personalul nu este în număr complet. Așa că vă puteați foarte bine descurca de una singură. Dar nu, a trebuit să alegeți tocmai seara asta ca să mă chemați!

– Doamna Chapman a fost foarte categorică. Nici nu se gândea să nască fără doctor.

– Când am o pacientă care insistă în mod special s-o asist, încerc să-i fac pe plac. Dar acum nu era cazul să mă scoateți dintr-o reuniune foarte importantă. Femeia este perfect sănătoasă și a născut fără probleme. Nu văd nici un motiv pentru care a trebuit să mă deranjați.

– Și cum explicați faptul că a refuzat să fie ajutată de o moașă?

– Nu ați știut s-o calmați și s-o convingeți că totul va fi bine. Se pare că nu a avut încredere...

– Și a cui e vina? Numai dumneavoastă îi puteați băga în cap ideea asta. M-ați acuzat odată că nu știu să lucrez în echipă. Dar cred că acum dumneavoastră vă faceți vinovat de asta. Ați indus cu bună știință o pacientă în eroare.

Îl privi furioasă, dar el nu păru să se sinchisească de asta. În ochii lui citi același dispreț de mai devreme.

– Ah, draga de ea! Acum pricep... ai pus la cale toate astea, nu? Le-ai ticluit bine de tot! Absența lui Monty, faptul că tu erai de gardă, prezența mea la această reuniune... Văd că mă iubești la fel de mult ca altădată... Nu puteai să scapi o astfel de ocazie! Ei bine, măcar să mă aleg și eu cu ceva! Mi-ai stricat tu seara, dar o să am grijă să ți-o plătesc!

Se ridică brusc și o strânse puternic de umeri, scuturând-o cu o violență care o făcu să-și piardă echilibrul. Apoi își lipi buzele de ale ei și le sărută brutal. Avea pe chip o expresie

de-a dreptul dementă... Jocelyne se temu că va deveni violent. Aproape paralizată de groază, se străduia în van să-i scape din brațe. Din fericire, pe hol se auziră pași. Richard o eliberă și, cu un surâs de triumf, părăsi biroul.

Amețită, Jocelyne își ridică de jos boneta șifonată și o vârî în geantă. Îl auzea pe coridor pe Richard, discutând vesel cu infirmiera de noapte.

Inima îi bătea nebunește. Se străduia să respire normal, în timp ce făcea ordine pe birou. Își luă haina și ieși pe hol, sperând că nu se va întâlni cu nimeni. Dar în față îi ieși una dintre șefe. Trase adânc aer în piept și, reușind să aibă un aer cât se poate de calm, răspunse scurt salutului ei.

Cu picioarele înmuiate, se îndreptă spre ascensor. Nici nu știu cum ajunse afară. Aerul nopții îi făcu bine. Dar era în continuare atât de zdruncinată, încât îi luă ceva timp ca să-și dea seama dacă venise cu mașina sau cu bicicleta.

Scoase cheile din geantă și traversă parcarea pentru a ajunge la garajul unde-și lăsase bicicleta, când o voce puternică o strigă. Se sperie atât de tare, încât scăpă din mână geanta.

– Nu te mai chinui, nu vei avea nevoie de cheie.

În jur era atât de întuneric, încât nu se vedea la un pas. Jocelyne se concentră și reuși cu greu să distingă în noapte silueta doctorului.

Richard o aștepta stând calm în șa. Jocelyne se stătu pe loc, gândindu-se dacă e mai bine să fugă sau să discute cu el.

– Dacă ai de gând să fugi, nu va fi decât timp pierdut. Îți dai seama că am să te prind foarte repede...

Ezită. Ce naiba să facă? Începu să se apropie de el cu precauție.

– Poți să-mi dai înapoi bicicleta, te rog? întrebă ea cu o voce pierdută.

– Vrei adevărul? Da? Atunci află că nu am de gând să fac așa ceva. Și degeaba strigi. Te asigur că nu te va auzi nimeni, draga mea.

Ce putea să facă într-o astfel de situație? Atitudinea lui îi demonstra că băuse.

– E târziu, insistă ea, încercând să fie convingătoare... Aș vrea să mă duc acasă.

– De asta te-am și așteptat. Te conduc eu cu mașina.

Coborî de pe bicicletă, o luă de mână și o trase după el spre parcare.

– Nuuu! țipă ea. Pot să mă întorc pe bicicletă.

– Haide, nu mai face mofturi! Trebuie să te rog, acum? Mașina mea ne așteaptă.

Jocelyne refuză însă să meargă mai departe. Vocea lui Richard deveni amenințătoare.

– Te rog să te miști mai repede. Altfel, mă fac al dracului!

Fu nevoită să-l asculte, dar când fură aproape de mașină, se întoarse și-i spuse furioasă:

– Ascultă, Richard, chestia asta devine ridicolă. Nu ar trebui să te întorci la reuniune?

Avu impresia că bărbatul zâmbi apoi, cu un gest scurt, o lipi cu spatele de mașină. Jocelyne se simțea umilită.

– Ba da, răspunse el, forțând-o să intre în mașină și așezând-o pe scaunul șoferului. Dar mi se pare mai plăcut să petrec acest timp cu tine.

Nu putea face altceva decât să-l asculte... pentru moment.

– O să fie o surpriză să te văd cum conduci, adăugă el. Nu te uita așa la mine, nu sunt foarte beat. Dar cred că e mult mai prudent să te las pe tine, să nu avem probleme...

– Bine, dar doar ca să te conduc acasă.

– Văd că trebuie să repet. Nu sunt beat, am să te las pe tine să conduci și vei merge direct la tine, da? Te rog frumos, ca să nu ne certăm.

Părea foarte hotărât, așa că Jocelyne își puse centura și se pregăti de plecare.

Ajunseră foarte repede. Drumurile erau libere la această oră.

Opri în fața casei ei și începu să caute cheile.

– Mulțumesc că m-ai condus, făcu ea, deschizând ușa. În fine, dacă se poate spune așa...

Dar înainte să coboare, Richard se aplecă și încercă să-i smulgă cheile din mână. Se luptară câteva minute încordați, fără să spună nici un cuvânt. Apoi, fără nici un avertisment, Richard o sărută pe buze. Jocelyne scăpă cheile din mână.

– Șșșș! șopti el. Vecinii tăi probabil că dorm, așa că nu mai face zgomot. Doar nu vrei să-i trezești! Vom merge împreună înăuntru, tu îmi vei oferi o ceașcă de cafea... Nu uita că a fost vina ta că nu mi-am băut cafeaua la muncă!

– Ești imposibil!

– Nu, draga mea, irezistibil!

El închise mașina și o urmă. Jocelyne intră în casă, își lăsă haina în hol, apoi se îndreptă către bucătărie.

Văzând că o urmează, se întoarse spre el:

– Ascultă... începu ea, cu un ton vehement.

Richard o privi o clipă în tăcere. După care își ridică brațele în semn că se predă.

– Te rog să mă scuzi, Jocelyne... Nu am băut nimic, a fost doar un truc ca să ajung aici, la tine.

Ea îl măsură cu o privire plină de reproș.

– Știu ce ai să spui. Că nu primești nici un bărbat la tine acasă după miezul nopții... Dar îmi rezerv dreptul să nu te cred! Așa că, adu cafeaua aia, nu mai sta!

Ea oftă. Mai bine îl asculta și evita noi discuții fără sens.

Turnă cafeaua în cești și așteptă să fiarbă laptele. Fără să-l simtă, Richard veni ușurel în spatele ei și îi mângâie ceafa. Ea tresări.

– Ce păr frumos ai... Coadă de vacă, așa-i spuneai... Dar la lumina asta pare de culoarea mierii. Mă tot întreb cum arată la lumina lunii.

Ea nu răspunse, preocupată să toarne laptele și să amestece în cești. În tot acest timp, Richard îi mângâie umerii și brațele. Jocelyne se simțea din nou invadată de o plăcere tainică. Ah, știa cum s-o convingă să-i facă pe plac! Când el îi sărută ceafa, nu se mai putu abține și se lăsă să-i cadă în brațe.

Dar își reveni repede.

– Bun, spuse ea. Am să duc cestile în sufragerie.

Îi era greu să-și ascundă tremurul mâinilor.

– Crezi că pot să-mi scot haina și cravata? întrebă el de formă, începând deja să-și descheie nasturii.

Ea ridică din umeri.

– Dacă ții neapărat. Dar trebuie să te avertizez că nu vei sta mult, așa că imediat va trebui să te îmbraci la loc.

El zâmbi.

– Nici o grijă. Unde mă duc, nu e nevoie de toate astea.

Ea zâmbi la rândul ei, uimită.

O privea cu o tandrețe plină de căldură.

Nu, nu era beat. De fapt, își dăduse seama de asta atunci când o sărutase în birou.

– Trebuie să-mi cer scuze că te-am luat la rost. A fost numai așa, în joacă. Ca să spun drept, am fost foarte fericit că m-ai salvat de la întâlnirea aia plictisitoare.

– Nu-ți plăcea?

– A fost un dineu al șefilor de serviciu... spuse el clătinând din cap. Nu mă simt deloc în largul meu în astfel de ocazii. Poate că nu sunt destul de copt. Poate peste vreo zece ani, când am să am alături o femeie drăguță pe care s-o scot în lume, să mă laud cu ea...

Bău o gură de cafea și reluă:

– Și ca să revin la doamna Chapman, Jocelyne, ea... în fine... eu altceva voiam. Când am încercat s-o liniștesc, cred că m-a înțeles greșit... Ar fi trebuit să te anunț, dar nu mă așteptam să nască atât de repede. Dar – datorită ție, și îmi face plăcere să-ți spun asta – totul a fost bine. Cum de erai de serviciu atât de târziu?

– Personalul nu e complet. E perioada vacanțelor.

– Când trebuie să te întorci la muncă?

– Mâine la ora două după-amiază.

– Perfect. Și eu la fel. Se pare că e scris în stele să rămânem împreună mai multă vreme în seara asta. Dar într-o astfel de ținută nu poți merge nicăieri. Pune-ți un pantalon sau ce vrei tu și un pulovăr gros.

– Cred că mai bine ar fi să pleci, spuse Jocelyne, ridicându-se.

– Dar gândește-te! Monty nu e aici, de ce să nu ne distrăm un pic? Când pisica nu-i acasă, șoarecii joacă pe masă...

– Te rog să pleci, repetă ea cu o voce răgușită.

– Dar nu vrei asta, de ce insiști degeaba? Vrei să-ți dovedesc? întrebă el, făcând un pas în direcția ei.

– Nu, spuse ea resemnată. Unde vrei să mergem?

– Vei vedea. E o surpriză.

În zece minute, fu gata. Nici măcar ea nu-și dădea seama de ce îl asculta atât de supusă. Richard voia s-o ducă cine știe unde, în plină noapte, și ea nu avea forța să-l trimită la plimbare!

Încercă să întârzie momentul plecării și se gândi să spele ceștile de cafea. Dar el i-o luase înainte. Ceștile erau spălate și așezate la locul lor. Stinsese luminile, închisese gazul și o aștepta în prag.

– Totul e în regulă, Jocelyne. Nu-ți face griji, am să te aduc acasă la ora unu, pe cuvântul meu de onoare. Nu mă crezi?

Își bătea joc de ea.

Replică nervoasă:

– Absolut deloc, te asigur!

Observând că ținea ceva în mână, îl întrebă uimită:

– De ce mi-ai luat slipul?

– Pentru că numai așa o să poți face o baie mâine dimineață. Dacă e timp frumos... Sau poate că vrei să-ți iei altul...

Jocelyne se gândi o clipă.

– Chiar așa, spuse ea grăbită. Mă duc să caut altul.

Dispăru în dormitor.

Când reveni în hol, spuse cu un glas jenat:

– Cred că ar fi bine să-i las un bilet lui Hugh... să știe unde mă găsește... poate se îngrijorează...

Richard clătină din cap.

– Nu ține, draga mea. Știu foarte bine că Monty îți cunoaște orarul pe de rost. Și apoi, nu cred că va veni aici. În al treilea rând, chiar dacă se întoarce, te poate vedea diseară.

Nu mai avea de ales. Trebui să-l urmeze.

Merseră nu mai mult de patru kilometri și se opriră într-un mic port. El îi întinse mâna, galant, și o conduse.

– Cât lux! exclamă Jocelyne, oprindu-se în fața unei ambarcațiuni impresionante. Dar ce idee e asta, să ieși în larg la ora asta?

Richard nu-i răspunse.

– Sper că nu ai rău de mare, spuse el în schimb.

– Nu știu, nu am mai fost niciodată cu barca.

O ajută să urce la bord și o conduse în cabină, adăpostind-o de vânt.

– O să ai nevoie de pulovăr, spuse el, apoi dispăru.

Se întoarse schimbat la rândul lui într-un pulovăr pe gât de culoarea nisipului.

Era frumos ca un zeu și se mișca ușor și elegant ca o felină.

Motorul se puse în mișcare și barca începu să înainteze pe oglinda apei luminată de lună, lăsând în urmă o urmă de spumă învolburată.

Bucuroasă și totodată tulburată de această nouă experiență, Jocelyne stătea sprijinită de cabină, lăsând vântul să-i răcorească obrajii înfierbântați.

Barca încetini. Richard manevră ambarcațiunea până ajunseră la adăpost și aruncă ancora în larg.

– Haide, îngerașul meu, e timpul să ne culcăm.

Ea fu cuprinsă deodată de o panică teribilă. Dar nu avea unde să fugă. Doar dacă ar fi riscat să se arunce în adâncul amenințător al apelor negre ce o înconjurau. Era prinsă în capcană.

– Doamne, dacă ai putea să-ți vezi fața! spuse Richard râzând cu poftă. E foarte comică. Dar nu ai de ce să-ți faci griji. E adevărat că aici nu avem posibilitatea să stăm în camere

diferite... Dar avem două paturi și doi saci de dormit. Și pentru că, iată, m-am dovedit un cavaler desăvârșit, îți cer în schimb doar un sărut. Mic. Numai atât.

Dar sărutul fu lung, pasional, prelungit la infinit, tulburător.

– Nu crezi că am petrecut prea mult timp din viață despărțiți? Cinci ani sunt nepermis de lungi..., spuse el răgușit, ridicând privirea spre ea.

Coborâră în cabină. Foarte confortabilă, aceasta avea într-adevăr două paturi.

– Mă duc să verific dacă e totul în ordine afară. Între timp, te poți dezbrăca și să te bagi în pat.

– Dar... nu am cămașă de noapte, spuse ea cu o voce nefericită.

– Nu ai nevoie de așa ceva ca să dormi într-un sac de dormit. Mă întorc în cinci minute.

Niciodată în viață nu se mai dezbrăcase atât de repede. Dar nici nu apucă să se strecoare în pat, că Richard reveni cu un platou pe care se aflau două pahare.

– Un ultim pahar înainte de culcare, draga mea.

Ea scoase cu grijă un braț afară, se sprijini în cot și luă paharul.

– Să bem în cinstea primei noastre nopți împreună, spuse Richard, întinzându-se în celălalt pat.

Jocelyne așeză paharul la loc pe tăviță, cuprinsă deodată de o bănuială absurdă, pe care o respinse imediat, lucidă. Nu, era imposibil. Nu ar face așa ceva, nu ar putea s-o drogheze. De altfel, nu ar fi avut nevoie de asta ca să obțină de la ea ceea ce voia.

Îl privi cu frică. Deocamdată, părea mai degrabă doritor să doarmă. Prudentă, Jocelyne își întoarse capul spre perete.

Balansul ușor al bărcii și clipocitul apei, care lovea repetat pereții, ar fi trebuit s-o adoarmă. Dar nu reuși.

Să-și petreacă noaptea alături de Richard Sheridan, ea, viitoarea soție a lui Hugh Montrose? Dar asta era o adevărată trădare! Era împotriva oricărei etici... Până acum, nu făcuse nimic rău, e adevărat. Și totuși... nu-i va fi ușor să-i mărturisească iubitului ei o astfel de escapadă. Dar pe cine mințea? Nici nu va putea să-l mai privească în ochi. De curând, ea îi propusese o excursie în doi... sau, cum spusese Hugh, o căsătorie de probă... În sfârșit... Ce făcea ea aici cu Richard? Colegul lui Hugh și rivalul lui totodată?

Se întoarse de pe o parte pe alta. Apoi, imediat, se întoarse la loc. Nu putea dormi și pace!

Și, ca și cum nu ar fi fost de-ajuns, în cabină se făcu atât de cald încât fu nevoită să-și scoată brațele de sub cuvertură.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Jocelyne, stai liniștită. Ce ai?

Și ea care credea că Richard doarme!

– Nimic, spuse ea șoptit.

– Atunci, închide ochii, prostuțo!

– De unde știi că nu sunt închiși?

– Am ghicit. Și ca să-mi dovedesc calitățile de bun magician, pot să-ți mai spun că sunt larg deschiși și nu clipesc niciodată. Îți simt privirea, mai puternică decât razele laser. Și acum, dacă nu cumva vrei să strigi după ajutor, te rog să te culci imediat.

– Richard, îndrăzni ea cu o voce timidă, ce caut eu aici?

– Doamne, doar nu vrei să spui că te simți vinovată! Nu ai făcut nimic rău, din câte știu eu, cel puțin.

– Dar nu ar trebui să fiu aici. Dacă Hugh ar ști...

– Trebuie neapărat să știe? oftă el.

Ea nu răspunse imediat.

– Nu știu să mint...

– Dar o minciună prin omisiune nu e chiar o minciună. Va fi secretul nostru, Jocelyne. Dormi sau mă supăr.

Ea nu se mai mișcă, dar somnul o ocoli. Abia în zori reuși să închidă în sfârșit ochii.

Senzația că un obiect rece o atinge pe nas o trezi. Deschise ochii și văzu că Richard îi flutura deasupra capului slipul.

Cu o senzație de fericire subită, Jocelyne se întinse și căscă. Apoi, amintindu-și că era goală, se ascunse din nou în sacul de dormit.

– Leneșo... Haide, sus, o baie rece te va trezi...

– Crezi?

– Sunt absolut convins, răspunse el, mângâindu-i trupul prin sacul de dormit.

Jocelyne scoase un braț la vedere și luă din mâna lui Richard sutienul. Bărbatul se aplecă s-o sărute.

– Cu cât rămâi mai mult în pat, cu atât vei fi mai mult în pericol. Să nu zici că nu te-am prevenit...

Dar Jocelyne își trecu brațele pe după gâtul lui. Avid, el o sărută cu patimă. Fu o clipă minunată. Imediat însă, Jocelyne își reveni și-l împinse la o parte.

El ieși, nu înainte de a-i spune:

– Dacă nu ești în apă în două minute, vin și te arunc cu mâna mea.

Rămase singură, gânditoare.

După un scurt moment, auzi afară un clipocit. Richard își făcuse curaj și sărise primul în apă.

Nu trecu mult și ieși și ea pe punte, apoi sări cu ochii închiși în apa rece. Dar nu stătură prea mult... apa era foarte rece.

În timp ce el prepara micul dejun, ea coborî în cabină să se schimbe.

Aroma îmbietoare a cafelei și a fripturii invadase cabina inundată de soare. Mâncară veseli, discutând de una, de alta, până când, dintr-o dată, o tăcere grea se lăsă între ei. Jocelyne se simțea din nou vinovată.

Situația devenise imposibilă. În orice moment Richard o putea trăda, povestindu-i lui Hugh mica lor escapadă. Nu putea avea încredere în el, iar încrederea lui Hugh o va pierde pentru totdeauna. Dar Monty îl va crede? De ce nu? Ar fi fost cuvântul ei împotriva celui al lui Richard. Dacă bărbatul ăsta avea de gând să intervină în relațiile dintre ea și iubitul ei, atunci avea toate atuurile. Nu-i promisese el că o va face să capituleze, că o va face să se îndrăgostească de el mai mult ca niciodată?

Nu era însă atât de naivă încât să-și imagineze că Richard o iubea la rândul lui. Nu-și făcea nici o iluzie în această privință. Era un tip care făcuse din seducție un hobby. Se distra cu ea, știind că va ceda și așteptând nerăbdător momentul victoriei. După ce va obține ce dorea de la ea, o va părăsi, fără să-și facă prea multe scrupule.

– Cum te înțelegi cu plozii lui Monty? întrebă el - hodoronc-tronc. Nu sunt cu mult mai mici decât tine, nu?

– Așa e, dar asta va face lucrurile mult mai simple pentru toată lumea, replică ea, înțepată.

– Îți admir cu adevărat curajul, Jocelyne, spuse el cu înțelegere. Dar mi se pare destul de greu să iubești un bărbat

care ar putea să-ți fie tată... dar să te angajezi să fii mamă pentru trei copii...

Jignită de felul lui de a prezenta lucrurile, Jocelyne îi explică răbdătoare că toți trei copiii lui Monty învățau departe de casă. Îi făcu o descriere foarte entuziastă a familiei Montrose și a rolului pe care avea să-l joace alături de ei. Richard o ascultă cu atenție, cu ochii pe jumătate închiși. Din când în când, în privirea lui ghicea o strălucire curioasă, care aducea a compătimire.

După masă, renunțară să mai dezbată subiectul și petrecură câteva ore bune plutind la soare pe saltele pneumatice.

Vremea era frumoasă, în aer plutea o aromă fermecătoare de... vacanță. Dintr-o dată, Jocelyne fu conștientă că între ei era o comunicare continuă, un soi de alchimie. Încercă să se convingă că era doar în imaginația ei... că razele soarelui aveau efecte afrodiziace... Dar simți că Richard se mișcă alături de ea și se cutremură. Nu îndrăzni să deschidă ochii, dar îi simți răsuflarea pe obraz.

Își puse o mână pe pieptul ei și o mângâie tandru.

Jocelyne își simțea tot corpul vibrând sub atingerea lui, dar conștiința nu-i dădea pace. Nu trebuia în nici un caz să răspundă acestei provocări... Hugh era singurul care avea dreptul să trezească în ea astfel de simțăminte. Richard nu voia decât un singur lucru, să trezească în ea o dorință fără viitor.

Dar ce era în mintea ei de se lăsa în voia lui cu atâta ușurință? Ea îl iubea pe Hugh și voia să-l facă fericit. Pe el și-l dorea ca partener de viață.

Pentru Richard Sheridan, ce se întâmpla acum nu era decât o distracție în timpul liber. În mâinile lui era o jucărie fără voință, un trup vibrant de dragoste. Dragoste pe care o ținuse ascunsă atâta vreme...

Gemu în brațele lui...

Dar el se răzgândi și o abandonă, sărind în apă și lăsând în urma lui o dâră înspumată.

După numai câteva minute, capul lui apăru la suprafața apei.

– Haide, leneșo, trebuie să mergem. Încă nu suntem în vacanță. Spitalul ne așteaptă. Nu mai ai timp decât să faci o baie și gata.

După o scurtă scufundare, urcară împreună la bordul ambarcațiunii.

Intrară în cabină în tăcere. Ea îl lăsă să-i șteargă trupul rece și ud. Fără să-și dea seama, mișcările lui deveniră mai lente, transformându-se în mângâieri. Prosopul căzu încet la picioarele lor, dar nimeni nu băgă de seamă. El o luă în brațe și-i șopti la ureche:

– Vrei să te căsătorești cu mine?

Capitolul 8

Complet aiurită la auzul acestor cuvinte, încercă să-i scape din brațe. Dar Richard o reținu.

– Crezi că-l iubești pe Monty, Jocelyne, dar te înșeli. El da, e foarte îndrăgostit de tine. Dar o asemenea relație nu poate dura. Știi și tu foarte bine, undeva, în adâncul sufletului. Ești mai lucidă decât lași impresia la prima vedere. Deci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu oprești odată toată nebunia asta? Gândește-te bine, înainte de a fi prea târziu.

Buzele lui o sărutară iar și iar de ceafă, pe gât... Jocelyne se cutremură de plăcere, dar conștiința îi refuza dreptul la această fericire de moment. Nu trebuia să creadă ce-i spunea Richard, își repeta ea. Pentru el, nu era vorba decât despre un flirt. Nu o iubea, se distra și atât... Dar nu-i va fi atât de ușor să ajungă unde voia...

Cu piciorul gol, Jocelyne îl lovi cu toată puterea în tibie.

– Cum îndrăznești să spui așa ceva? zise ea, cu un ton agresiv.

Foarte surprins, el o eliberă o secundă, apoi o prinse de talie și o strânse mai tare.

– Nu-i așa că încă mă iubești? o întrebă el șoptit. Nu-i nevoie să te mai ascunzi... Se vede limpede... Mărturisește... Nu am să te mai întreb de prea multe ori.

– Nu cred că există pe lume un om mai egoist și mai orgolios ca tine! țipă ea. Mă dezgusti, Richard, pricepi? Te urăsc!

Privirea întunecată a lui Richard îi fixă trupul pe jumătate gol, cu un strop de ironie. Dar apoi, brusc, chipul lui deveni dur, iar buzele lui frumoase se strâmbară cu dispreț. Îi întoarse spatele și se urcă pe punte.

Ea îi urmări silueta suplă, îndepărtându-se. Până de curând, îl găsise atât de atrăgător, de fermecător... Dar acum totul se terminase, își spuse ea, hotărâtă. Îl ura pe cel care fusese atât de aproape s-o convingă să cedeze.

Mâinile îi tremurau atât de tare încât făcu un efort infinit ca să se îmbrace. Era foarte furioasă, atât pe Richard, cât și pe sine însăși... Cu toate astea, știa că îi va fi foarte greu să uite vreodată magia ultimelor ore.

Ah, dacă toate astea s-ar fi petrecut în urmă cu cinci ani! Dar pe atunci, el era cu tipa aia... Rosemary Stanley... Ce se întâmplase oare între ei? Se despărțiseră? Și de atunci încoace, ce făcuse Richard? Nu se însurase, îi destănuise asta în seara furtunii. Dar se gândise la asta? Voise s-o ia în căsătorie și lucrurile merseseră prost? Oare această despărțire îl făcuse să se schimbe, să devină atât de dur, de disprețuitor cu femeile? Se părea că nu mai are decât un scop: acela de a face rău celor din jur. Îl ura pentru că îi arătase acest paradis al simțurilor, fără să pronunțe cuvintele esențiale: „te iubesc“.

Se privi în oglinda din perete. Părul ei scurt, buclat, era încă ud. Luă un prosop și începu să-l șteargă cu furie.

Motorul ambarcațiunii se puse în mișcare. Aruncă o privire prin hublou și-l văzu pe Richard ridicând ancora. Imediat, barca prinse viteză și se îndreptă către port.

Jocelyne se simțea încă zdruncinată, așa că încercă să-și vină în fire făcând ordine prin cabină. Voia să stea cât mai puțin cu Richard. Urcă într-un sfârșit pe punte și se așeză departe de el, lăsând vântul să-i usuce pletele ude.

După jumătate de oră acostară în port. Jocelyne se simțea aproape bolnavă. Nu din pricina călătoriei, ci a atmosferei care domnea între ei. Ochii lui negri aveau o expresie de o gravitate neobișnuită.

Îi ascultă ordinele și îl ajută cum putu mai bine la manevre, evitând să-l privească. Coborâră. Richard avea în mână uniforma, protejată de o husă din plastic. O aruncă pe bancheta din spate și se așeză la volan. Avea un aer înfricoșător.

Înainte de a ajunge în oraș, Richard se uită la ceas și spuse cu un ton absolut neutru:

– Îmi pare rău, nu cred că vom avea timp să luăm masa. Abia dacă vom ajunge la vreme. Cât îți ia ca să te schimbi?

– Stai liniștit, nu trebuie să mă aștepți. Lasă-mă în fața casei. Am să vin cu mașina mea.

– Dar bicicleta e...

– Știu, nici o problemă.

Era gata să-i replice, când, intrând pe strada ei, fu nevoit să frâneze brusc. Jocelyne privi uimită pe geam și observă un automobil bej îndepărtându-se.

Richard parcă în locul lăsat gol de acesta și aruncă o privire către Jocelyne. Îngrozitor de jenată, ea se aplecă, sperând că nu fusese zărită. Oare Hugh nu observase în oglindă mașina roșie a lui Richard?

– Nu cred că ne-a văzut, spuse în sfârșit Richard, dar dacă vrei pot să-i explic eu ce s-a întâmplat...

Ea se întoarse spre el și-l privi furioasă.

– Te distrezi, nu? Ești mulțumit de întâmplarea asta, de faptul că ai distrus totul între mine și Hugh? Nu-i nimic, nu vei avea timp să te bucuri. Nu vreau să te mai văd niciodată în viața mea.

– Calm, draga mea, calm!

În momentul când deschise portiera, el o prinse de încheietura mâinii.

– Conștiința ta te chinuie, se vede cu ochiul liber. Dar să știi că nu eu sunt vinovat de felul în care te simți, ci cenzura pe care ți-o impui. Acest lucru te onorează, dar vin și te întreb: ce am făcut noi rău? Nu am făcut dragoste... Nu zic că dacă am fi avut mai mult timp la dispoziție, așa ceva nu s-ar fi întâmplat, dar...

– Ești groaznic, spuse ea printre dinți. Nu înțeleg cum Hugh poate să lucreze cu tine, nu te poți măsura cu el în nici o privință. Nici profesional, nici din punct de vedere moral.

Tăcu, furioasă. Îl privi și pricepu că mersese prea departe. Să-l acuze că se purta ca un mitocan, ca un tip de joasă speță, mai treacă-meargă. Dar cu ce drept îi judeca ea competența profesională?

Richard îi replică, obosit:

– Ai terminat?

– Eu? Aș putea să continuu la infinit! replică ea, trântind portiera.

– În cazul ăsta, schimbă-te repede, ca să ai timp să te descarci pe drum, strigă în urma ei, prin geamul întredeschis.

– Nu e nevoie să mă aștepți!

Auzind asta, Richard sări agil din mașină și ajunse în fața casei în același timp cu ea.

– Dacă te mai răsfeți mult, am să mă port cu tine așa cum meriți: ca și cum ai fi un copil. Ce zici dacă-ți ard una la fund? Îți dai seama ce deliciu ar însemna asta pentru vecinii tăi?

Jocelyne se prefăcu a nu-l auzi și căută nervoasă în geantă cheia.

– Mai repede, adăugă Richard.

Îi smulse cheile din mână și deschise el însuși ușa casei. Jocelyne intră în cameră. Nu mai avea timp să facă duș. Cu gesturi sacadate, se îmbrăcă grăbită. În câteva minute fu gata și ieși în hol, impecabilă ca întotdeauna, dar foarte stresată.

Richard o aștepta cu ușa deschisă.

– Parcă îți spusesem că merg cu mașina mea, spuse ea sec.

– Dacă mergi cu mașina la fel de prost ca pe bicicletă, o să faci un accident de zile mari.

Jocelyne încercă să treacă de el, dar Richard o prinse strâns de braț.

– Va fi secretul nostru, Jocelyne. Chiar dacă Monty ne-a văzut, îi voi spune doar că mi-a părut rău că rămăsesei singură și erai supărată, și am făcut împreună o mică excursie cu barca mea.

Ea îl privi cu răceală.

– În fond, ăsta este adevărul, adăugă el ironic, făcându-i loc să treacă.

Deși împotriva voinței, urcă în mașină, lângă el.

Ajunseră la spital cu două minute înainte de începerea turei.

Din fericire, saloanele nu mai erau foarte aglomerate, așa că Jocelyne avu timpul necesar să-și revină. Ce spaimă trăise văzând mașina iubitului ei plecând de pe strada unde locuia! Oare îi văzuse? Nu va ști niciodată! De ce se întorsese mai devreme decât stabiliseră? Ah, dacă nu ar fi fost de serviciu, ar fi putut să se ducă la el, să stea de vorbă, să-l strângă în brațe... Totul ar fi reintrat în normal!

Până atunci, trebuia să se prefacă indiferentă la avansurile lui Richard.

„Vrei să te căsătorești cu mine?“. Cum avusese îndrăzneala s-o întrebe așa ceva? Nu se glumea cu un subiect ca ăsta!

În ce nebunie intrase! Cum se lăsase păcălită fără să opună nici cea mai mică rezistență! Și știa foarte bine că Richard nu era bărbatul de care avea nevoie. Lui nu-i păsa de sentimentele ei. Singura explicație pentru insistența lui era dorința sadică de a o vedea suferind.

Dar acum totul se terminase. Cu adevărat și pentru totdeauna. Niciodată nu-i va mai acorda dreptul la inima ei. Voia să i se ofere lui Hugh trup și suflet... dacă el o mai voia... după tot ce se întâmplase...

Puțin înainte de ora zece seara, auzi liftul oprind la etajul ei. Tocmai predase tura infirmierei de noapte și se pregătea să plece. Dar, ieșind din birou, se întâlni față în față cu Hugh. Avu o exclamație de bucurie, amestecată cu oarecare teamă.

– Ce surpriză plăcută! reuși ea să articuleze cu greutate.

– Am venit să te conduc acasă. Bicicleta ta e deja la mine în portbagaj.

Jocelyne era uimită. Nu-i făcuse nici un reproș. Era la fel de calm ca întotdeauna.

Simpla lui prezență fusese de-ajuns ca să-i liniștească sufletul.

– M-am întors pe la prânz, continuă el. Am trecut pe la tine, dar cred că tocmai plecaseși.

– Nu credeam că te vei întoarce până mâine.

– Cred că te-am cam neglijat în ultima vreme, draga mea, și îmi pare foarte rău pentru asta, spuse el pe când se aflau în mașină, așezându-și mâna pe genunchiul ei. Îți mulțumesc că ai fost atât de înțelegătoare cu mine. Copiii îmi ocupă o parte importantă din timp.

– Dar e absolut normal, spuse Jocelyne cu blândețe.

„Da, se gândi, și totuși... dacă nu m-ar fi lăsat singură, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea..."

Odată ajunși, Hugh puse degrabă bicicleta în garaj și, fără să aștepte să fie invitat, intră împreună cu ea în casă. Jocelyne se îndreptă către bucătărie, scoase cești le și începu să prepare cafeaua. Dar el o opri, o luă de mână și o făcu să se întoarcă spre el, prinzând-o în brațe cu o infinită tandrețe.

– Lasă-mă să te privesc puțin, spuse el, sărutând-o pe obraz. Cred că sunt un pic nebun dacă am putut să las copiii să mă țină departe de a asemenea mândrețe de fată.

– Care poate deveni un al patrulea copil?

Nici nu pronunță bine aceste cuvinte, că le și regretă.

– Jocelyne! se indignă Hugh.

– Vai, îmi pare rău, dragul meu. Nu am vrut să spun asta!

– Dar asta ai spus, insistă el. Te tratez eu ca pe un copil?

– Nu, nu, desigur că nu, negă ea stângace.

– M-am întors mai devreme, comoara mea, tocmai pentru că aveam nevoie de prezența ta. De copii am început să mă satur.

Jocelyne ridică fruntea, uimită.

– Vorbele astea nu ți se prea potrivesc...

– Nu pot spune că nu-i iubesc din toată inima, spuse Hugh, oftând, dar câteodată devin copleșitori. Am nevoie de o companie feminină. Te vreau, draga mea.

O strânse la piept mai s-o sufoce. Îi simțea inima bătându-i cu putere alături de a ei. Un lung sărut șterse chinul și rușinea ultimelor ore.

– Îmi place motelul ales de tine, șopti el.

– Da? Ai fost acolo?

– La întoarcere, am făcut un mic ocol și am văzut golful despre care mi-ai vorbit. Am mâncat chiar acolo, la motel. Au un meniu excelent, iar tu ai gusturi foarte bune. Am fost atât de încântat, încât am reținut pe loc o cameră pentru sfârșitul lunii.

– Ai avut o idee minunată! exclamă Jocelyne, printre lacrimi de emoție.

– Cred că mai vrei... că mai vrei să încercăm...

Era în culmea bucuriei. Ca prin minune, lucrurile se aranjaseră cum nu se putea mai bine.

– Bineînțeles, răspunse ea, fericită.

– Mă întreb, continuă Hugh, dacă nu cumva ar fi mai bine să trecem mai întâi pe la starea civilă.

Jocelyne se strâmbă.

– Ți-e frică de ce va zice lumea?

– Ție nu? Ar fi bine să mergem și pe la mama ta, într-o vizită scurtă...

– Nu cred că e o idee bună, respinse Jocelyne propunerea lui.

Fără s-o contrazică, Hugh o strânse din nou la piept și o sărută tandru.

Într-un final, Jocelyne i se smulse din brațe și se întoarse să ia cafeaua, pe care o băură în timp ce studiară broșura motelului.

– Am făcut rezervarea pentru trei zile. De fapt, de vineri seara până luni. Sper că vei avea tot weekendul liber.

Jocelyne plecă să-și caute geanta lăsată în bucătărie.

– Stai puțin, am să verific exact. Dar din câte știu, nu ar fi nici o problemă.

Deschise agenda și dădu rapid paginile, în căutarea programului de muncă.

– Ah, la naiba! exclamă ea.

– Nu ești liberă? se îngrijoră Hugh.

– În vinerea aia va fi balul de vară.

– Dar nu-i nici o problemă. Dimpotrivă. Ne vom duce, vom sta puțin și vom pleca direct de acolo. Va fi o seară magnifică.

Stăteau amândoi pe canapea. Jocelyne se ghemui lângă el.

– Fantastică! strigă ea, veselă ca un copil, sărutându-l.

Ce bine se simțea în brațele lui! Hugh nu-i va face rău niciodată, era convinsă.

El o îndepărtă ușurel, iar Jocelyne păru dezamăgită.

– Nu te las să dormi, scuză-mă. Unde mi-a fost capul? spuse el, în chip de explicație. Mâine ne ducem din nou la muncă, să nu uităm.

– Așa este, dar prefer să nu mă gândesc la asta. Din fericire, am câteva nopți libere săptămâna asta

– Eu nu... Am mai multe conferințe de susținut și apoi, am lăsat multe treburi nefăcute... Poate vom merge duminică la un concert.

Mult timp după plecarea lui, Jocelyne rămase întinsă pe canapea, cufundată în gânduri.

Ce reconfortant era să-l simtă din nou alături de ea! Și mai ales câtă ușurare în faptul că nu o văzuse împreună cu Richard! Încă o dată, îl blestemă în gând pe acesta din urmă pentru că o făcuse să i se supună... să facă gesturi nebunești. Intervenise între ea și Hugh doar ca să-i dovedească faptul că era irezistibil!

După clipele petrecute alături de logodnicul ei însă, teama i se risipise ca și cum nu ar fi fost. Hugh o iubea mai mult ca niciodată.

A doua zi, Jocelyne se urcă în mașină și se îndreptă către spital. Ajunsă în parcare, observă că locul ei era deja ocupat. De mașina lui... Richard. Bărbatul se afla încă la volan, așa că Jocelyne îl claxonă ca să-i atragă atenția.

El îi răspunse cu un gest nonșalant din mână, ieși din mașină și închise portiera fără să se grăbească.

Jocelyne lăsă geamul și-i aruncă nervoasă:

– Ai parcat pe locul meu.

– Nu-i adevărat, iubito!

– Ce mitocan! Ce loc ți-a dat Harry?

– Chiar pe ăsta!

– Imposibil! E al meu de mai bine de nouă luni.

Richard se întoarse către numitul Harry, care se apropie cu un aer încurcat.

– Nu-i așa că mi-ai dat locul de parcare al domnișoarei Wade? Te rog să ai amabilitatea să-i confirmi.

– Vă rog să înțelegeți, domnișoară. Mașina dumneavoastră este mai mică decât cea a domnului și oricum nu prea veniți cu ea... V-am dat alt loc, puțin mai departe...

– Dar ar fi trebuit să mă avertizați! spuse ea cu umor.

– Mă scuzați, credeam că nu vă interesează prea mult unde parcați.

Exasperată, Jocelyne se întoarse și parcă în locul indicat. În oglinda retrovizoare, îl zări pe Richard frecându-și mâinile satisfăcut. Hotărât lucru, nu putea să aibă ultimul cuvânt în fața acestui om.

Hugh o însoți în turul de dimineață. Când ajunseră la patul doamnei Chapman, femeia îi ținu de vorbă mai mult de un sfert de oră. Era foarte veselă și dornică de confidențe. Nu le ascunse admirația pe care o avea pentru doctori în general și faptul că doctorul Sheridan în special îi mersese la inimă.

Hugh reuși în sfârșit să scape de femeia cea vorbăreață, după ce o ascultă cu toată atenția și amabilitatea, după cum îi era obiceiul. Îndată ce se îndepărtară, Monty îl privi pe Sheridan cu surpriză.

– Înțeleg că ați fost întrerupt dintr-un dineu important...

Apoi, adresându-se Jocelynei:

– Ați avut probleme cu această naștere, domnișoară?

– Rich... vreau să spun doctorul Sheridan se pare că i-a dat doamnei Chapman motive să creadă că o va asista el însuși la naștere. Prin urmare, femeia îl aștepta... și s-a dovedit atât de puțin cooperantă încât nu am avut de ales și a trebuit să-l chem...

Dând aceste explicații, Jocelyne roși fără voie până în vârful urechilor, amintindu-și în amănunt aventura din weekend. Nici nu îndrăznea să-l privească pe Richard, dar fără îndoială că acesta se bucura acum de situația jenantă în care era pusă. Spre marea ei surpriză însă, acesta o întrerupse cu diplomație și povesti întâmplarea din punctul lui de vedere, fără s-o acuze în nici un fel că i-a stricat seara.

Cei doi bărbați începură apoi să discute despre faimosul dineu și atmosfera se destinse. Dar Jocelynei, Hugh i se păru schimbat, gânditor... și ușor mai distant decât de obicei.

În timpul pauzei de cafea, cei doi continuară să vorbească amical despre ce se mai întâmplase în spital în lipsa lui Hugh. Jocelyne, în schimb, fu foarte tăcută, gândindu-se fără încetare la noaptea petrecută alături de Richard. Nimic nu se întâmplase, și totuși... Tot ce visase vreme de cinci ani, tot ce sperase că se va întâmpla cândva în viitor, prinsese viață... De ce nu se putea bucura? De ce destinul hotărâse altfel?

Tot timpul zilei, gândul îi zbură departe. Și dacă Hugh îi va vorbi colegului lui despre weekendul planificat împreună? Răspunsul lui va fi cu siguranță unul ironic, plin de aluzii. Și apoi, ce va înțelege el din asta? Așa cum îl știa, Richard își va spune că, dacă ea era gata să meargă mai departe cu Hugh, nu ar fi fost deloc dificil să încerce și el același lucru.

Oftă îngrijorată.

Realiza puțin cam târziu consecințele riscante ale gesturilor ei. Aluneca pe o pantă periculoasă și-i era greu să se mai ridice... De altfel, trebuia să se întrebe sincer cât de hotărâtă era s-o facă. Își repeta fără încetare că va înceta o dată pentru totdeauna să se mai gândească la Richard... că avea un logodnic tandru și atent...

Dar... dacă Hugh nu ar fi existat, cum s-ar fi terminat oare seara când fusese surprinsă de furtună la Richard acasă? Sau cea petrecută pe barcă? Obrajii i se înroșiră și inima începu să-i bată mai repede. Încercase în zadar să-și ascundă sentimentele în fața lui și să se convingă ea însăși că-l ura. Dar era evident ca lumina zilei: îl iubea la fel de mult ca la început.

Și atunci, ce era de făcut? Era cinstit din partea ei să se dăruiască unui bărbat, știind că inima ei era și va fi pentru totdeauna a altuia? Nu putea întoarce timpul... și nici nu-și putea lua înapoi cuvântul dat lui Hugh. Și totuși, un weekend petrecut alături de el nu era ceva irevocabil... ca o căsătorie...

Ce-i putea aduce iubirea pentru Richard? Numai durere, dezamăgiri... Era mult mai rezonabil să-și împartă viața cu un om bun și cald ca Hugh.

Dar dacă deunăzi i-ar fi răspuns lui Richard: „da, vreau să mă căsătoresc cu tine pentru că te iubesc"?... Nu, era imposbil... Nu trebuia să mai viseze cu ochii deschiși... Richard jucase tare, la intimidare, și atât. De altfel, nu-și asuma nici un risc. Știa foarte bine că Jocelyne era logodită cu Monty, chiar dacă relația lor nu era încă oficializată. Hugh fusese cel care preferase o relație discretă și nu-i dăruise nici un inel iubitei lui. Trebuia să recunoască. Gestul lui o dezamăgise.

– Din câte văd, nu vrea să se angajeze total în relația asta, remarcă doamna Boulie-Smythe pe un ton ascuțit. E isteț tipul, își lasă o portiță de scăpare.

Jocelyne era covinsă că nu acesta era adevăratul motiv al deciziei lui. Cu toate astea, rămăsese cu un gust amar.

Nu se mai putea gândi la Hugh fără ca în minte să-i apară instantaneu figura tânărului și seducătorului Richard. Dar nu avea loc pentru el în viața ei. Și nici el nu era gata s-o primească în inima lui. Trăia un adevărat coșmar.

Pe măsură ce timpul trecea, Jocelyne vedea cum se apropie excursia planificată. În loc să se bucure, avea sentimentul că avea de îndeplinit o datorie.

La maternitate, zilele treceau repede, iar ea încerca să uite de tot și de toate, muncind cu îndârjire.

Cu Hugh, relația avea suișuri și coborâșuri. Câteodată se simțeau bine, erau fericiți. Altă dată...

După o seară foarte frumoasă la teatru, se plimbară împreună pe jos, iar liniștea din jur le pătrunse în suflet, umplându-i de încredere în viitor. Se ghemuise la pieptul lui și vorbiseră despre toate câte îi așteptau...

Apoi, știind că nimic din toate astea nu era real, că trăiește în minciună, Jocelyne deveni rece, distantă... Începu să vadă totul în negru.

Cu Richard se întâlnea adesea la muncă. Trebuia să-l însoțească în vizite sau să fie ajutată de el la nașterile dificile. O trata însă ca pe oricare altă colegă, cu o amabilitate distantă.

Într-o bună zi, pe când Jocelyne se afla în bucătărie și prepara biberoanele, Richard veni la ea, îmbrăcat în uniformă, și-i spuse pe un ton neutru:

– Te caută cineva. I-am spus să intre în birou și să te aștepte.

Jocelyne îl privi curioasă.

– E mama ta, adăugă el, zâmbind.

– Mama? strigă ea, neîncrezătoare.

– Da, am întâlnit-o pe hol. Părea pierdută... E o femeie fermecătoare... Înseamnă că nu vei putea ajunge la conferința susținută de Monty, la opt?

– Sper că voi fi acolo. Mama... ce naiba caută aici?

– I-am spus că vei veni îndată, adăugă el, ieșind din cameră.

Jocelyne plecă în căutarea altei infirmiere care să se ocupe de biberoane.

Vizita mamei nu-i făcea plăcere. Se aștepta la noi sfaturi sau reproșuri de care evident nu avea nevoie. Intră în birou cu inima strânsă. Doamna Boulie-Smythe se plimba nervoasă de colo-colo, așteptând-o.

– Uniforma asta îți vine foarte bine, draga mea, trebuie să recunosc. Dar de ce nu vrei să te căsătorești cu un tip ca domnul acela fermecător care m-a condus aici, în loc să te încăpățânezi să-ți legi viața de un bătrân cu trei copii?

Capitolul 9

– Mamă, răspunse Jocelyne, după ce închise cu grijă ușa în urma ei, sper că nu vei începe din nou cu...

– Nu, draga mea, am venit doar să te iau la masă.

Tânăra avu un gest de surpriză, căutând cu înfrigurare un motiv suficient de bun ca să refuze invitația.

– Ești de gardă? reluă mama. Trebuie să ceri voie cuiva?

– Nu. Chiar mă gândeam să ies să mănânc ceva. Am două ore libere. Vrei să mergem la mine să luăm masa? Ne putem opri să cumpărăm câte ceva în drum.

Eleganta doamnă Boulie-Smythe, îmbrăcată într-un costum de mătase și cu o pălărie asortată, se arătă dezgustată.

– Nu, cred că ai nevoie de o masă adevărată, spuse ea, autoritară.

Jocelyne se gândi puțin și fu nevoită să-i dea dreptate. Până la urmă, era mai bine să meargă la restaurant. Într-un loc public putea evita cu succes o scenă de familie.

Doamna Boulie-Smythe o privea cu atenție, așteptându-i răspunsul. Pentru prima dată de când o știa, Jocelyne observă

sub machiajul ei impecabil urmele oboselii. Vârsta își spunea cuvântul. Era de altfel explicabil. Ducea o viață trepidantă, întotdeauna alături de soțul ei, gata să-l însoțească oriunde, gata să-l sprijine.

Ochii doamnei Boulie-Smythe, de un albastru tucoaz profund, culoare pe care o moștenise și fiica ei, se îmblânziră brusc. Pentru un scurt moment, Jocelynei i se păru că vede în ei lacrimi.

Cu un gest neașteptat, își lipi obrazul de cel al fiicei sale și șopti cu o voce răgușită de emoție:

– Draga mea, sunt atât de mândră de tine! Fotografiile în care ești în uniformă nu-ți arată întreaga frumusețe. Să te văd așa, frumoasă, sigură pe tine, un om matur... mi se strânge inima de fericire. Ești fata mea și vei fi mereu, chiar dacă viața ne-a separat...

Cineva bătu la ușă. Era Monica Birch.

– A, scuză-mă, Jocelyne! Nu știam că... începu colega sa.

– Monica, ți-o prezint pe mama... Mamă, domnișoara Birch... Ei bine, iată-mă liberă. Voi pleca puțin, spuse ea către infirmieră.

Foarte grăbită, Jocelyne plecă spre vestiar, ca să se schimbe. Demonstrația de afecțiune subită a mamei sale o făcea să se simtă stingherită.

– Dacă știam că vii, aș fi organizat o masă adevărată... zise Jocelyne când urcară în lift. Ar fi putut să vină și Hugh. I-a părut foarte rău că a trebuit să amânăm vizita. Vrea neapărat să te cunoască.

– Înțeleg, dar nu am avut când să-ți spun. M-am hotărât brusc. Nu am mai vorbit de atâta timp și-mi făceam griji pentru tine.

– Dar cred că-l pot găsi, se răzgândi ea, de teama unei întrevederi nu foarte agreabile și probabil plină de reproșuri. Dacă avem noroc, poate nu a luat încă masa, adăugă pe când ajunseră la parter.

– Aș prefera... aaa... în fine, dacă trebuie...

Fără să țină cont de lipsa de entuziasm a mamei, Jocelyne se îndreptă către prima cabină telefonică și formă numărul. După zece minute de căutări, acasă și la spital, se întoarse cu răspunsul că medicul a plecat deja să ia prânzul. Trebui să se mulțumească doar cu atât. Spera însă să-l întâlnească în restaurant. Așa că își conduse special mama într-o rotiserie din apropierea spitalului, unde ea și Hugh luau câteodată masa.

Odată ajunse, Jocelyne aruncă o privire în jur, rugându-se să-l găsească acolo. Din păcate, nu era. Ar fi fost atât de frumos! Era convinsă că mama ei va fi imediat cucerită de farmecul viitorului ei ginere. Așa, ele două... întâlnirea asta va fi un eșec! Știa din experiență cam ce avea de gând să-i spună. Și mai avea și obiceiul supărător de a intra direct în subiect. Fără subtilități, fără menajamente.

Li se oferi o masă retrasă. Șeful de sală și chelnerul o salutară pe Jocelyne ca pe o musafiră obișnuită a casei. Dar doamna Boulie-Smyhte le dădu de înțeles că ea era adevărata amfitrioană.

– Infirmierele se ocupă de alții, îi explică ea superior șefului de sală, și uită să aibă grijă de ele însele. De aceea, am de gând să-i ofer o masă copioasă.

Jocelyne protestă fără succes în fața intenției mamei de a o îndopa ca în scurta lor perioadă petrecută împreună – copilăria. Fu nevoită să accepte un meniu pantagruelic, stropit din belșug cu vin.

– Mamă, spuse ea cu umor, după un astfel de festin ar trebui să-mi fac siesta. Altfel...

– Cu munca pe care o ai, îți va fi ușor să digeri, spuse ea hotărâtă. Apropo, Jocelyne, dacă băiatul ăsta se dovedește incapabil să aibă copii, la vârsta lui... Sper că tu vrei copii, nu?

– S-ar zice că Hugh ar fi cine știe... moș Crăciun... Dar nu e atât de bătrân... Nu l-ai văzut niciodată, nu?

Jocelyne căută în geantă și scoase niște fotografii cu Hugh.

– Dar are totuși cincizeci de ani, draga mea. Și-și arată vârsta.

– Nu-l favorizează pozele. Liniștește-te, în realitate pare mai tânăr.

– E un bărbat frumos, recunosc. Și foarte distins. Dar, draga mea... asta nu ajunge... dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Mamă! exclamă Jocelyne, vexată.

– Nu pot să nu mă gândesc la bărbatul ăla care m-a îndrumat să te aștept în birou. Era foarte amabil și foarte drăguț. Cât am stat de vorbă, nu a avut decât cuvinte bune despre tine. Mai degrabă cu el ar trebui să fii.

– Mamă, nici nu se pune problema. Nu vreau, și oricum comandantul Sheridan este... în sfârșit... ultima oară când l-am văzut, umbla cu una mai în vârstă cu zece ani decât el. Vezi? Poți să-i pui cruce.

– Dacă femeia asta e cu mult mai mare decât el, ai putea să ai șanse, insistă doamna Boulie-Smyhte, care nu renunța niciodată la o idee. Are niște ochi fermecători... poate și ușor provocatori...

– Îți repet pentru ultima oară că nu vreau să mă mărit cu orice preț. Muncesc, îmi place ceea ce fac, nu pot spune că

lipsa de preocupări îmi dă gânduri... năstrușnice. Dar pur și simplu, deși tu nu poți accepta, m-am îndrăgostit de Hugh. Și gata, ajunge cu subiectul ăsta.

– Dar tu habar nu ai ce-i dragostea! exclamă doamna Boulie-Smyhte. Dragostea nu e ceva drăguț, de care vorbești liniștită, în termeni rezonabili. Dragostea este ca un tunet, ca un cutremur de pământ... E...

– Bine că vorbesc cu o expertă în materie, o ironiză Jocelyne.

Jenată, mama roși.

– Fii politicoasă, o avertiză ea. Colonelul tău e fermecător la rândul lui și va fi probabil un soț minunat. Dar ce îți oferă, în afară de siguranță?

Vocea sa devenise mai puternică.

– Mai repede decât te aștepți, vei fi pusă în situația de a avea grijă de un bătrân, continuă ea cu vehemență. Vei îmbătrâni și tu mai repede, cu el pe cap și trei copiii mari în grijă... Între el și nevoile celor mici, ai să ajungi o biată ființă fără personalitate și fără viitor. De ce nu te-a dus nicăieri până acum? De ce nu ați petrecut nici o vacanță de vis împreună... în Canare sau în Bahamas?

– Copiii lui au nevoie de el aici, îi replică Jocelyne cu indignare. Și apoi, are foarte mult de lucru. Nu uita că e șef de secție și...

– Dacă te iubea cu adevărat, i-o reteză mama ei cu pasiune, așa cum o tânără de vârsta ta merită și trebuie să fie iubită, te-ar fi dus de mult într-o vacanță romantică. Ar fi lăsat totul și, cu puțin din nebunia tinereții pe care a pierdut-o, nu i-ar fi păsat decât de dragostea voastră.

– Dar asta și vrem să facem , cât de curând.

În fața acestei noi revelații, doamna Boulie-Smythe își privi fata cu atenție. Jocelyne plecă ochii.

– Ia te uită, făcu ea, ironic. Și nu-mi spune! A fost ideea ta, nu?

Bătută cu propriile arme, Jocelyne își luă geanta și, fără un cuvânt, se îndreptă către sala de baie. Îi venea să urle de nervi. Cine era ea să-și permită să-i critice alegerile? Nu-l cunoștea pe Hugh... ca să nu mai spună că nu-și cunoștea bine nici propria fiică. Era intolerabilă pretenția ei de a se împotrivi unei căsătorii atât de bune... și era absolut nedrept. Și asta putea să aibă un efect contrar a ceea ce aștepta. Putea s-o facă să ia o decizie pe care în adâncul sufletului o regreta poate deja...

Dar... Cu o uimire infinită, își privi chipul reflectat în oglindă. Era adevărat. De ce să nu recunoască? Îl iubea pe Hugh, foarte mult chiar, dar nu simțea pentru el ceea ce mama ei numise dragoste adevărată... nu era nici un cutremur, nici o furtună... În schimb, Richard o făcuse să simtă așa ceva.

De ce se întâmplase ca mama ei să se întâlnească tocmai cu Richard Sheridan? Haide, trebuie să-ți revii, se apostrofă în oglindă, și mai ales să-ți ascunzi cum poți mai bine sentimentele.

Când se întoarse la masă, mama ei se pregătea să achite nota.

– Până la ce oră ești liberă? întrebă ea când ajunseră în mașină.

– Mai am ceva de lucru. Dar poți să mă lași la spital.

– Mă gândeam să mai stăm puțin împreună...

– Nu ar fi mai bine să te duci direct acasă?

– Nu fi obraznică, Jocelyne. Poate că te-am neglijat un pic când erai mică. Dar te-am trimis la internat ca să ai mai multă independență... Poți să accepți că am dreptate, cel puțin în privința asta? În orice caz, nu am fi putut să ne înțelegem vreodată, suntem prea asemănătoare.

– La ce mai folosește să ne gândim la asta? făcu Jocelyne, cu o voce obosită. Ești fericită cu William și ai viața pe care ți-ai dorit-o. Te asigur că nu trebuie să-ți mai faci griji pentru mine. Sunt fericită, adăugă ea.

– Asta zici tu, dar eu cred că te înșeli, sărmana mea copilă. Te-ai lăsat sedusă de bărbatul ăsta, dar căsătoria asta nu e cum crezi tu, nu e soluția ideală. Hai, dacă era de vârsta ta, dacă nu avea copii... dar așa? Cred că ar fi mai bine să nu-l aduci la noi acasă. Nu cred că m-aș abține și i-aș pune niște întrebări destul de incomode.

– Cum îndrăznești? făcu Jocelyne indignată, întorcându-se spre ea. Dacă l-ai cunoaște, nu ai mai spune asemenea lucruri. Dar să știi că ai dreptate, nu-l voi aduce acolo. Vezi-ți de întâlnirile tale electorale, de întrunirile politice și de alte nimicuri și lasă-mă pe mine să-mi văd așa cum cred de cuviință de viața mea.

Fără să poată să-și ascundă lacrimile, Jocelyne plecă ochii și suspină sfâșietor, din adâncul inimii.

Doamna Boulie-Smythe opri cu tact pe aleea unui parc, la adăpostul copacilor și își lăsă fata să-și descarce nervii.

– Bine, draga mea, spuse ea după ce furtuna trecuse. Sunt de acord, fă ce vrei... În ce mă privește, voi face ce va depinde de mine. Ți-am arătat pericolul unei astfel de căsătorii... Și apoi, aș fi visat la mai mult pentru tine, țînteam mai sus... Sunt

convinsă că-l admiri și că-l iubești în felul tău. Dar din viața ta va lipsi mereu scânteia aia care dă farmec fiecărei zile. Gândește-te că va îmbătrâni și că vei fi atrasă de bărbați mai tineri. Va deveni gelos, și pe bună dreptate. Poate să fii tu foarte abilă în a-i ascunde... altfel, viața ta va fi un infern.

– Mulțumesc pentru sfaturi, mamă. Toate astea trebuia spuse și e mai bine să fie acum decât după căsătorie.

– Dar mai gândește-te, draga mea, te implor. Nu face un astfel de pas. Crede-mă, nu-ți vreau decât binele. Viața este destul de grea și așa, de ce să o faci și mai dificilă?

Făcu o pauză, apoi continuă:

– Dar dacă ții neapărat să faci asta, trebuie să-ți spun că sunt convinsă de faptul că Hugh îți va fi alături. E un tip bine. Dacă asta e voința ta, îți dau binecuvântarea.

– Foarte drăguț din partea ta, mai ales că nu crezi nimic din ceea ce spui.

– Copila mea, îți lipsește maturitatea... sentimentală. Îmi pare rău că te-am șocat prin ce am spus, dar trebuia...

– Întârzii, mamă, trebuie să plec, o întrerupse Jocelyne.

Doamna Boulie-Smythe porni mașina, în timp ce Jocelyne își aranja chipul răvășit de lacrimi.

Știuse de la bun început că mai devreme sau mai târziu mama ei va găsi ocazia să-i servească toate astea. Și iată că avusese dreptate. Mai rău, trebuia să recunoască faptul că mama ei știa despre ce vorbește. Dar cum să-și ia înapoi cuvântul dat?... Nu mai era decât o săptămână până la weekendul planificat împreună.

Mașina opri în fața spitalului. Jocelyne deschise portiera și dădu să iasă, dar mama ei o reținu.

– Haide draga mea, nu trebuie să ne despărțim așa. Recunosc că e puțin cam târziu ca să-ți dovedesc sentimentele mele materne... Dar, fără să vrei să recunoști, ai mai multă nevoie de mine decât ai avut vreodată. În fond, nu ai decât douăzeci și patru de ani. Încearcă să-ți găsești o după-amiază liberă ca să vii cu Hugh acasă. Vom fi acolo, și eu și William și vom face tot posibilul să-l primim cum se cuvine.

– Asta... nu se va întâmpla foarte curând, se încurcă Jocelyne, aplecându-se să-și sărute mama. Pa, mamă, mulțumesc pentru prânz.

Făcuse deja câțiva pași, când se întoarse să-și ia din nou rămas-bun și văzu că mama ei vorbea cu un ofițer de marină. Când bărbatul ridică privirea, realiză că era Richard Sheridan.

Făcu un semn grăbit din mână și intră în hol atât de repede, încât picioarele îi tremurau de atâta alergătură. Trebui să aștepte un minut în fața liftului care se încăpățâna să se oprească la fiecare etaj. Într-un sfârșit, ajunse la parter și ușile se deschiseră. Păși în lift, cu frica în suflet. Era golită, distrusă. Prânzul stropit din vin din belșug și discuția furtunoasă cu mama ei o aduseseră la disperare.

Ușile erau gata să se închidă, când o mână se ivi și le despărți. Richard Sheridan intră calm și apăsă butonul.

– Salut! spuse el, neglijent.

Emoționată, Jocelyne refuză să-l privească.

Începu să plângă. De ce plângea? Poate pentru că se afla atât de aproape de cel pe care-l iubea și nu putea să facă și să spună nimic. Era destinată altuia.

Richard îi întoarse fața spre el și văzu cu uimire că lacrimile îi curgeau din ochi fără încetare.

– Din câte se pare, prânzul nu a fost deloc atât de plăcut, spuse el ironic.

Dându-și seama că ascensorul cobora din nou, Jocelyne își puse rușinată mâna la ochi.

– Îmi pare rău, articulă ea cu greutate, încercând să surâdă printre lacrimi. Cred că am băut cam mult.

Își dădu seama și ea că găsise o scuză jalnică.

– Nu prea-mi vine să cred... începu el, pe un ton de reproș.

– E o prostie din partea mea, dar chiar așa s-a întâmplat, răspunse ea, regretând că se arătase din nou vulnerabilă în fața lui.

– Spune-mi când să apăs la patru. Acest du-te-vino mă obosește.

Ea își șterse ochii cu batista și spuse hotărâtă:

– Chiar acum.

– Ești sigură, îngerașule? Crezi că pot face ceva ca să te ajut?

Ea clătină din cap. Când liftul ajunse la etajul dorit, coborî fără să-și ia rămas-bun și fără să se uite în urmă.

***

Spre sfârșitul după-amiezii, înainte ca Monica Birch să-i dea raportul despre starea bolnavilor, Jocelyne mai stătu o vreme de vorbă cu prietena și colega ei mai în vârstă. Îi povesti în treacăt ce se întâmplase între ea și mama ei.

– Ești încă foarte tânără, Jocelyne, spuse sora șefă, după ce o ascultă cu toată atenția. Trebuie să înțelegi ce spune mama ta... ai fi putut să întâlnești un bărbat de vârsta ta... ai avut timp pentru asta. Dar, în ultima vreme, căsătoria nu mai este

luată chiar așa în serios ca altădată... iar mamele noastre sunt lângă noi ca să ne ferească de pași greșiți... Gândește-te puțin, poate fi o pasiune fără viitor...

Chiar dacă vorbele ei i se părură cam dure, Jocelyne o ascultă. Monica era bună, era o persoană echilibrată... nu-i dorea răul. Experiența ei își spuse cuvântul și reuși s-o calmeze.

Slavă Domnului, în maternitate era o zi liniștită. Dar nu avea să dureze foarte mult. Ca de obicei, între orele șapte și opt, trei viitoare mămici fură internate și calmul făcu loc agitației cotidiene.

Infirmiera de noapte sosi la vreme, dar Jocelyne mai rămase puțin ca să-i dea o mână de ajutor.

Chiar când fu gata să plece, colega sa o întrebă surprinsă:

– Dar... ai uitat de conferința lui Monty?

– Ah, la naiba! exclamă ea. Va trebui să mă strecor înăuntru... sper că a mai rămas vreu loc liber în spate...

Era vorba despre o importantă conferință în legătură cu ultimele progrese înregistrate în obstetrică. Jocelyne știa că Hugh se pregătise vreme îndelungată pentru a reuși să se prezinte așa cum trebuie. Conta pe prezența tuturor moașelor din spital și nu-i plăceau întârzierile. Oare va ajunge la timp? Și va reuși să intre fără să fie remarcată?

După o cursă contracronometru între maternitate și corpul principal al spitalului, încercă să-și reia suflul, odihnindu-se câteva clipe în fața ușii amfiteatrului. Trebuia să intre hotărâtă. Cu cât va întârzia mai mult, cu atât va fi mai greu să intre neobservată. Probabil că Hugh privea din moment în moment către ușă.

Își reținu răsuflarea și deschise cu infinită atenție ușa. Se strecură înăuntru în tăcere și se sprijini de perete. Dar scăpă fără să vrea clanța din mână și ușa pocni în urma ei cu un zgomot sec. Toate capetele se întoarseră spre ea. Și pentru ca totul să fie complet, sala era plină ochi. Vizibil agasat, Hugh se întrerupse, ezită puțin, apoi îi indică Jocelynei un scaun liber.

Tânăra se îndreptă spre locul arătat cu pași mici, evitând să facă zgomot și sperând că nimeni nu o mai privește. Din nefericire, scaunul se afla în mijlocul unui rând plin și fu nevoită să deranjeze o mulțime de persoane. Abia așezată, o altă surpriză o aștepta. Vecinul ei nu era altul decât Richard Sheridan.

Hugh se opri în mijlocul frazei.

– Pentru cei care nu au reușit să ajungă la timp, se auzi vocea clară și răspicată a medicului, voi încerca să reiau principalele idei ale discursului meu. După cum bine știți, această conferință este de o importanță capitală atât pentru medicii ginecologi cât și pentru moașe.

Roșie toată de jenă, Jocelyne scoase din geantă câteva foi de hârtie și un pix și încercă să noteze. Dar era departe de a-și fi revenit și nu se putea concentra defel. Tot ce vedea erau picioarele vecinului ei de scaun, întins comod lângă ea și mâna lui bărbătească așezată calm pe genunchi... aproape de ea... gata s-o atingă...

Când îndrăzni în sfârșit să ridice ochii și să-l privească pe bărbatul de la tribună, avu impresia că acesta o privea amuzat, cu simpatie. Hugh vorbea foarte bine, argumentat, plin de savoare, așa că Jocelyne reuși să uite momentul penibil de început și să se concentreze asupra subiectului. Se vorbea

acum despre conduita personalului de serviciu în cazul unui travaliu neobișnuit de lung. La sfârșitul prezentării, urmă o dezbatere foarte interesantă, iar Hugh părăsi amfiteatrul în aplauzele entuziaste ale sălii arhipline.

Richard se întoarse către Jocelyne, zâmbind.

– Se pare că nu ești prea în formă astăzi! Nu-mi spune că ai uitat!

– Au fost trei internări în ultima oră. Se pare că am scuze...

– Monty ține foarte mult la punctualitate, dar cred că tu ai dreptul să încalci acest principiu.

– Cred că ar fi preferat să nu vin deloc.

– Dar ți-ai făcut datoria, draga mea. Ai fost reținută la post. În orice caz, se poate spune că ai atras atenția asupra ta! Ia gândește-te! „Fetița“ lui Monty a ajuns în întârziere și l-a pus într-o situație jenantă, va comenta întreaga sală.

– Mai întâi, cu ce drept te substitui mulțimii? Vulgaritatea ta este foarte personală, așa că păstreaz-o pentru tine și nu o arunca asupra altora. Și apoi, de unde până unde „fetița“?

– Ai prefera să spun „păpușa“, „puicuța“? Sau iubita?

Se aplecă și-i șopti la ureche:

– Amanta sună mai bine?

Privirile li se întâlniră. Nu scăpa nici o ocazie s-o hărțuiască, s-o chinuie... Dar nu putea face nimic împotriva lui. Îl iubea și simpla lui prezență alături de ea o umplea de o fericire inimaginabilă.

Ieșiră alături, fără să se grăbească. Dar Richard fu luat pe sus de alți ofițeri și fu nevoit să meargă cu ei la un pahar. În ce-l privea, Hugh părea să fi intrat în pământ.

Nemulțumită că rămăsese singură, Jocelyne se hotărî să plece spre casă, să facă o baie și să se culce cât mai devreme. Aceasta ar fi fost un adevărat lux, după emoțiile zilei.

Ajunsă acasă, închise soneria telefonului și-și pregăti o baie relaxantă și înspumată.

Richard credea cu adevărat că devenise amanta lui Hugh? Și dacă?... Oricum, nu era departe de asta. Astăzi, ar fi putut să răspundă încă negativ întrebării lui, dar peste o săptămână?... Onestitatea ei funciară o obliga să renunțe la planurile de weekend, de vreme ce iubea pe un altul, pe Richard. Dar la ce bun să iubești un astfel de om? Și un vânător are mai multă milă de prada lui decât avea el față de ea.

Cu un imens efort de voință, încercă să-și îndrepte gândurile către Hugh. În fond, cu el era gata să se mărite. Făcuse o promisiune... Și apoi, Hugh îi era superior de mii de ori acestui curtezan de mahala.

Cu ochii închiși, încerca să răzbată prin ceața propriilor gânduri. Stătuse prea mult... Apa începuse să se răcească. Ieși din cadă, se șterse rapid și, fără să aibă forța să-și facă o cafea, așa cum avusese de gând, se întinse pe canapea.

Știa că are un corp frumos, știa că atrage bărbații. Avea un trup perfect... Oare era de-ajuns ca să-l cucerească pe Richard?

Pe jumătate adormită, se lăsă pradă unei reverii dureroase. Cu o precizie halucinantă, revăzu fiecare clipă din orele petrecute pe barca lui Richard. Trupul ei întreg își amintea perfect mângâierile bărbatului, săruturile lui pasionale, care reușeau să distrugă în ea orice rezistență. O senzație extrem de plăcută, ca un curent electric o străbătu din cap până în picioare.

Era cald. Durerea de cap îi dispăruse ca prin minune. Nu mai avea rost să-și prepare cafeaua. Somnul o cuprindea încet-încet. Era gata să adoarmă când soneria de la intrare se auzi, speriind-o.

Mai întâi crezu că era telefonul, dar o voce de dincolo de ușă șopti:

– Sunt eu, Hugh.

Hugh! La ora asta! Se întâmplase ceva? Se îmbrăcă repede cu un halat de casă vaporos și se îndreptă grăbită spre intrare.

Odată intrat, bărbatul o luă în brațe și o sărută cu ardoare.

– Eu... e destul de târziu... de obicei dai telefon înainte să vii, spuse ea cu o voce adormită.

– Am încercat, dar nu am dat de tine și știu că scoți telefonul din priză când faci baie.

Jocelyne mormăi ceva ca pentru sine și puse aparatul în funcțiune.

Hugh își puse brațul în jurul taliei ei și o conduse în sufragerie.

– Vrei o cafea? propuse ea. Am avut o zi foarte obositoare și mă pregăteam să mă culc.

– Deja adormisei, nu-i așa? Știu că e târziu, dar voiam să mă scuz că te-am pus mai devreme într-o situație nu tocmai plăcută.

Degajată, Jocelyne ridică din umeri și începu să-i vorbească depre cele trei internări din această seară. La un moment dat, la o mișcare mai bruscă, halatul de dantelă i se desfăcu. Privirea lui Hugh fu irezistibil atrasă de corpul ei frumos și bronzat.

Ea se simți deodată îngrozitor de stânjenită, de intimidată. Cu Richard nu ar fi fost așa. Dar acum, citind clar în ochii logodnicului ei dorința, se rușină de ținuta ei foarte transparentă.

Încercă să treacă peste acest moment oarecum penibil și continuă să-i povestească despre vizita mamei ei, încercând să-și înnoade cordonul cu degete tremurătoare.

Dar Hugh îi opri gestul și o luă din nou în brațe, strângând-o atât de tare încât Jocelyne simți că nu mai poate respira. Sărutul lui o copleși... Și deodată, își dădu seama că el venise aici cu o intenție foarte precisă.

Desigur, trupul ei era însetat de mângâieri, dar inima ei era dăruită altcuiva. Încerca din răsputeri să-i scape din brațe.

– Nu, Hugh, te rog, nu, spuse ea, rugătoare.

Cu o infinită dragoste, el îi privi chipul torturat de spaimă.

– Știu, Jocelyne, șopti el. Am așteptat prea mult, iar acum e prea târziu...

Capitolul 10

Pentru a nu știu câta oră în acea zi, Jocelyne izbucni în plâns. Hugh o luă în brațele sale și o legănă tandru până când reuși s-o calmeze.

– Îți cer iertare, draga mea, nu ar fi trebuit..., îi murmură el la ureche.

– Ba da, eu... aș fi vrut să..., reuși ea să spună cu greu printre suspine.

– Nu, Jocelyne, te înșeli. Tu pe Richard îl vrei, nu-i așa?

– Nu, nu, nu îl vreau... sau în sfârșit... vreau să spun... Oh, Hugh, e ceva mai puternic decât mine! Credeam că am reușit să mă vindec de el... Am încercat din răsputeri, crede-mă, am încercat să-l urăsc...

– Crezi că nu mi-am dat seama? Am ghicit lupta care se dă în tine. Când m-am întors de la Mark, știam deja că te-am pierdut.

– Mi-e rușine pentru ce am făcut. Pentru că m-am purtat așa cu tine.

Îl privi în ochi.

– Te rog să mă ierți, Hugh.

Se aștepta să-i citească în priviri suferința sau poate furia. Dar expresia lui era indescifrabilă. Abia de se ghicea în ea o ușoară tristețe.

– E mai bine că ne-am dat seama acum și nu mai târziu...

– Dacă Richard nu ar fi venit aici, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat! suspină ea cu amărăciune.

– Cred că ar trebui să fii bucuroasă!

– Nu mă iubește, zise Jocelyne. Niciodată nu m-a iubit. Acum cinci ani, când am lucrat în același spital, avea o relație cu altcineva. Eram nebună după el, dar speram să nu fie decât o toană. Însă...

– Acum ești sigură că-l iubești, nu?

– Aș vrea să pot pleca departe, să nu-l mai văd niciodată!

– Nu mi se pare soluția ideală, dacă vrei să fii cu el.

– Dar probabil că se va căsători cu cealaltă. Mă întreb de ce nu a făcut-o până acum.

– Din câte am observat, ți-a cam făcut curte. Și atunci...

Jocelyne oftă. Doar nu avea să-i spună lui Hugh că Richard își pusese în cap să-i despartă și... reușise.

– Așa se poartă cu toate femeile. Îi place să facă de clovnul, adăugă ea cu inima strânsă, plecând din brațele lui Hugh.

Se ridică apoi și se duse în bucătărie. Puse filtrul de cafea în funcțiune și, așteptând să fie gata, se gândi la discuția de mai devreme.

Da, Richard chiar asta făcea. Se juca de-a clovnul și își bătea joc de viața altora. Auzi, să aibă îndrăzneala s-o ceară în căsătorie, să flirteze cu ea atât de îndrăznește și în același timp fără să dea importanță acestei cuceriri! Și apoi s-o lase baltă fără nici o explicație.

Lăsă cafetiera și se duse în dormitor ca să se îmbrace mai decent. Își luă o cămașă de noapte și un halat turcoaz, culoarea ochilor ei.

Se simțea ușurată că își regăsise libertarea, dar și un pic jignită că Hugh păruse la fel de liniștit.

– Iată că mama ta a reușit până la urmă să te influențeze! zise el zâmbind, când o văzu intrând cu tava de cafea.

– Nu chiar, făcu Jocelyne, ridicând din umeri. De altfel, era hotărâtă să te întâlnească. Dar acum... Ce va zice lumea?

– Ce contează?

– E jenant.

– O să ne purtăm cât mai firesc cu putință. Nu e cazul să anunțăm în gura mare că ne-am despărțit. Vom merge la bal împreună, așa cum am stabilit, dar acolo am să-ți las libertatea să te distrezi cum crezi de cuviință. Lumea va pricepe repede.

– Nu, spuse Jocelyne pe un ton care nu lăsa loc de replică. Nu am să merg deloc.

– Ba da, micuțo, ai să mergi, replică Hugh cu o fermitate neobișnuită. Nu va fi atât de greu cum crezi. O dată ce oamenii nu ne vor mai vedea împreună, vor înțelege.

Jocelyne era sceptică.

– Nu poți domina altfel situația, decât dacă faci față cu curaj, o asigură el, punându-i o mână pe umăr. Când vor vedea că rămânem prieteni, bârfele vor înceta de la sine. Pentru că sper că vom fi în continuare prieteni.

– Desigur, afirmă Jocelyne.

– Nu mai e prea mult timp, dar în pauzele de la serviciu va trebui să colinzi magazinele și să-ți iei o rochie trăsnet. Să fii absolut irezistibilă. Richard nu va putea să nu te remarce.

– Te rog mult, Hugh, nu-i spune nimic, îl imploră Jocelyne. Nu-i spune de noi, și cu atât mai puțin de sentimentele mele pentru el.

Hugh îi prinse chipul între palme și o sărută afectuos.

– Nici o grijă. Dar, așa cum îl știu, nu va avea nevoie să-i spună nimeni. Va ghici singur.

După plecarea lui Hugh, Jocelyne se prăbuși pe canapea, complet epuizată. Era bucuroasă că pusese capăt unei relații false, dar se simțea acum complet pierdută. Era a nimănui. Își imagina deja singurătatea care o aștepta. Iar perspectiva de a-și anunța mama nu era cu nimic mai plăcută.

La maternitate era aceeași agitație dintotdeauna. De fiecare dată când îl întâlnea pe Richard, se simțea cuprinsă de dorință. Dar el părea că abia îi remarcă prezența. Era de înțeles. Se distrase puțin cu ea, poate chiar fără să fie conștient de ceea ce făcea, și reușise să-și îndeplinească planul de a o despărți de Hugh. Acum, la ce bun s-o mai bage în seamă? Avea cu siguranță lucruri mai bune de făcut.

Era hotărâtă să nu meargă la bal, dar Hugh reuși până la urmă s-o convingă și insistă să meargă cu ea să aleagă rochia.

Poate avea dreptate, cine știe? se gândi ea, pregătindu-se pentru serată. Era o încercare ce merita făcută. O acuzase că aleargă după Hugh, iar asta era fals. Își va da oare seama când i se va întinde lui o capcană? De ce să nu încerce să seducă acest donjuan prin viclesug?

Cu speranța în suflet, alergă la baie să-și facă duș. Își spălă părul, îl uscă și îl perie îndelung făcându-l să se bucleze în arabescuri fine care-i încadrau chipul.

Rochia aleasă era din mătase vaporoasă, ușoară, în dungi subțiri, pastelate. Strâmtă, îi sublinia talia de viepse. Corsetul

îi lăsa umerii și spatele goale. În jurul gâtului își aranjă o eșarfă asortată, ale cărei capete alunecau pe spate.

Se gândise să-și completeze toaleta cu o broșă din aur. Dar, către după-amiază, primi o camelie într-o cutie transparentă. Înăuntru găsi un bilet de la Hugh, care-i ura succes.

Încercând să-și prindă floarea la piept, se privi în oglindă cu satisfacție. Ochii îi străluceau. Se simțea frumoasă, gata să înfrunte întreaga lume.

Da, totul era bine, în afară de faptul că nu avea un cavaler s-o însoțească. Hugh îi propusese să facă pe șoferul și să-i fie partener de dans în această seară, ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat între ei. Dar, nedorind să abuzeze de infinita lui bunătate, Jocelyne îl refuzase.

Se urcă în mașină. Era, ca de obicei la seratele organizate de spital, foarte multă lume. Fu nevoită să parcheze departe de intrare. Se făcuse aproape noapte. Aerul era ușor umed.

Hugh se gândise că cea mai bună tactică era să sosească amândoi printre ultimii și să se strecoare neobservați prin mulțime. Atmosfera era foarte animată. Jocelyne îl căută din priviri printre cuplurile deja sosite, dar Hugh nu ajunsese încă. O zări pe Diana într-un grup de prieteni și veni lângă ea. Discutară câteva minute, apoi Hugh își făcu apariția și o invită la bar.

– Ești absolut răpitoare, draga mea, spuse el, admirativ. Rochia părea frumușică în vitrină, dar pe tine este cu adevărat fermecătoare... Ești cea mai frumoasă fată din bal.

– Mulțumesc, Hugh, răspunse ea zâmbind, și pentru ce ai spus, și pentru floare. Am fost foarte impresionată.

– Înseamnă că vei dansa cu mine următorul dans, în semn de mulțumire, nu?

O luă de braț. Ea se simțea mândră de el, fericită că împărțise cu el un an din viață. Totul se terminase între ei, dar nu era loc de regrete sau ură.

Dansând, Jocelyne îl căuta din priviri pe singurul bărbat care conta cu adevărat pentru ea. Când în sfârșit îl văzu, avu un șoc teribil. Îi venea să urle de disperare. La brațul lui se afla iubita lui din urmă cu cinci ani.

Remarcându-i suferința, Hugh îi urmări privirea. Jocelyne încercă să-i scape din brațe.

– Vreau... vreau să plec, șopti ea, cu o voce înăbușită. Nu pot să văd asta.

– Draga mea, un pic de curaj. Nu-l lăsa să-ți ghicească durerea. Trebuie să dansăm în continuare, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

O strânse la piept, ascunzându-i chipul suferind de ochii mulțimii. Când dansul luă sfârșit, insistă să-i ofere un pahar.

– O să te ajute să-ți recapeți stăpânirea de sine.

– Nu, nu mai vreau să beau nimic. Nu voi mai putea conduce.

– Dacă e nevoie, o să-ți chem un taxi. De altfel, dacă dansezi, alcoolul se elimină repede.

Dar nu mai avea chef să danseze. Avea impresia că se găsește într-o ceață groasă, care o înconjura, făcând zgomotele mai înăbușite și chipurile mai neclare.

Hugh o așeză la o masă, nu departe de bar. Jocelyne era ca și anesteziată. Își bea paharul de martini cu înghițituri mici, căutând disperată ceva inteligent de comentat cu însoțitorul ei. Dar mintea nu-i mai funcționa.

Deodată, îl zări pe Richard, care se îndrepta spre bar alături de Rosemary. Aceasta din urmă o recunoscu pe Jocelyne și veni la masa lor.

– Jocelyne Wade, nu-i așa? întrebă ea, zâmbindu-i călduros. Ce drăguț să ne întâlnim cu toții după atâta vreme!

Făcu un semn spre Richard, care stătea de vorbă cu un coleg.

– Nu s-a schimbat deloc. E o adevărată plăcere să-l vezi.

Realizând că Richard o caută din ochi, îi făcu un semn cu mâna și plecă îndată.

Jocelyne nu mai putea suporta. Era prea mult! Îi era greață, iar capul o durea îngrozitor. Se simți un pic mai bine când se stinseră luminile. Apoi îl convinse pe Hugh că trebuie să plece, că era perfect capabilă să se întoarcă singură acasă.

– Trebuie să dansez cu Monica Birch și cu alte două infirmiere, lansă Hugh.

Fericită că poate pune capăt acestui supliciu, îl încurajă entuziastă și se ridică, hotărâtă să plece cât mai repede. În aglomerația din sală, nimeni nu-i va remarca plecarea. Iar dacă o va zări cineva, va crede că se duce la baie. Dar chiar în clipa când voia să iasă pe ușă, cineva o trase înapoi de eșarfă.

– Dacă nu te prind acum, îngerașule, risc să te pierd.

Cu mișcări delicate, Richard trase din nou de capătul eșarfei, făcând-o să se apropie de el câte un pas. Apoi, o trase spre el și o purtă pe sus pe ringul de dans.

Ea încerca să danseze cât mai departe de el, evitând să-l privească. Dar era dificil să reziste puterii brațelor sale. Alunecau ușor pe parchetul sălii, ca în vis. Richard o opri o clipă, arătându-i un cuplu de dansatori, nu departe de ei.

– Nu s-ar potrivi împreună? șopti el.

Jocelyne se uită, curioasă. Erau Monica Birch și Hugh. Vorbeau, zâmbeau... păreau singuri în toată mulțimea asta.

Nimic nu-i scăpa acestui tip, își spuse Jocelyne cu umor. Dar nu răspunse. Avea fălcile încleștate, nu putea rosti nici un cuvânt.

Richard o trase spre el și îi puse mâna pe spatele gol, mângâind-o încetișor.

Dansară mult timp în tăcere. Jocelyne auzea vorbele celor din jur, vocile amestecându-se toate în mintea ei. Totul îi vorbea despre dragoste, romantism, vise și speranțe...

Dintr-o dată, Richard se aplecă la urechea ei și-i șopti cuvintele muzicii:

– Te iubesc, te iubesc cu adevărat.

Cum putea să fie atât de crud? Doar ea avea dreptul să pronunțe aceste cuvinte. Se uită la el cu o privire rănită.

– Vrei să te căsătorești cu mine, draga mea?

Era prea mult. Jocelyne i se smulse brusc din brațe și fugi.

Sandalele ei din cureluțe aurite nu erau foarte practice pentru o alergare pe asfalt. Se opri o clipă, le scoase și își reluă fuga, ocolind automobilele parcate în drumul până la mașină.Aflată la capătul puterilor, se lăsă să cadă în scaun și-i puse capul pe brațele încrucișate pe volan. Aici, nimeni nu va îndrăzni să intre!

Ar fi vrut să plângă... Fusese atât de umilită! Dar ochii îi erau uscați. Se simțea pierdută, părăsită de toți, singură, pentru totdeauna singură.

De ce nu o ignorase, cum făcuse de atâta vreme încoace? Ce demon îl îndemna să-și bată joc de ea fără încetare? Nu-i ajungea s-o chinuie când erau singuri! Acum voia să-și încerce puterea asupra ei în public! Satisfacția era cu atât mai mare.

Dar de ce se comportase atât de grosolan și cu fata aia... cu iubita lui? În fond, ce însemna pentru el această Rosemary?

Era soția lui? De când? Se căsătoriseră de curând? Să fi fost ăsta motivul schimbării lui de comportament în ce o privea?

Întreg corpul îi ardea. Îl dorea pe Richard mai mult ca niciodată. Ce-i făcea? Era ca vrăjită de el. Acum câteva săptămâni doar, era fericită că trăiește, îl iubea pe Hugh, era sigură că-l vrea de bărbat. Acum, știa că ce simțise nu fusese dragoste.

Își aminti de Hugh dansând cu Monica. Richard avea dreptate. Păreau făcuți unul pentru altul. Oare și Hugh se făcea vinovat de trădare? De ce acceptase atât de ușor despărțirea? Monica îl iubea? Avusese ea vreun amestec? Și atunci, de ce Hugh venise la ea ieri seară, hotărât să...? Cum își putea explica nerăbdarea lui? Așteptase atât... Nu mai putea aștepta câteva zile?

Jocelyne simți cum inima i se strânge dureros, aducându-și aminte că după bal trebuia să se ducă împreună la motel. Înghițindu-și suspinele, ridică fruntea. Și dacă greșise luându-și înapoi cuvântul dat? Dacă o noapte de dragoste cu Hugh ar fi vindecat-o de iubirea pentru Richard?

Se vedea în micul golf de lângă motel, ținându-și iubitul de mână, plimbându-se pe mal sau stând împreună la o terasă, privind cum valurile se sparg de faleză. Apoi, traversând pădurica, ajungeau în cameră... în refugiul lor romantic, retras... Dar iubitul ei nu era Hugh... În gândurile sale, ca și în reverii, întotdeauna apărea imaginea lui Richard... Richard pe care-l dorea din toată inima, Richard, singurul care a știut să-i trezească dragostea... Nu, o noapte de dragoste cu altcineva nu ar fi schimbat nimic. Dimpotrivă.

Tremură... începuse să se lase frigul. Porni motorul și se îndreptă spre ieșire. Înainte de a ieși în stradă, se opri câteva

momente ca să-și obișnuiască ochii cu lumina farurilor. Odată intrară în șirul de mașini, se simți mai confortabil.

Ce mai prostie să meargă la bal! își spuse. O seară complet stricată, în ciuda rochiei ei atât de frumoase. Și acum, o aștepta un lung week-nd solitar.

Un semnal din faruri îi atrase atenția și privi în oglinda retrovizoare. Clipi des, încercând să distingă cine era în spate. Probabil că era cineva care voia să depășească. Dar se apropia oricum de strada unde trebuia să facă dreapta. Zărind însă cu precizie mașina roșie a lui Richard în spate, apăsă cu putere pe accelerație și continuă să meargă înainte.

Ah, nu. Nu din nou, își puse ea, hotărâtă. Se uită și văzu că rezervorul era aproape plin. O luă înspre oraș, trecând fără ezitare pe roșu.

Își dădu seama unde trebuie să meargă ca să scape de el. La motel. Era deschis toată noaptea și, chiar dacă Hugh anulase rezervarea, tot va găsi un loc liber.

Uitându-se în oglinda retrovizoare, îl supraveghea atent pe urmăritor. Traversă periferia în viteză. Șoseaua era aproape goală.

Se părea că Richard abandonase urmărirea. Neștiind nimic despre ruperea logodnei, își imaginase probabil că avea să-și petreacă week-ndul cu Hugh. Fără îndoială, s-a întors la... cealaltă femeie.

Încetini. Străzile nu mai erau foarte bine luminate. Trebuia să fie mai prudentă. Ajunse la o intersecție. Ezită, opri mașina, se dădu jos și citi indicatorul ca să verifice dacă se afla pe drumul cel bun. Începu să se gândească dacă nu ar fi fost mai bine să se întoarcă acasă. Nu, mai bine mergea înainte.

Ajunse în sfârșit în mica localitate adormită. De aici, trebuia să facă stânga spre coastă. Drumul era mai îngust și șerpuia. Remarcând din nou o mașină în spate, acceleră ca să urce dealul și coborî în trombă.

Cu o ușurare imensă în suflet, străbătu și ultima parte din drum cu farurile stinse. Cu puțin noroc, îi va pierde urma în spatele arborilor stufoși care străjuiau drumul. În spatele ei – un peisaj liniștit luminat palid de lună.

Încetini ca să nu treacă de intrare și frână brusc în fața clădirii. Închise mașina și intră grăbită în hol, trezind recepționerul.

– Ah, nu v-am auzit venind.

– E vreo cameră liberă? întrebă ea. În fine... adică... am rezervat una, dar s-a întâmplat ceva pe ultima sută de metri... Era pe numele Montrose... a fost anulată?

Dacă ar fi putut, ar fi urlat la el să se grăbească... Se mișca atât de încet...

– Da, zise el, consultând un registru. O cameră închiriată pentru domnul și doamna Montrose. Așa e, domn... doamnă?

– Da. Cred că soțul meu nu a avut timp să anuleze... Știu că e târziu... dar... mă scuzați...

În graba și disperarea ei, ar fi spus orice. Tremura din toate încheieturile. Oare recepționerul își dăduse seama? În orice caz, se purta ca și cum totul ar fi fost în regulă și-i ceru să semneze în registru. Mâzgăli numele Montrose cu un scris atât de tremurat încât era greu de înțeles.

Câteva minute mai târziu, omul o conduse pe o ușă laterală și porni pe o cărare sinuoasă care ducea spre pădurea de pini.

– Aveți bagaje?

– Nu... Pentru o noapte... Am închis mașina... și am să văd mâine... dar e deja mâine, nu?

Râse forțat, dar bărbatul nu-i răspunse. Probabil că își dăduse seama că nu era în apele ei. Ajunseră destul de repede. Omul deschise ușa, aprinse lumina și plecă în liniște.

Jocelyne închise cu grijă ușa în urma lui și se lăsă pe pat, cu un lung suspin de ușurare. În sfârșit, la adăpost Dar de ce? De cine? Ca și cum Richard și-ar fi abandonat iubita ca s-o urmeze pe ea aici, cale de câțiva kilometri! Acum că se putea gândi mai limpede, ideea i se părea ridicolă.

Se uită în jur. Mică și curată, camera părea să nu mai fi fost locuită. Mirosea vag a vopsea. Înăuntru se aflau două paturi identice, acoperite cu lenjerie cu flori, la fel ca perdeaua.

Nu mai voia decât să doarmă, să uite. Dar mai întâi să se spele. Deschise ușa de la baie. Gresia și faianța erau roz... părea și ea foarte nouă.

Se duse să-și ia geanta și își dădu seama că gestul ei de a pleca nu fusese foarte bine gândit. Nu avea la ea decât această mică poșetă aurie care nu conținea altceva decât un ruj, o bastistă, cheile și foarte puțini bani. Era îmbărcată în rochie de seară decoltată...

Cu atât mai rău. Se va rezuma să se spele pe față, va dormi aici câteva ore și va pleca în zori. Dar după ce se stropi cu apă ca să se răcorească, își dădu seama că nu are nici săpun, nici prosop. Cu o ridicare fatalistă din umeri, se tamponă cu batista.

Și acum, la somn. Ridică lenjeria de pat. Dedesubt nu se afla decât salteaua nouă, încă învelită în plastic.

Jocelyne fu exasperată. Era culmea! Doar nu va plăti pentru o cameră goală și lipsită de confort. Ridică receptorul telefonului pus la îndemână pe noptieră. Nu avea ton. Nu era nici măcar instalat.

Singură într-un loc pustiu, departe. Ce ironie... Iată unde o dusese ideea de a avea împreună cu Hugh un weekend romantic... Era singură, lipsită de orice ajutor...

Se încălță, își luă geanta și, lăsând lumina aprinsă ca să se poată orienta, plecă spre recepție.

Nu se vedea oricum nimic pe cărare. Un vânt ușor lovea crengile copacilor, care trosneau cu un zgomot sinistru. Umbre amenințătoare se vedeau în zare. Auzea foarte clar cum îi bate inima.

Ghidată de lumina slabă care venea din hol, împinse ușa și se opri brusc în loc. Richard se afla în fața biroului, pregătindu-se să se uite în registru. Ea făcu un pas înapoi și fugi cât o țineau picioarele. Dar în teama ei cumplită, nu mai știu încotro s-o ia și se dezorientă repede.

În liniștea nopții, vocea lui Richard se auzea fără încetare:

– Jocelyne, Jocelyne!

Fără răsuflare, incapabilă să gândească, apucă pe un drum, apoi se răzgândi și porni pe un altul. Deodată, simți cum picioarele i se afundă în nisip. La câțiva metri mai încolo, se auzea zgomotul valurilor. Privi în jur. De jur-împrejur, coastele erau acoperite cu arbori. Se simțea prinsă în capcană.

– Jocelyne, pentru numele lui Dumnezeu, oprește-te!

Vocea lui Richard se auzi foarte aproape. Începu să fugă, înnebunită.

– Jocelyne...

Reuși s-o prindă de talie și se rotogoliră amândoi pe nisip.

– Ești complet nebună... De ce naiba fugi așa?

– Lasă-mă! îl imploră ea. Pleacă de aici și lasă-mă în pace!

Se zbătea ca un animal prins în capcană. Dar el reuși s-o prindă de încheietura mâinii și s-o arunce la pământ, cu fața în sus.

– Jocelyne, ce înseamnă toate astea? Ți-am spus de nu știu câte ori că nu obișnuiesc să mă port ca un mitocan. Auzi la ea! Să mă lase în mijlocul dansului și să fugă aiurea pe câmpii! Asta e nebunie curată. Ce am făcut, ce am zis ca să te comporți în halul ăsta?

– Tu? reuși ea să articuleze, nebună de furie. Tu? Ce ai făcut? Ce altceva decât să-ți bați joc de mine, să mă ironizezi... Mă întrebi în glumă dacă vreau să mă căsătoresc cu tine, când știi foarte bine că ai să te însori cu cealaltă... sau deja te-ai însurat...

Vocea i se frânse.

– Ai putea măcar să-i fii fidel.

– Dar tu i-ai fost mereu fidelă lui Monty?

– Da... nu... în sfârșit. Aveai dreptate. Hugh și Monica sunt mult mai potriviți.

– Vrei să spui că tu și Monty...

– Da, totul s-a terminat. Bucură-te! poți să fi mândru că ai reușit ce ți-ai propus... acum, poți să te apuci să distrugi viața altcuiva...

Se aplecă deasupra ei.

– Am reușit să te fac să te îndrăgostești de mine, Jocelyne, nu-i chiar același lucru. Dar dacă nu mă înșel, asta e o chestie mai veche, nu? de când durează... de cinci ani?

– Dar tu o iubești pe fata aia...

– Jocelyne, mă asculți și pe mine?

– Nu, eu...

Dar nu-și putu termina fraza. Richard o sărută îndelung. Ea se zbătu însă și reuși să scape de buzele lui. De cum reuși să respire din nou, ridică fruntea, privindu-l în ochi și-l acoperi de insulte. De data asta era hotărâtă să nu se mai lase păcălită.

– Vrei să mă lași odată în pace? urlă ea.

– Nu înainte să mă asculți... chiar dacă va trebui să te oblig...

Îi așeză palma la gură.

– Te iubesc, draga mea, șopti el de mai multe ori, ca și cum ar fi vrut ca aceste cuvinte să-i intre bine în cap. Te iubesc, înțelegi? Fata aia, cum îi spui tu, nu înseamnă nimic pentru mine. Rosemary se va mărita... cu altul. Pleacă în Australia. A trecut pe aici ca să-și ia rămas-bun de la mine.

Jocelynei nu-i venea a crede.

– Dar... credeam că o iubești...

Richard izbucni în râs.

– Credeai... Dar scena la care ai asistat în urmă cu cinci ani era de fapt o despărțire. Rosemary s-a înșelat asupra relației noastre. Credea că o iubesc, dar pentru mine nu însemna decât o aventură. Nu mi-am dat seama de la început... Apoi a fost prea târziu. M-a amenințat, a fost o întreagă comedie... Încercam s-o calmez, s-o fac să-și vină în fire... Și chiar atunci ai intrat tu. Slavă Domnului, a revenit la sentimente mai bune. Iar mutarea mea în străinătate a aranjat bine lucrurile.

– Oh, Richard! zise Jocelyne cu ochii în lacrimi.

– Am stat atunci mai multe luni pe un vapor în Extremul Orient. Această retragere forțată mi-a dat de gândit. Iar povestea asta mi-a servit drept lecție.

Îi șterse lacrimile de pe obraz.

– De altfel, nici nu eram prea copt pe atunci. Mi-am jurat apoi că nu am să mă mai las atât de ușor dus de val. Dar... când te-am regăsit, draga mea copilă cu ochi mari și candizi, am știut îndată că pe tine te vreau. Dar tu țineai mai sus. Cu irezistibila ta inocență, ai reușit să-l seduci pe Monty.

– Nu așa a fost! protestă Jocelyne cu o voce înăbușită, încercând să scape din brațele lui puternice.

Dar el o trase spre el și, cu o tandrețe infinită, îi acoperi chipul cu mii de săruturi.

– Nu pot să-ți rezist, iubito. Pentru a treia oară...

– Nu mai e nevoie să mă întrebi. În sufletul meu ți-am spus de prima dată, șopti ea, punându-i un deget pe buze.

– Draga mea, de ce am risipit atâta timp prețios?

O ajută să se ridice. Lipiți unul de altul, mergeau de-a lungul falezei, fără să se grăbească, șoptindu-și cuvinte de iubire. Găsiră cărarea de întoarcere. După un pâlc de pini, Jocelyne zări camera cu lumina rămasă aprinsă.

Richard închise ușa în urma lor și stinse lumina.

– Nu există nici prosoape, nici telefon, spuse Jocelyne ușor nervoasă.

Richard o conduse la fereastra prin care se zărea o rază de lună. Cu o încetineală senzuală, îi scoase rochia și o luă în brațe, acoperindu-i trupul de sărutări. Ea i se abandonă. Un lung sărut îi uni și se lăsară să cadă pe pat.

– Ce nevoie avem de prosoape sau de telefon? șopti Richard, contemplându-i corpul luminat de lună. Suntem împreună, inimile noastre bat la unison. Ce altceva poți să mai vrei?

Sfârșit